

3 1761 07459325 2

Presented to the
LIBRARY *of the*
UNIVERSITY OF TORONTO
by

ESTATE OF THE LATE
JOHN B. C. WATKINS

J. S. WELHAVEN's

SAMLEDE SKRIFTER.

FEMTE BIND.

Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
University of Toronto

SAMLEDE SKRIFTER

AF

J. S. WELHAVEN.

FEMTE BIND.

KJØBENHAVN.

FORLAGT AF DEN GYLDENDALSKE BOGHANDEL (F. HEGEL).

TRIKT HOS J. H. SCHULTZ.

1868.

PT
2933
A₁
1267
Bd.5

1000010

BLANDEDE DIGTE.

TREDIE BOG.

(1848—1866).

Indhold.

	Side.
Sang i Dalen	1.
Aftenglands	4.
Vandring i Dalen	6.
Aften-Stemning	13.
Sangens Væld.....	15.
Den blide Dag	17.
Hvile paa Vandringen.....	19.
En Slæde-Fart	22.
I Bal-Salen	26.
Den dunkle Sti	28.
Taagebilledet	30.
Fortrøstning	33.
Et Barndoms-Minde	35.
I Skoven efter Løvfald.....	39.
Sangens Gjenlyd.....	41.
Hjemfart	43.
Om Høsten	45.
Sol-Virkning	52.

	Side.
En Drossel	54.
I Uveiret.....	56.
Mindets Bæger	60.
Studenter-Sang.....	62.
Studenternes Bal-Vise.....	64.
Seil og Anker.....	66.
Flygtningen	69.
Tidens Løsen	74.
Alfeland	78.
Harpen i Borgen	80.
Høifjeldet	84.
Sangfuglens Rede.....	87.
Hjemmets Magt	89.
Høimesse	91.
Taushed og Sang.....	94.
Skyen	96.
Den smukke Pige fra Portør	98.
Den Salige	101.
Det guddommelige Lys	103.
En Vinterdag	105.
Mit Skib pløier Havet.....	107.
En Sangers Bøn	110.
I Drømme.....	113.
Naar Sol gaar ned	116.
Symfoni	118.
Ved Skovbækken	120.
Glemsel tilsidst	122.
En Monolog	125.

Side.

Skjulte Toner	127.
Vidje-Kvisten	129.
Duggen	131.
Den skjulte Kirke	133.
Morgen-Vandring	136.
Blomstring	139.
Et Sommer-Syn	141.
Træet	144.
Den hvilende Gamle	146.
Taushed	148.
Paddehattens Tid	150.
Formosa	152.
Den friske Sang	155.
Herakles	158.
Ganymedes	160.
Filoktetes	162.
Det runde Bord og Stenen	164.
Forvandlet Elskov	170.
Aandens Liv	183.

Caroline Fougstad	198.
Andreas Nicolai Stenersen	201.
Statsraad Jonas Collett	203.
I Sorgen over Prinds Gustav	205.
Johan Ludvig Heiberg	207.
Overlærer Otto Thott Fritzner	210.

	Side.
Christian Fougstad	212.
Statsraad Jørgen Herman Vogt	214.
—————	
1848	216.
Minde-Sang	218.
Den 4de November 1854	220.
—————	
Krands-Tale ved Restaurationen af Vor Frelzers Kirke i Kristiania	222.
Ved Arbeidets Begyndelse paa Jernbanelinjen	226.
—————	
Prolog ved Kunstner-Foreningens Aften-Underholdning	228.
Madame Rosenkildes Afsked paa Kristiania Theater ...	232.
Sang i Foreningen mod Brændevins-Drik	235.
De Unges Forbund	237.
Studentersamfundets Fest	239.
Den norske Studenter-Sangforenings Ti-aars-Fest	241.
Studenternes Sangforening til Damerne	243.
Sangernes Vaar-Fest	245.
Under Studenter-Toget 1856:	
Afsked i Upsala	247.
Paa Gustav Adolfs Torv i Stockholm	248.
Naturforsker-Mødet i Kristiania	250.
Norges Seilere	252.
Studenternes Sang til Professor Hansteen	254.

	Side.
I Bøgeskoven	256.
Kantate ved Universitetets Halvhundred-aars Fest	258.

Til Norges Vice-Konge, Kronprinds Carl, og hans Gemalinde	264.
Til Kronprindsesse Louise, med en Buket af Hyacinter	268.

Et Albums-Blad til H. C. Andersen	269.
I en dansk Dames Stambog	271.
Med „Halvhundrede Digte“ paa et Juletræ	272.
I et Traad-Vindsel, til en københavnsk Basar 1866 ...	273.

Tilfjelds	274.
Paa Sæteren	277.
Møllergutten	278.
Lokkende Toner	280.
Raad for Uraad	282.
Traver-Banen	287.
En Jæger paa Fjeldet	295.
Ved Sundet	300.
Ydale	302.
Alfons	305.
Stilhed og Toner	312.
En Høst-Aften	314.
En Skumrings-Time	317.

	Side.
En Sang-Fugl.....	319.
Et Tab.....	321.
Det lukkede Land	323.
—————	
Epistel til en uerfaren Digter	326.
—————	

Sang i Dalen.

Den Egn, hvori min Vei er lagt
og hvor min Arne staar,
den har for mig en Yndets Magt,
der voxer Aar for Aar.

En Fremmed ser fra Bjerget ned
paa Bygd og Stad og Bugt,
og har et Syn at standse ved,
saa vidt-udstrakt og smukt.

Men Den, der vandt i Dalens Favn
en rig Erindrings Flor,
han dvæler der i Fryd og Savn
ved Mindets friske Spor, —

Naturens Liv fornyer det
med Glædes-Tegn og Suk,
og fængsler ham til mangan Plet,
der kun for ham er smuk.

Jeg vandrer tit en ensom Gang
i denne blide Egn,
ved Elvebred, paa solbar Vang,
og under Løvets Hegn.

Og hvor jeg standser tankefuld,
og er det Fjerne nær,
der skyder Mindets Blomst af Muld
og af de gamle Trær.

Jeg hører i den stride Elv
de svundne Dages Røst, —
den klinger under Lundens Hvælv
fra mangan Sangers Bryst.

Da lever jeg et Liv paa Ny,
hvis Vei blandt Torne faldt
og er dog nu, i Mindets Ly,
velsignet overalt.

Du fagre Dal! Min Ungdoms Skat
har du bevaret ømt.
Du ved, hvad jeg i Sorgens Nat
og Haabets Gry har drømt.

Men se, jeg fik et større Held
at eie i dit Skjød,
end Alt hvad Haabets milde Væld
i Savnets Bæger gød.

Bevar da nu mit lyse Hjem
i Fagerhed og Fred!
Lad søde Minder gro for dem
mit Hjerte hænger ved!

En Rune i dit Skjød er lagt
for alle mine Kaar.
Du har for mig en Yndets Magt,
der voxer Aar for Aar.

Aftenglands.

Over Fjordens yndigt-reiste Strande
 hviler Aftenhimlen straalefuld,
 ømt og smeltende paa stille Vande
 Sol-Nedgangens Silkeskyer blande
 sine Skjær af Purpur og af Guld.

Se, hvor Kystens Farvevexel svinder,
 se, hvor dunkle nu dens Former staa!
 Medens Himlen over Dybet skinner,
 Aftnens Skygge slører og forbinder
 Vang og Bakkehæld og Klippevraa.

Vil Du skue disse Bredder nøie,
 vil Du kalde dem af Skyggen frem?
 Speil dog heller i et sjelfuldt Øie
 Glandsen af det Dybe og det Høie,
 mens din Verden blunder mellem dem.

Klare Billed, lad dit Gjenskin tindre
og beaande mine Tankers Sum, —
smelt dem mildt, de større med de mindre,
naar, som Dybet her, mit stille Indre
glemmer sig og giver Himlen Rum!

Vandring i Dalen.

1.

Dybt i den trange Dal, blandt steile, vilde Klipper,
 hvor Vangen ligger gold, — hvor Orekrattet slipper,

der er det sorte. Kjern med døde, kolde Vande,
 med evigt Skyggekast fra gruelige Strande.

Naar Morgnens Sol har vakt de sommergrønne Dale,
 er Kjernet dækket end af Nattetaager svale;

hvor klar en Middags-Sol end skinner Egnen over,
 den har dog knap et Blik til Kjernet dunkle Vover,

og under Aftnens Glød paa nære Fjelderygge
 er længst det stille Dyb svøbt ind i Nattens Skygge.

Hvor Dalens Bund er skjult af Urens skumle Dynger,
en raadvild, snever Sti sig over Stranden slynger;

men hvor Du standser der, og lader Blikket vandre,
den vilde Ørk kan dog sig ingensteds forandre.

Hvis Du tør lytte her, hvor ingen Stemme kalder,
da skal Du høre Suk fra Fjeldets sorte Haller;

i Lyng og Tidsel vil tungsindig Hvisken svare,
og over Kjernets Nat vil da en Gysen fare,

og som det dybe Kjern vil og dit Indre bæve,
naar disse Fjeldets Suk henover Stien svæve. —

Ak, gaar Du glad og lys en Sommerdag til Kjernet,
da er din Lyst med Et fra din Betragtning fjernet;

Du ser med stille Kval, at Dybet forestiller
den mørke Sjelens Grund, hvorpaa din Glæde spiller.

Her, hvor ei Blomsterduft og Fugletriller vanke,
forkyndes overalt den samme Afgrunds-Tanke, —

ja, her, hvor Ørknens Ve paa hver en Tue ruger,
fornemmes tifold tung hver Tvivl, som Hjertet knuger,

og lig et tomt Fantom, som Morgentaagen bygger,
forjaar din Glædes-Drøm blandt disse kolde Skygger.

Jeg voved engang her, ved Sorgens Klippe-Trone
at sende over Strand en tvungen Glædes-Tone;

men Fjeldets mørke Aand har givet den tilbage,
som dæmpet Smertes-Raab og langt-henbaaren Klage.

Hist paa den anden Bred staar brat mod Kjernet
Flade

det sorte Fjeld, hvis Tind er Sneens faste Stade.

Hvor steil er Stranden her, hvor rædsom at bestige!
Der leder ingen Sti til dette Skygge-Rige.

Fandt Du paa denne Bred et sikkert Fodefæste,
da vækkes dog din Angst ved Tanken om det næste.

Paa Klippehallens Væg Du kan en Skrift betragte,
der siger, at dit Liv er som et Fnug at agte,

og mens Du stirrer op mod Fjeldets steile Øde,
det er som om hver Sten vil rulle Dig imøde

og sende Dig et Bud med Dvergemaalets Stemme:
„Vent! Du skal ned med os i Kjernets dybe Gjemme!“

Det var en høst-kold Dag, skjønt end ved Sommertide,
jeg stod i Klippens Vraa paa denne Kjernets Side.

Som fængslet stod jeg der, og længtes ud paa Vangen;
men spærret syntes mig med Et Tilbagegangen.

Da faldt mit Øie ned, hvor Vandet sagte spilled
mod Strandens Jette-Sten og leged med mit Billed.

Det vaklede og skjalv, — jeg saa det langsomt nikke
med sine vredne Træk og ængstelige Blikke.

Det vinkede saa sært, det syntes mig at ville
nedmane Sjelen dybt i Kjernets mørke Stille.

Ak, paa den steile Bred, ved disse sorte Vover,
stod mangan Sorgens Søn, som nu i Dybet sover.

Forgjæves havde han i Vrmlen søgt en Lindring,
og Sjelen har tilsidst kun hængt ved een Erindring, —

Erindring om en Stund, da traurig og alene
han stirred første Gang paa denne døde Scene.

Saa dybt har Ørknens Aand hans Tanker kunnet friste,
at dette Billed blev hans Vandrings allersidste.

Og ak, saa tung en Kval er lagt paa disse Vande,
at Suk af Gjenfærd her sig med Naturens blande.

2.

Følg nu den haarde Sti! og stands ved Kjernet ei!
thi gjennem denne Dal gaar ingen anden Vei.

Din Gang, der slynger sig blandt Urens skumle Dynger,
er Tankens Vandring lig, naar Sorgen den betynger.

Det hvisker i din Sjæl: „drag Sorgen kjækt forbi!“ —
da er den der med Et og spærrer flux din Sti.

Skal Sorg forvindes, maa Du stille skride hen,
snart over, snart omkring og snart igjennem den.

Fra Sorgens Klippegrund til Rolighedens Slette
er ingen Gjenvei lagt til Lindring for den Trætte.

Gak frem paa Kjernets Strand, og vov Dig gjennem
Uren,
betræd den vilde Klev, der fylder Klippefuren,

og taal den stille Gru, som disse Masser volde,
hvor Egnens Liv er knust i Fødslen af det Golde,

og hvor den døde Form, der standser dine Fjed,
gjentages tusindfold som en forhexet Sæd!

Men Fjeldet viger alt, og her er Veien bøiet.
Se, Løv og Klippeblok er her tilhobefoiet;

hist stimler frodigt Krat om Fjeldets klare Kilde,
og alt det Strengte nu maa vexle med det Milde.

Tilslidst har Mildheds Magt det hele Felt beseiret
og er i Dalens Grund paa Vang og Bakke leiret.

Her standser Du med Lyst, og skuer længe ned
paa dette Sommer-Syn af Fagerhed og Fred.

Hvor sødt er Engen lagt i Skyggekast og Læ
af Birkeskovens Brem, der dækker Fjeldets Knæ, —

hvor yndigt blinker hist den demant-klare Aa,
naar frem af Lundens Dyb de stille Vande gaa!

Se, paa den grønne Bred, i Skjul af Regn og Hæg,
har Du din Reises Maal, den brune Hyttevæg!

Der finder Du et Hjem, med Hvile for din Vandring,
og stiller for din Sjel den dunkle Dals Forandring.

Aftenstemning.

Naar en stille, sol-klar Dag
helder mildt og svinder,
mens i Hjemmets Velbehag
Skumrings-Tiden rinder,
da kan Hjertet blidest slaa,
og dets ømme Tanker gaa
som en rolig Flod, hvorpaa
Aftenrøden skinner.

Sidder jeg da uden Ord,
tabt i søde Minder,
ved Du dog, min Elskte, hvor
Tanken os forbinder:
I dit Hjerte og i mit,
paa en Vaar, der spirer frit,
paa et Haab, der vinker blidt,
Mindets Afglands skinner.

Veier jeg hvert Savn, som Du
kjerligt overvinder, —
ser jeg i det stille Nu
Smil paa dine Kinder.
sukker jeg vemodig-glad:
Ak, hvor sødt at følges ad.
til paa fagre Dages Rad
Livets Aften skinner!

Sangens Væld.

Den bedste Skjenk, mig Himlen gav
 i Livets Foraars-Stund,
 er Sangens Væld, der stiger af
 mit Hjertes dybe Grund.
 Dets Toner følge sagte med,
 saa langt jeg færdes kan;
 i Alt hvad Tanken hæves ved,
 er Sangen slaaet an.

Blev Sangen end i Tankens Svøb
 indsluttet i mit Bryst,
 og var den som en Kildes Løb,
 der rinder skjult og tyst, —
 den skulde i sit stille Hjem
 bevare Hjertets Vaar
 saa frisk som Engens Blomster-Brem,
 hvorunder Kilden gaar.

Og stiger Sangens Væld med Klang
og gaar i aaben Strøm, —
det søger dog igjen sin Gang
i Ensomhedens Drøm,
og iler fra en lummer Luft
og fra en larmfuld Dag,
og stiger op i Dug og Duft
med stille Velbehag.

Den blide Dag.

Nu glimrer Sol-Nedgangen smukt
 paa Bjergets mørke Tind,
 og fra dets Bryst med langsom Flugt
 hensvæver Aftnens Vind.
 Den leger her saa let og mild
 med Birkens Gren og Blad,
 som naar en Cither røres til
 et sagte nynnet Kvad.

Den Dag, der nu er sunket ned,
 gik blid og fager hen;
 med idel Klarhed og med Fred
 omsluttet Himlen den.
 En enkelt Sky med Svanebryst
 hang rolig i det Blaa,
 som om den over Dalens Lyst
 i sød Betragtning laa.

Og i mit Indre udbredt var
en stille Fredens Aand;
mit Liv var som en Blomst, jeg bar
udfoldet i min Haand.

Min Sjel er rørt af Aftnens Vind,
som Birkens Gren og Blad;
jeg skuer glad i Himlen ind,
og nynner dette Kvad.

Hvile paa Vandringen.

Her, min Sjels Veninde!
 er et Ly at finde
 i den tætte Lund,
 hvor paa Stien Lyset kun
 dæmrer fra de dunkle Linde.

Hed er Middagsstunden,
 kom og hvil i Lunden!
 her er alt saa smukt;
 oventil er Løvet lukt,
 og med Blomster tindrer Grunden.

Over Krat og Tue
 Dagens Pragt vi skue
 i vor Lunds Portal;
 her er Bjerg og Skov og Dal
 fattet ind i Løvet's Bue.

Disse blide Egne
har jo allevegne
fagre Sommer-Syn;
hisset dog i Skovens Bryn
vil jeg helst en Plet betegne.

Se, hvor Huset titter
frem af Skovens Gitter
mod den klare Dag!
Nu har Solen paa dets Tag
spredet sine Straalers Flitter.

Der kan Svaler bygge
sine Reder trygge,
just som Du og jeg;
der vi fandt paa Haabets Vei
Hjemmets Fred i Lys og Skygge.

Sødt blandt Løvet hviler
hist vort Hjem, og smiler
til vort Sæde her.
Hvor vi færdes, fjernt og nær,
did vor glade Tanke iler.

Lad nu Solen tømme
sine Straalestrømme
over Bjerg og Dal!
Her er Dagen mild og sval,
her er Ly for vaagne Drømme.

En Slæde-Fart.

Gjennem øde Sne-Luft trænger
Maanens Lysning tungt og mat;
lig en taaget Halv-Dag hænger
over Egnen denne Nat.
Af og til i samlet Byge
Storm og Sne fra Fjeldet drage,
og de hvide Hvirvler fyge
om de lave Hytte-Tage.

I den aabne, lette Slæde
farer jeg paa sporløs Vei;
men min Viv, min Livsens Glæde,
følger med, og klager ei.
I at frydes, i at lide
er vor Lykke hel at nyde;
lad da Vintrens Magter stride,
og lad Veirets Trusler lyde!

Over sne-dyb Slette skrider
nu vor Ganger med Besvær;
Vintren har til alle Sider
jevnet Egnens Former her.
Kun en enkelt Gran, der stiger
frem ved Veien, deler Rummet, —
og den staar i Svøbets Fliger
som et Gjenfærd, halv-formummet.

Gjennem Veir og Sne vi stunde
til de tætte Graners Ly.
Hisset staar paa lave Grunde
Skoven som en Taage-Sky.
Vindstød møde os paa Heien, —
tæt for Øiet hvirvler Sneen;
men nu stilner det, — og Veien
løber ind i Skov-Alleen.

Her, blandt høie Stammer, falder
Sneen mildt som blødest Dun;
selsomt her i Vintrens Haller
hvælves Grotte og Paulun.
Bag de tætte Granehækker
søger Tanken Skjulestedet,
hvor paa bløde Mosedækker
Vildtet sidder, lunt og fredet.

Hurtigt nu vor Slæde farer,
med den jevne Bjeldeklang;
af og til en Bjelde svarer
ude paa den aabne Vang.
Graners Hær og Nattens Vinde
mødes brusende for-oven;
men fra Mørket, dybest inde,
gaar en Hvisken gennem Skoven.

Og i denne Hvisken kjender
jeg en Mindets Røst igjen, —
og en Sorg tilbagevender
i mit stille Sind ved den:
En Gang færdedes jeg ene
her, mens Nattevinden svæved,
og den sne-belagte Scene
mat i Maanelyset bæved.

Fra mit Bryst steg sagte Sukke
ved den tunge Sorg, jeg bar.
og fra Graners Indelukke
bragte Nattens Aander Svar.
Trættet, martret af at vaage,
søgte Øiet Skovens Gjemsel,
med de stille Slummerkroge,
med de tættte Skyggers Glemsel.

Og den samme Hvisken hører
jeg fra Graners Mørke nu, —
og den svundne Kummer rører
sig formildet i min Hu;
thi jeg kan mit Hoved hvile,
hvor et trofast Hjerte banker,
og min Sjæl tør gjennem-ile
Skovens Dyb med Haabets Tanker.

I Bal-Salen.

Til Hjerterne trænge
 Akkorder fra den lyse Hal,
 med Brusen af Strenges,
 med Klang af rungende Metal.
 O Held den Barm, hvor Tonens Magt
 har ingen tung Erindring vakt!

Lad Dandsen begynde
 sin Leg i Tonestrømmens Bad;
 den vinker med Ynde,
 den samler, og den skiller ad.
 O Held den Barm, der banker let,
 og sværmer mildt, og glemmer det!

Ved Toner kan svulme
 et Hjerte, der for-nys var lukt, —
 ved Toner kan ulme
 den Ild, der syntes længe slukt.

Ak, hør den sære Dobbeltlyd,
der aander Vemød gjennem Fryd!

Ved Dandsen herinde,
og ved de glade Toners Kald,
jeg drager til Minde
en anden festlig-smykket Hal.
Ak, der var Strengespil og Dands, —
og Taare-Dugg paa Glædens Krands!

Den dunkle Sti.

I Sorgens Dal jeg stirred
paa Grunden, hvor jeg gik,
og tvivlsom og fordunklet
laa Stien for mit Blik.

Men overalt, hvor Sorgen
sin Dugg har drysset ned,
der er en Blomst oprunden
af Grundens Dunkelhed.

Nu ser jeg tit tilbage,
og studser ved min Vei,
hvis Tvivl og dybe Mørke,
hvis Angster glemmes ei.

Men trøstet og forsonet
jeg mindes nu min Kval,
og Blomster-Stien viser
min Gang i Sorgens Dal.

Taagebilledet.

I Dunst og Taage,
i døsigte Dage,
min Sjæl vil vaage,
og maa ei forsage.

Ja, Den, der hænger
ved Lysets Glæder,
mens Mulm fortrænger
dem alle Steder,
maa af sit Indre
Glæderne tage,
haabe, erindre,
og aldrig forsage,
og mildt bevæges
aarle og silde,
og næres og kvæges
af Tankernes Kilde.

Jeg gik i Lunden
paa duggede Veie,
hvor Mosegrunden
var Taagernes Leie,
hvor Paddehatte,
og Bregner grode,
hvor arme og matte
Træer stode.

Over dem ruged
en graalig Himmel,
paa Stammerne suged
Svamp og Skimmel.

I stadigt Stevne
med Taageveiret
var Træets Evne
forlængst beseiret,
og bævende sade
de fattige, sidste,
blegnede Blade
paa skjøre Kviste.

Da fandt jeg stillet
paa alle Tuer
det ængstende Billed,
jeg nu beskuer.

Men over de øde,
fugtige Grunde
Bladene løde
som varslende Munde:

Kæmp mod de dryssende
Skyers Plage
i slummer-dyssende,
natlige Dage;
under de snigende
Dunsters Gjæring
kæmp for dit higende
Indres Næring!
Stil Dig, hvor Sjele
falme og blunde,—
hvor Mennesker dvæle
som taagede Lunde,—
og lov at vaage,
og aldrig forsage,
i Dunst og Taage,
i døsigte Dage!

Fortrøstning.

Hvor tyr jeg hen i dette øde Nu,
 da her mit Hjertes Harpe er forstemt?
 Hvor hæves atter i min dunkle Hu
 den Skat af Glæde, der saa dybt er gjemt?

Skal jeg i Dalen søge Ly og Læ,
 og lytte drømmende til Fuglesang,
 og finde Runen i det gamle Træ,
 hvori min Ungdom skrev sit Haab engang?

Skal jeg maaske bestige Fjeldets Brink,
 hvor Luftens Aande svæver fri og let, —
 hvor Eggen kalder mig med tusind Vink,
 og strør sin Ynde om den golde Plet.

Maaske ved Søen, paa den steile Strand.
vil Sjelen atter vorde fri og glad,
mens Bølgens Brusen slaar en Tone an.
hvorved mit Tungsind løser sig i Kvad.

Nei. — lad mig dvæle kun i Hjemmets Fred,
og vente stille paa den lyse Stund,
der dæmrer alt, mens her jeg skuer ned
i mine Tankers hemmelige Grund!

Ja, her jeg bære vil det øde Nu,
og stole trygt paa Glæden, der er gjemt, —
til sagte Toner bæve i min Hu
fra Hjertets Harpe, der paa Ny er stemt.

Et Barndoms-Minde.

Jeg var lyksalig paa min Barndoms Kyst, —
 jeg sendte Snekker ud i Bølgers Dyst,
 og plukked Roser mellem mørke Fjelde;
 og efter Dagens legende Bedrift
 jeg læste Krøniker og hellig Skrift,
 og hørte Eventyr om Jetters Vælde.

Men fremfor Alt jeg tog det som en Fest,
 naar stundom med min Fader, der var Præst,
 jeg havde Lov paa Sognebud at følge.
 Ja, som en lille, slummer-mødige Dreng,
 jeg kunde hurtigt glemme Søvn og Seng,
 og drage med ham over Bjerg og Bølge.

Hvor klart erindrer jeg en sildig Kveld,
 da til en Hytte, bag det øde Fjeld,

han blev med Ilbud og med Taarer hentet.
Jeg sad paa Sadelbuen i hans Arm,
hans Kappe dækked mig, og holdt mig varm,
og i min Favn jeg havde Sakramentet.

Paa steile Skrenter klatrede vor Hest
med sikre Sandser, gjennem Høstens Blæst,
mens Egnens Grunde hviled natlig-dunkle.
Dybt under Stien stod den sorte Lund,
og Alt var øde, og i Dalen kun
jeg saa et Stjerne-Skjær paa Kjernet funkle.

De løse Stene i den vilde Klev,
hvorover Vinden Taage-Skyen drev,
gled ud mod Dybet over Fjeldets Skulder;
i Lyngen bragede det bratte Fald,
og fjernt i Dalen lød fra Bjergets Hal
med tifold Efterklang det dumpe Bulder.

Men stille sad jeg paa det trygge Dyr,
og Natten var mig som et Eventyr,
hvis Trylle-Sti jeg turde selv befare.
Dens Angster kunde ei mit Indre naa, —
min Faders Bryst jeg hørte roligt slaa,
og i hans Arm jeg kjendte ingen Fare.

Selv var han taus, og kun en enkelt Gang
han spurgte mig, om Veien blev mig lang,
og bøied sig, og kyssed mig paa Kinden.
Og atter sagde han: „Vi er der snart,
og inden kort vil Veiret blive klart,
og under Fjeldet mærke vi ei Vinden.“

Tilslidst den hvisked kun fra Ur og Krat,
da Kleven sænked sig, og standsed brat
ved Fjeld-Portalet til en dyrket Slette.
Et Glimt af Maanen faldt i Dalen ned,
det snevre Pas var som et Borgeled,
og Klippen stod paa Tunet som en Jette.

Hvor selsomt drøned det, da Hestens Sko
slog Gnister paa den helle-lagte Bro,
hvorunder Elven mod en Afgrund skummed.
Da banked Hjertet stærkest i mit Bryst, —
det var for mig, som om hver Nattens Røst
ved denne pludselige Klang forstummed.

Som Troldes Værn, hvis Styrke er forbi,
naar Helligdommen drager ind deri,
veg nu med Et hver Klippe-Mur tilside.
Paa Bakken Hytten mellem Birke laa,
og Ilden flammed fra dens Arnevråa,
og lyste paa den Vei, vi skulde ride.

Ved denne Arne hviled jeg om Lidt,
og tænkte atter paa det dunkle Ridt,
mens Øiet dvæled ved de røde Flammer.
Fra Dalens Bund jeg hørte Elvens Gang,
og til dens Brusen lød der Psalme-Sang
og Messe-Toner fra den Syges Kammer.

Men denne Nat jeg skued tit igjen,
naar Livets Vei gik over Klipper hen,
og Blikket svæved raadvildt over Ødet.
Ved dette Minde glemte jeg min Frygt,
som da jeg sad ved Fader-Hjertet trygt,
og drog tilfjelds med Kalken og med Brødet.

I Skoven efter Løvfald.

Med Nyn til nye Sange,
der stige mildt fra Sjelens Grund,
jeg gaar i Skovens Gange,
og har en rolig Stund.

Her, hvor jeg nylig skued
den skyggefulde Sommer-Sal,
staar nu en dristig-buet,
alvorlig Katedral.

De grønne Løv-Slør hænge
ei mer for Skovens indre Liv;
jeg ser de nøgne, strenge
Spidsbuers Perspektiv.

Og dog, — hvor skøn er Skoven,
hvis Lyst er nu tilbagelagt!
Der falder Lys fra oven
paa al den sunkne Pragt.

Det er, som om der skulde
en Pilgrims-Skare træde ind
i dette skumringsfulde
Portal, med sagte Trin.

Der er et rødtigt Teppe
lagt over Helligdommens Grund,
og Dagen aander neppe
i denne Høitids-Stund.

I Skovens øde Gange
der er saa stille og saa tyst,
og Nynnet selv til Sange
vil standse i mit Bryst.

Sangens Gjenlyd.

Der er en Gjenlyd af min Sang,
som selv jeg hører kun;
i Sorg og Glæde manges Gang
den lukket har min Mund.

Som fra en fjern, lyksalig Kyst
den naar mit stille Sind;
jeg aner da en Sanger-Lyst,
der dog ei bliver min.

Det er en gylden Strengerad,
hvis Klang er aldrig hørt,
der bæver sagte ved mit Kvad,
som af et Suk berørt.

Af Tvivlens Dyb, blandt Mislyd, vakt
henbruser Sangen nu,
og neppe mærker man dens Magt
i Folkets spredte Hu.

Men gaar den over Dybet hen
og gjennem Aandens Daab, —
dens Tone klinger dog igjen,
forvandlet til et Haab,

og hilser, paa en gjenfødt Jord,
den Sangens Helligdom,
hvor alle Tvivlens halve Ord
i Lys skal smeltes om.

O sagte Gjenlyd af min Sang,
som selv jeg hører kun!
Ved Harpen tolker Dig engang
en bedre Sangers Mund.

Hjemfart.

Nu lufter atter en gunstig Vind,
og aander paa Havets Speil;
i Følge med os staa i Fjorden ind
vel hundrede hvide Seil.
Mod Landet daler en Svanesky,
og Maagen flyver om Ø, —
der falder et Skjær af Morgenens Gry
paa Vinger og Seil og Sø.
Ja se, nu voxer den svale Vind,
og kruser det glatte Speil!
Hvor deiligt stevne i Fjorden ind
de hundrede hvide Seil!

Hvad stunde I til paa Bølgernes Vei,
med skridende, skum-dækt Stavn?
O havde I Alle, saa vist som jeg,
et Hjem i den nære Havn!

Nu stiger Kollen, den dunkel-blaa,
blandt Aasernes Linjer frem;
den kjender Dalen, den stirrer paa, —
mit smilende Barndoms-Hjem.
Vi færdes Alle paa Bølgernes Vei,
med Minder og Haab i Stavn;
Gud signe hvert Seil, der søger, som jeg,
sit Hjem i den nære Havn!

Hvi banker Hjertet saa høit, saa fast,
hvi bæver mit Indre nu?
Ak, langsom kun er Bølgernes Hast
mod Længselens bratte Hu.
Ja, havde jeg Vinger, som Maagen hist,
der svæver med vildsom Flugt,
da fløi jeg bedre, — da var jeg vist
forlængst over Fjeld og Bugt.
Ak, langsom kun er Bølgernes Hast
mod Længselens bratte Hu, —
og derfor banker saa høit, saa fast
mit higende Hjerte nu.

Om Høsten.

1.

Overalt, hvor Sommer-Glæden
 vinked os med aaben Favn,
 er Tungsindighed og Savn
 kommet sagteligt isteden.
 I de første Høstens Dage
 drømt kun var Naturens Gru;
 Sorgens Aander sov endnu
 under Lundens Kuppeltage.

Men i Fuglens sidste Trille
 var dog Savnets Tone lagt,
 og i Sommer-Glædens Dragt
 hviled Egnen stum og stille.
 Stille, som en smykket Kirke
 efter sluttet Aftensang,
 laa den sol-belyste Vang
 under høie Hængebirke.

Længe vandrede vi tause
mellem disse fagre Trær.
og vi standsed ofte der,
grebne af Naturens Pause.
Selv i Lykken, selv paa Grunden,
hvor vort Livs Kjerminder gro.
var, ved Egnens matte Ro.
Hjertets Lyst i Vemød svunden.

Men da Suk fra Fjelde-Lier
gjennem alle Lunde gik,
og da Løvet for vort Blik
spredtes paa de dunkle Stier. —
da blev Egnens tause Dvælen
mellem Glædes-Liv og Gys
i en varm Erindrings Lys
stillet klarere for Sjelen.

Og i Tankens Liv formildet
vinked nu den stille Egn;
denne Vang, med Birkes Hegn,
var nu Sjelens eget Billed, —
og fra disse lyse Grene,
hvor den sidste Irisk slog,
gik en aandig Epilog
over Sommer-Livets Scene.

„Naar Naturens Pulse standse
i en taus Betragtning's Stund,
mens endnu den dunkle Lund
bærer sine Glædes-Krandse, —
da vil Egnens Billed stilles
paa din Vandring roligt, helt;
thi om Lidt er Veien delt,
hvorpaa Liv og Død skal skilles.“

2.

Alfers Dands og grønne Ranker,
Rosenduft og dugget Blad, —
ømt, som disse, følges ad
Sommer-Liv og lyse Tanker.
Løvet's Hvisken, Fuglens Triller,
og de klare Kilders Røst, —
Alt har Toner af en Lyst,
som naar Hjertets Harpe spiller.

Derfor vugges Sjelen gjerne
i den varme Sommer-Luft, —
og med Flyveham af Duft
stiger den mod Dagens Stjerne.
Saa livsaligt vakt og baaret,
standser den sit Vingeslag,
og kan dog i Glands og Dag
favne Alt hvad den har kaaret.

Med sin Pragt Naturen drager
Tanken fra dens Verden bort, —
af et Liv, der ei er vort,
laaner den os Smil og Klage.
Derfor vandrede vi tause
mellem hine stille Trær
og sank hen i Vemod der,
grebne af Naturens Pause.

Dybe Stemmer, — Suk, der svæved
fra det grane-dunkle Fjeld,
Løvet's Flugt i Høstens Kveld,
har nu Sjelens Vinge hævet;
thi med dem var Grændsen givet,
hvor Naturens Liv er sat,
værgeløst mod Mulm og Nat,
dybest under Aandelivet.

I det klare Aandens Rige
Aarets Skifter kjendes ei;
opad paa en vaarlig Vei
vil den frie Tanke stige.
Mens Naturens Kraft og Handling
stivner hen i langsom Blund,
bruger Aanden et Sekund
til det sunkne Livs Forvandling.

Blomsten af det rige Svundne
 kan fornyes i din Haand;
 Livet, der har Magt af Aand,
 vil forløse alt det Bundne.
 Derfor skal Du freidigt male
 Somren i din Vinter-Vraa,
 og paa gyldne Strenges slaa,
 mens Naturen er i Dvale.

3.

Kjender Du den sære Mythe
 om den vise Iduns Fald?
 Hun blev nævnt i Guders Hal
 som et natligt Mørkes Bytte.
 Halvt en Hebe, halvt en Psyche,
 blev dog snart den fagre Dis
 Vidnet over Nordens Is
 om et aandigt Vaar-Livs Lykke.

En Gang sad hun, skjult bag Løvet,
 paa den høie Ygdrasil;
 da faldt hendes Øine til,
 mens hun slumred duft-bedøvet.
 Derfor styrted hun i Drømme
 dybest ned til Vintrens Ørk,
 som er evig taage-mørk,
 og hvor Afgrunds-Vande strømme.

Asa-Loke, Heimdal, Brage
ilte did fra Gladsheims Pragt,
vilde flux ved Runers Magt
hendes Sind fra Mulmet drage.
Ak, men her, hvor Natten raader,
hendes indre Dag forgik,
og med taare-sløvet Blik
stirred hun paa Asers Gaader.

Brage sagde: „Jeg vil hæve
Idun paa min stærke Arm.“
Da, ved Sanger-Gudens Barm,
kunde hun mod Lyset svæve.
Brage steg til Himmel-Borgen,
og fra Skyen lød hans Kvad;
i hans Arm ved Harpen sad
Idun, skjøen som Vaarens Morgen.

Til Alfaders høie Sæde
stevned Brage med sin Brud.
Vaarens Dis og Sangens Gud
favnedes til Valhals Glæde.
Thi ved Idun gives alle
Asgaards Børn et vaarlign Liv,
og hun kan, som Brages Viv,
aldrig mer i Dybet falde.

Og fra Valhals Guder kommer
dette Bud til Nordens Æt,
hver Gang Jorden, stum og træt,
hviler i sin Eftersommer:
Idun frelses og formæles,
naar din Mulm-Tid forestaar;
Idun er din indre Vaar,
som ved Sangens Magt besjeles.

Ja, det Bedste, Norden eier,
er dog denne dybe Røst,
som i Mulm og natlig Dyst
altid lover Aanden Seier.
Derfor vil jeg freidigt male
Somren i min Vinter-Vraa,
og paa gyldne Strenges slaa,
mens Naturen er i Dvale.

Sol-Virkning,

efter et Maleri af Gude.

Tilfjelds under Granelien
er der et aabent Bakkehæld;
der slynger sig Sæter-Stien, —
der styrter det skummende Fossevæld.
Luften er skinnende, blaalig-hvid;
det er Midsommer-Sol og Middags-Tid.

De tindrende Straaler spille
paa Elven under den mørke Bred,
og Skum-Taagen svæver stille,
hvor Fossen haster i Dybet ned.
Der vandrer Elven en lønlig Vei, —
selv Midsommer-Solen kjender den ei.

Men Skumringen under Fjeldet
er svøbt i den gyldne Straaleflod;
se, Granen paa Bakkeheldet
har skinnende Top og skygget Fod.
Ved Stien sitrer med Sølvblink
den blomstrende Lyng, den mosedede Brink.

Hvor ensom og taus er Kleven!
der er intet Spor i den gyldne Sand;
den fattige Plet er bleven
et lille glimrende Fabel-Land.
Forstyr ei den dybe, drømmende Fred, —
lad Skoven skygge dit higende Fjed!

En Drossel.

En Mur af Klipper steg fra Strandens Brem,
og sagte bølgede sig henad dem
en luftig Taagerække.

Og Birkeskoven paa den lave Strand
sin Fylde speiled i det klare Vand,
der bar min lette Snekke.

I Skovens Dunkelhed en Drossel sad,
og gennem Løvet klang dens fulde Kvad, —
og Egnen lytted stille.

En sagte Aande strøg den mørke Fjord,
og Aftnens Lysning over Skoven for
ved Droselns første Trille.

Hvor Skyggen ruged, og hvor Lyset faldt,
den skjulte Sanger gød sit Liv i Alt
fra Skov-Paulunets Grene;
og mens min Snekke gled i Natten hen,
gav Droskens Tone mig saa smukt igjen
den hele Aften-Scene.

I Uveiret.

Tilfjelds, i sporløs Ensomhed,
 en Vandrør gaar med tunge Fjed, —
 og hvor han standser, hed og træt,
 og lytter fra sin Hvileplet,
 han hører kun sit Hjerte slaa
 og i det Fjerne Fossen gaa.
 Men vendes da hans Blik mod Sky,
 det driver ham afsted paa Ny;
 thi over Aasen falder nu
 et Skjær af Aftenrøden mat,
 og stiller for den Trættes Hu
 sit Varsel om den nære Nat.

Da trækker der en Byge op
 i Taage-Mulm om Klippetop, —
 og derfra sendes Vindstød ud
 som Uveirs-Nattens Sendebud.

Den stumme Kveld, den øde Egn
 belives nu af Skrækkens Tegn.
 Der hvisler Lyn om Fjeldets Tag,
 og flux, med truende Gestalt,
 opvoxer Sky paa Sky der-bag, —
 og nu med Torden og med Storm
 de rulle frem i Alpeform,
 til Himlen dækkes overalt.

En Bæven, som ei tvinges kan,
 betager da vor Vandringsmand;
 han studser ved hvert Drøn, hvert Lyn,
 der slaar hans Øre og hans Syn, —
 og hildet i Naturens Strid,
 han jages raadvild hid og did;
 men ingensteds er der et Ly,
 hvortil for Veiret han kan fly, —
 og derfor paa den steile Skrent
 han søger at beherske nu,
 med Øiet og med Tanken spændt,
 i een Betragtning Veirets Gru.

I Skumring, som ved Lynets Ild
 opklares selsomt af og til,
 han skuer ind i Himlens Ørk,
 hvor Skyers Vrimmel, tung og mørk,

adsplittes vildt, og samles dog
som i et dybt, uhyre Tog.
Mens Masser af den mørke Hær
henrulle lavt og rædsomt nær,
staa atter truende bag dem,
som dannede ved Tordnens Bliv,
i dette vilde Perspektiv
de nye Sky-Kolonner frem.

Hvor mægtigt rager Fjeldet ind
i Skyers Kamp med sne-dækt Tind! —
Hvor mægtigt sænkes det igjen,
og strækker sine Rødder hen,
blandt Ur og Lyng, mod Bakkehæld,
der atter stige op til Fjeld,
hvorover Blikket skimte kan
i Mulm og Glød et Jøtun-Land,
hvis Alperække, rødlig-hvid,
fremglimter som den fjerne Leir,
hvorfra de dunkle Magters Strid
er stormet ud i Nattens Veir! —

Den nys Forsagtes Aand er vakt
ved dette store Billeds Magt.
Hvad Ordet kun kan skildre delt,
han skuer som et samlet Helt;

thi nu er Form og Klang og Glands
fortolket i hans indre Sands, —
og uvilkaarligt er hans Haand
strakt ud med Kraft mod Fjeldets Top,
som om han selv var Veirets Aand.
Og slog nu Lynet i hans Barm,
da steg han, som Elias, op
med freidig Sjel i Flamme-Karm.

Mindets Bæger.

I Rosenlund, under Sagas Hal,
der gjemmer hellige Minder,
med sagte-riklende Bølgefald
den klare Søkkva-Bæk rinder.
Der er en Kalk saa sød og sval
af dette Væld at tømme,
og Nordens Mænd, fra Fjeld og Dal,
gaa did i vaagne Drømme.

Thi Elven nynner et gammelt Kvad,
der bæres vidt over Strande,
om Asers Drot, som ved Bredden sad,
og drak af rislende Vande.

Mens Sagas Aand i denne Drik
det Svundne aabenbared,
stod Fremtids Syn i Odins Blik,
af Mindets Glands forklaret.

Vi vandre da til den klare Strøm
i Sagas fredede Rige;
vort Nordens lyseste Fremtids-Drøm
vil der af Bølgerne stige.
Thi Odins Æt har intet Væld,
der mere lifligt kvæger,
end dette Haab for Nordens Held,
der bor i Mindets Bæger.

Studenter-Sang.

Vi færdes med Lyst paa den steileste Vei,
vi følge vor ledende Stjerne;
som blaanende Bjerg over skov-dunkel Hei,
staar Vandringens Maal i det Fjerne.
Vort Løsen blandt Fjeldene klinger,
og Foden har vaarlige Vinger.

Fra duftende Vang og fra fjeldbygget Hal,
fra Lundenes inderste Gjemmer,
vi høre paa Veien et manende Kald,
og lytte til varslende Stemmer.
Da finde vi Opgangen banet
til Riget, som Tanken har anet.

Og skilles vi ad i de vextende Spor,
 hvor Aanden sin Genius fatter, —
 vi kjende dog Alle det bindende Ord,
 der samler os broderligt atter.
 Da hvile de Skatte, vi dele,
 i Lys fra det vinkende Hele.

Og naar vi tør standse det higende Fjed,
 da skue vi vidt over Norden,
 og udstre den vingede, skinnende Sæd
 til Grøde for Fædrene-Jorden.
 Da kommer i høstlige Dage
 vort Foraar med Krands tilbage.

Studenternes Bal-Vise.

Vor flygtige Lyst, mens i Dandsen vi træde,
 gjenlyder i Strengenes Klang;
 men Hjertets Væld af dybere Glæde
 vil hæves, og tone i Sang.
 Med Vaarens Røst vort Kvad vi sjunge;
 thi Vaar og Toner paa Fuglens Tunge,
 de hilses og følges ad, —
 og her til den fagreste Rad
 af Roser og Liljer vi bringe vort Kvad.

Studenten, der sysler med Pennen og Bogen,
 han har dog en vaarlig Hu.
 Han tænker tit, hvor han sidder i Krogen:
 Ak, var Du som Fuglen nu!

saa fri som Skovens Fugl, der iler,
naar Længslen vaagner, naar Himlen smiler,
med Lyst fra det skyggende Blad,
og bringer, i Straalernes Bad,
til Roser og Liljer sit sødeste Kvad!

Og her, under Glands af de straalende Kjerter,
en Vaar-Himmel hilse vi, —
og Sangen stiger af higende Hjerter,
og her er vor Vinge fri.
Her kan vor Længsel sin Flugt begynde;
thi Hjertets Drømme og Vaarens Ynde
vil favnes og følges ad,
mens her til den fagreste Rad
af Roser og Liljer vi bringe vort Kvad.

Seil og Anker.

I Havnen, klart til at gaa ud,
er lagt paa Svai for Vindens Bud
det stolte Barkskib Svanen.
Nu føles Morgenvindens Pust, —
nu letter Skibet Anker just,
og flagger fra Mesanen.

Med stærke Ryk og afbrudt Klang
arbejder Spillet's tunge Gang,
mens Bunden Ankret holder.
Des-bedre løber Toug i Blok,
og Klyver, Forstag-Seil og Fok
skaar ud de hvide Folder.

Det heiste Bram-Seil er alt fyldt
af Morgnens Aande, og forgyldt
af Sol-Opgangens Flamme.
Til sidst er ogsaa Ankret let, —
og strax har Svanen mærket det,
og seiler i det Samme.

Den seiler paa en dyrt-kjøbt Fragt,
og under Skibets Dæk er bragt
en eventyrlig Vare:
et Folk, der gaar fra Gaard og Brug, —
et Bygdelag, med Disk og Dug,
vil over Dybet fare.

Fra Dalens Fred, fra Hjemmets Strand,
de søge deres Drømmes Land
i Vestens dybe Fjerne.
Savannen gjemmer deres Skat,
og over Ahorn-Skovens Nat
staar deres Lykke-Stjerne.

Paa Haabets Fart, ved Vindens Bud,
den første Flig de folde ud
af deres dunkle Planer;

som høie Seil i Morgenvind
bevæges deres Hjernesvind
mod ubekjendte Baner.

Men og, som Havnens dybe Bund,
der holder fast, og slipper kun
med Nød en Seilers Anker,
har vist det stille Fædre-Hjem
i Afskeds-Timen grebet dem
med Hjertets dybe Tanker.

Flygtningen.

Paa Reden ved Pillau ligger en Brig,
 der holdes klar til at lette Anker;
 i Blæsten hvine dens Master og Rig,
 og Bølgen slaar op om dens glindsende Planker.
 Kaptainen har Kikkerten vendt mod Land,
 og øiner en Baad, der styrer mod Briggen;
 da er det paa Tide, — da raaber han:
 „Hiv under Ankret! — de komme med Giggen.“

Mens prøvede Mænd ved Spillet staa,
 og Ingen ombord vil Arbeidet svinge, —
 mens Seil skal sættes fra Stag og Raa,
 er Baaden et Øieblik tabt af Sigte;
 men se, — nu farer, i Blæst og Fraad,
 den ventede Gig, som om den var jaget,
 og bag den haster en anden Baad,
 der bærer den preussiske Ørn i Flaget.

Men Giggen gaar let, — nu lægger den til,
og snart er den hængt i Taljer og Stroppe;
nu standses just det hivende Spil, —
der høres et Raab, at Ankret er oppe.
Saa strækkes Skjøder og Fald med Flid,
og Alt er klart, tilveirs og forneden.
Da kuler det skarpt, og Søen gaar hvid,
og Briggen gjør Fart, og seiler af Reden.

Og nu først mærkes en Fremmed ombord,
en Passager, som Giggen har hentet.
Han sidder saa taus, og fast uden Spor
af Liv er hans Aasyn, hvor Sorgen staar prentet.
Han passer ei godt til det skummende Blaa, —
hans Manddom er underligt bøiet og blegnet.
Saa brudt er kun den, der i Fængselets Vraa
har stirret for længe, og Dagene regnet.

Han kom fra Land som det jagede Vildt,
der springer tilsidst i de rullende Bølger;
men Havet har dog ei hilset ham mildt,
og Stormen paa Dybet er nu hans Forfølger.
Med mindskede Seil, med sitrende Skrog,
den prægtige Brig i Bygerne krænger;
saa godt den styres, mister den dog
i vældige Styrtninger Rær og Stænger.

Mens Ugerne gaa, blandt Banker og Rev
det ængstede Skib er jaget og tumlet.
Paa Vagten ved Nat, i Kuling og Drev,
har Mandskabet tit om den Fremmede mumlet.
De tale med Gru om det stirrende Blik
og Sukket, der hult som et Forvarsel lyder, —
de have et Sagn om et Skib, der forgik,
fordi der ombord var en skummel Forbryder.

Mens Briggens Kaptain ved bedre Besked,
og taaler ei Sladder, der føres for længe;
nu standser han den med en tordnende Ed,
og siger med Haan til de begede Dreng:
„Hvor staar Eders Kurs, hvor vil I dog hen
med Kjerringesnak paa de brusende Vande?
Hvad har han forbrudt? — Hans Dolk var en Pen,
og sværmende Tanker hans farlige Bande.“

Saa lyder Kommando, — hver Mand paa sin Plads
har faaet en Gjerning, der maa tages vare.
Den Fremmede kun, paa den haarde Seilads,
kan sidde i Tanker, og Kræfterne spare.
Han endser kun lidt, i Uveirets Brag,
om Søen slaar ind og skyller ham over;
paa Dækket han er ved Nat og ved Dag,
og hefter sit Blik paa de voxende Vover.

Den sidste Nat af den langsomme Fart
 er Himlen sort, og Alle maa vaage.
 Det lendsende Skib skal nu holdes klart
 af Kysten, der ligger i Mulm og i Taage.
 Og nu har Mismod grebet Enhver, —
 nu vaagner en tung Erindring med Styrke;
 thi forrige Aar i Farvandet her
 led Briggen et Tab i det natlige Mørke.

En sytten-aars Dreng gik her overbord;
 hans Raab om Hjelp var i Stormen at høre, —
 og Ingen har glempt det hvinende Ord,
 der skar som et Sværd i det lyttende Øre.
 Der lød en Røst i hans angstfulde Raab
 af al den Kval, som i Hav-Dybet blunder;
 han svømmede længe med svindende Haab,
 og kunde ei frelses, — og maatte gaa under.

Og nu er Natten atter saa mørk,
 og Frygten er vakt i det dobbelte Øde.
 Hvad Magt har et Liv i den brusende Ørk,
 hvor Skibet gaar mulm-dækte Rædsler imøde?
 Kaptainen ser ud i den kulsorte Nat, —
 og Seilere varsles i ængstende Timer;
 Lanternen i Taagen lyser kun mat,
 Kanonerne løses, og Skibs-Klokken kimer.

Nu stilner det af, og Dagningen gryr, —
den mødige Brig i Dønningen slingrer;
hist dukker af Sø-Brynet Lindesnæs Fyr,
og Maagernes Skrig over Bølgerne skingrer.
Da spørges: Hvor er den Fremmede nu? —
De søge forgjæves, — han er ei at finde.
Saa standse de Alle, med Studsen og Gru,
og drage hans sorgfulde Billed til Minde.

Han gik overbord paa den farlige Vagt,
da Skibs-Klokken kimedede traurig og bange.
Med Dybet havde han sluttet en Pagt
om Frihed og Fred for den martrede Fange.
Han kom ombord med et svindende Haab,
med Asken af Manddommens glødende Varme;
der var ingen Kamp, og der hørtet ei Raab,
da Bølgerne tog ham i knugende Arme.

Tidens Løsen.

Saa lummer-tung, saa fuld af Uveirs-Gru,
har sjelden Luften ruget over Jorden,
som Tidens Skyer, der fortættes nu,
og føde Angster for den nære Torden.

Hver Visdoms-Lære, hvorved Slægter hang,
hvert Haab, der hæved Hjerterne fra Støvet,
er nævnt og paakaldt under Tidens Trang,
og veiet atter, og af Tvivlen prøvet.

Ja, Tvivlen vækkes ved hvert Mindeblad,
der melder om, hvad der er lært og handlet;
den ser det Tænkte gjennem Seklers Rad
i Ord og Daad forvansket og forvandlet.

Og Slægtens Mismod møder overalt
den halve Sandhed og den halve Virken;
som en formummet, gaadefuld Gestalt
er Aanden sat i Staten og i Kirken.

Og mangen Forsker maa sit Blik nedslaa,
og mange glade Røster ere kvalte,
fordi hvert Glimt forsvinder af det Blaa,
som Grublen fordum eller Letsind malte.

Vidt gjennem Verden gaar et angstfuldt Gys;
thi Folke-Dybet rystes, som et Fængsel,
af vilde Raab paa Frihed og paa Lys,
og kjender nu ei Grændser for sin Længsel.

Mens Kunst og Viden i sin Blomstring staar, —
mens Ingen mer kan dem i Vexten hindre,
har Slægtens Masser dog endnu et Kaar,
som Skygge-Planter i en Urskovs Indre.

Frihed og Lys! — Der er en Fabel-Egn,
hvor Længslens Iver vil Pauluner bygge,
med intet Grændseskjel og intet Hegn,
med idel Solskin og med ingen Skygge.

Hvor aabnes Vei for dette nye Liv, —
hvo gaar foran, som Kæmper og som Seer?
hvor er den Halvgud nu, der har et „Bliv“
til Folke-Længslens brændende Ideer?

Ak, Ingen svarer paa det høie Raab, —
mens Nuet drømmer om det fjerne Gode.
For lyst er atter Filantropens Haab,
og denne Jord er kun en dunkel Klode.

Lyksalig Den, som Tidens Nød har bragt
den trygge Glæde og den stille Dvælen
ved Friheds Kjerne, der er dybest lagt,
som alle Savns Forligelse, i Sjelen!

I Tidens Raab, der ryster Templets Hvælv,
og bringer Statens Skranker til at vige,
han hører Varsels-Stemmen: „Frels Dig selv!
vær fri og from i dine Tankers Rige!“

I ham besegler Tiden sin Ide,
og i hans Indre er dens Gjerning tolket,
naar den med Friheds-Løsnets Lyst og Ve
har vakt en Hær af Slumrende i Folket.

Thi intet Dogma, ingen Theori,
og ingen Helt, og heller ingen Tænker,
skal sige mer til Slægten: „Du er fri, —
nu svandt det sidste Tryk af dine Lænker!“

Kun Sandheds-Kraften i en Samfunds-Aand,
blandt gud-opfyldte, frie Individier,
kan løse Verden af de gamle Baand,
og lede Slægten frem mod lyse Tider.

Alfeland.

Tilhavs, i Vest for Helgelands Skjær,
 der svømmer en Ø paa de skinnende Vover;
 men kommer en Gang en Seiler den nær,
 da sænke sig Skyer derover, —
 og skjult er da den vinkende Strand,
 og Ingen kan Øen bestige.
 Med Tanken kun tør Kystboen hige
 mod Vest til det deilige Alfeland.

Han ser i Syd, i Øst og i Nord
 kun truende Fjeld over sortladne Vande;
 det strømmende Sund, den bugtede Fjord
 er lukket af traurige Strande.
 Men dybt i Vest, naar Solen gaar ned,
 han finder med speidende Øie
 den fagre Ø, hvis bølgende Høie
 hæve sig mildt fra den glimrende Bred.

Ja, der er smukt paa Strand og paa Vang,
hvor Smaavover rulle mod vaargrønne Enge, —
hvor Svaner i Tog henglide med Sang,
mens Havfruen spiller paa Streng.
Saa blank som Guld er den rolige Sø,
og hist over Alfernes Rede
er Himlen smykt med Roser, der sprede
Gjenskin og Duft paa den tryllende Ø.

Du kjender vel den drømmende Fugl,
der ligger paa skummende Bølger og blunder?
Hvor er dens Hjem, hvor findes det Skjul,
hvortil den i Drømmene stunder?
Den søger ei Land, — den bygger ei der,
hvor Klipperne stige af stridige Strømme;
dens Hjem er i Vest, — den stunder i Drømme
til Øen, der hviler i Rosernes Skjær.

Ak, hvo der var saa tryk og saa fri
som Fuglen, der vugges og blunder paa Bølge,
og kunde mod Vest, fra Længselens Sti,
henbæres i Drømmenes Følge, —
og vaagne ved den vinkende Strand,
og lande blandt skinnende Vover,
før Skyen slaar sin Vinge derover
og dækker det deilige Alfeland!

Harpen i Borgen.

Paa Klippetinde i Birtingsland
 en skinnende Borg sig hæved.
 Den stod under Sky paa en Afgrunds Rand,
 hvor speidende Ørne svæved.
 Den stirrede ud over fjernest Vang,
 den speiled sig stolt i Voven,
 hvor Floden lagde sin Slangegang
 i Dybet af Egeskoven.

Og trindt om Borgen en Leir var sat
 af Telte, som Skoven spændte;
 der var under Løvet en kjølig Nat,
 naar Solen som klarest brændte, —
 og Floden, der bar en sitrende Brem
 af Lys paa de tause Vande,
 den veg til Side, og bugted sig frem
 mod Skyggen af mørke Strande.

I drømmende Stilhed Borgen stod,
med kneisende Spir og Volde;
men Sagnet vaagnede ved dens Fod,
og hvisked til Herrer bolde:
„Den fagreste Fe, der sysler i Løn,
omdreier sin Ten herinde, —
det klingende Guld af en springende Brønd
hun lægger i Traad og Tvinde.“

Da drog i Skoven en vældig Hær
af Herrer og Vaabensvende;
de søgte Borgen med vildt Begjær,
og vilde dens Mur berende.
Den knusende Væder til Stød blev lagt,
og drøned mod Portens Plader, —
den susende Slynge brugte sin Magt
mod Gitter og Marmor-Kvader.

Men Port og Mure sluttede fast
som Klippen, hvorpaa de stode,
og Kæmperne vare, da Vaabnet brast,
som daarede Mænd tilmode.
Da fremtren flux paa den aabne Gang,
der gik over Portens Bue,
mens Aftnen gløded paa Skov og Vang,
den deilige Borgens Frue.

Hun hæved Stemmen, og strakte sin Arm
mod Kæmpernes mørke Vrimmel,
og holdt en strengeløs Harpe-Karm
i Glandsen af Aftnens Himmel:

„Vig bort fra Borgen, du vilde Hær!
thi Muren kan dog ei sprænges,
før denne Karm, som jeg løfter her,
fuldendes og helt bestrenges.

Det Spind, der virkes af sprudlende Guld,
vil engang i Harpen klinge, —
og naar den er stemt, og Klangen er fuld,
skal Gitter og Kvader springe.
Da leger den duftende Foraars-Vind
i Hallen og snevre Gange,
da drager Livet i Borgen ind,
med Løv og med Fuglesange.“

Saa bortdrog Hæren, med slukket Mod,
og spredtes til alle Sider, —
og atter drømmende Borgen stod
i skiftende, lange Tider.
Nu er paa Klippen en Rest igjen
af Borgens Volde og Taarne;
men gribende Toner, der gik fra den,
er vidt over Landet baarne.

Thi Harpen har klinget i Borgehal
med alle de gyldne Strenge,
og Spillet's vældige Tonefald
har kunnet Murene sprænge.
Den skyggede Flod med svulmende Gang
har baaret dets Gny paa Voven,
og Harpens mægtige Efterklang
har bruset fra Egeskoven.

Høifjeldet.

Høit over de norske Dales Pragt
 et Rige blandt Skyer er vidt udstrakt,
 og Klipper hæve sig der igjen
 af Ødemark og af Kjern paa Fjeld,
 og Sneens Tepper brede sig hen
 paa alle de sorte Klippers Knæ,
 og over de voxende Kildevæld
 har Isen lagt den taarnede Bræ.

Paa Ødemark, under Jøklers Mur,
 der styrter og stimler den vilde Ur, —
 der gror Guldskjægget paa Klippeblok,
 og Søilverlokker paa Klippetind, —
 der fostres de flygtige Reners Flok,
 og farer som Blæst over Ur og Myr, —
 der drømmer det Alt i Jægerens Sind,
 og vaagner, og klinger i Eventyr.

Saa friskt det klinger, det er dog ligt
et Heden-Olds Billed, et Edda-Digt.
Som Riser de sorte Klipper staa,
og friste dit Sind med Higen og Frygt, —
i hvert et Syn, som Du stirrer paa,
har Fjeldets Jetter en Gaade lagt;
men Asers Æt, med Kraft og med Kløgt,
tør træde den nær og spille dens Magt.

Med friere Liv, med fuldere Klang
gaar Sagnet igjen paa den grønne Vang,
og medens det bæres fra Mund til Mund,
indblander Fjeldet sin Røst deri,
og slynger Skredet i Dalens Bund,
og sender i Lundene Stormens Gny,
og lader Fossen bruse forbi
det Hegn, hvori Sagnet fødes paa Ny.

Saa stige de mægtige Aander ned
til Dalens lyttende Arnested.
og Blikket hos Folket er opad-vendt,
og Tanken stiger i Sagnets Spor,
og Sjelens Vinge er vidt udspændt
med Anelsens Kraft i Høidernes Storm,
hvor Himlen virker af Skyers Flor
et Slør om Jordens mægtigste Form.

Det Hjem for Sagnet fra Heden-Old,
den Klippe i Sky, skal ei kaldes gold;
dens brusende Strøm er et Livsens Bad,
og Veirets Klang fra dens hævede Bryst
henbæres vidt som et aandigt Kvad.
Der flyder et rigt Fornylsens Væld,
der lyder en stolt Forjettelsens Røst
til Asers Stamme fra Norges Fjeld.

Sangfuglens Rede.

En Høstdag saa jeg i et Tornekrat
en Sangfugls Rede, der var længst forladt.
Blandt nøgne Kviste hang de tørre Straa,
og visne Blade under Busken laa.

Jeg kom ihu, hvor blideligt en Gang
i dette Hjem blev fostret Vaarens Sang;
jeg maatte tænke paa, hvor frisk og blød
den første Trille her i Morgnen lød.

Fra Rosenbuskens skyggedunkle Ly
gik Tonefylden vingeklædt mod Sky,
og Skoven vaagnede, og Blomst og Blad
med Bæven hørte paa det unge Kvad.

Og Tonen steg, og Roserne sprang ud,
og vidt drog Sangen som et Glædes-Bud.
og lød saa længe, til den hørted kun
som Vaarens Efterklang i Høstens Stund. —

Ved Krattet hist jeg kom det Alt ihu,
og gjennem Sjelen gik en stille Gru;
jeg maatte tænke paa et Sanger-Bryst,
der skjelver toneløst i Livets Høst.

Som Fuglens Rede, mellem Torn og Kvist.
det findes øde og forladt tilsidst;
dets Blomst er visnet, men dets Brodd er gjemt, —
dets Sang er længst forsvunden og forglemt.

Hjemmets Magt.

Paa Vandring skyndte sig fra Nordens Høst
 ei blot de aldrig trætte Fugle-Skarer;
 thi ogsaa Seilerne forlod vor Kyst,
 og søgte syd-paa gennem Havets Farer.
 Ja, selv de lunefulde Skyers Tog
 gik nu med uforandret Flugt fra Norden,
 og ak, tilsidst en Længsels-Tanke drog
 mit Sind til Vandringen fra Fosterjorden.

Som i en Drøm—jeg saa det fjerne Land,
 med milde Bjerge over Eng og Vove,
 med Marmor-Slotte paa den lyse Strand,
 med vaarlig Høst blandt immer-grønne Skove.
 Og overalt jeg gik med travle Trin,
 blandt Nuets Pragt og Seklernes Ruiner;
 men Bjerg og Skov og Bolig og Ruin
 saa ned paa Vandreren med kolde Miner.

Og hvor jeg dvælede, og hvor jeg gik,
det var som Alt var hemmeligt og lukket, —
og Drømmen kom, med Toner og med Blik
fra Hjemmets Arne, der for mig var slukket;
og ensom drev jeg i en Folkestrøm,
og var et Fnug i denne dybe Vrimmel, —
da vaagned jeg med Hjem-Ve af min Drøm,
og fandt min Lykke under Nordens Himmel.

Høimesse.

Jeg husker en Søndag saa liflig og blid,
 hver Hytte var lukket ved Høimessens Tid,
 den eneste Travle var Svalen.

I Klarhed laa Fjeldet, og under dets Væg
 stod tindrende Birke og blomstrende Hæg,
 og Engene dufted i Dalen.

Det kimed i Kirken, der laa paa min Vei;
 jeg hørte vel Kaldet, men fulgte det ei, —
 jeg søgte de frodige Lunde.

Jeg vilde forlystes ved Sommerens Flor,
 og kvæge mit Sind med det levende Ord,
 der lyder fra Fuglenes Munde.

Saa gik jeg den vinkende Kirke forbi,
 og fulgte bag Løvet den dæmrende Sti,
 høit over de brogede Enge.

Der kunde jeg se mellem Fjeldene hen,
og vandre i lukkede Gange igjen,
og dybt gjennem Lundene trænge.

Jeg vandrede om med ustadige Fjed;
snart stod jeg ved Skovbækkens mosdækte Bred,
snart søgte jeg Fjeldsidens Haller.
Jeg stirrede ud i det fjerneste Blaa,
og atter jeg dvæled, hvor Bakkerne laa
i Glands af de hvide Konvaller.

Den frydfulde Lærke slog Triller i Sky,
og Irisken sang i sit skyggede Ly,
og Alt havde Miner af Glæde;
og selv var jeg glad, men jeg vidste ei ret
at samle min Lyst, og at finde en Plet,
hvor den skulde skikkes til Sæde.

Jeg fulgte tilsidst, med mit adspredte Sind,
det hviskende Vift af den legende Vind,
der rørte de duftende Birke;
da steg der saa mildt fra den skinnende Dal
til Lundenes Skygger en dæmpet Korral,
der kom fra den syngende Kirke.

Det var som den svaledede Sommerens Glød,
og sødt som en tonende Aande den flød
imellem de bævende Grene.

Mens Kirken i Dalen laa skjult for mit Blik,
dens mægtige Røst gennem Tankerne gik,
og kunde det Spredte forene.

Og da var der Hvile for Sind og for Fod,
da havde jeg Alt, hvor jeg lyttende stod
i Ly af de skyggende Kroner.

Da dvæled jeg stille ved Sommerens Flor,
og da først jeg hørte det levende Ord,
blandt Triller og fløitende Toner.

Ja, Sommeren selv er en Høimesse-Tid, —
den kan i dit Indre, saa varm og saa blid,
de gladeste Rørelser virke;
men det er den sødeste, reneste Klang,
der standser bag Løvet din sværmende Gang
med Røst fra den syngende Kirke.

Taushed og Sang.

Gaar jeg gjennem Skov og Eng,
 fulgt af Fuglens Trille,
 tier dog hver Harpestreng,
 og min Sjel er stille.
 Livet leger om mit Fjed,
 Luft og Skov og Blomsterbed
 fængsler mine Sandser; —
     midt i al den Herlighed
 Sangens Kilde standser.

Fører da den lyse Vei
 hen blandt øde Steder,
 hvor tilsidst der findes ei
 Glimt af Somrens Glæder, —

o, da tænker jeg vel paa
al den Herlighed, jeg saa
hist paa Blomster-Vangen, —
og i Ensomhedens Vraa
klinger Sommer-Sangen.

Skyen.

Her er et duftende Sommer-Ly:
 i Kreds om Dalen Fjeldene staa,
 bag Aasen titter en graa-hvid Sky, —
 for Resten er Himlen klar og blaa.

En graa-hvid Sky! Man endser den ei;
 thi skjønt den skuer paa Engene ned,
 vil Ingen se op fra Hus eller Vei,
 mens Solen skinner saa lummer-hed.

Hvert Bryst i Dalen banker beklemt,
 og underlig tungt er hvert Aandedrag.
 Selv Fuglesangen lyder forstemt,
 og dør saa hen under Løvets Tag.

Men Edderkoppen gjør Væven stærk,
og vender sig flux mod Væggen nu;
en Vandrer standser, og ser dens Verk,
og kommer dens anende Drift ihu.

Den føler Veiret, der trækker op, —
den har et Nys om den fjerne Sky.
Og se, — nu dækkes alt Fjeldets Top,
og Veiret er nær med Mulm og med Gny.

Nu bryder det los, — nu mærkes det dog, —
det voxer med Stormens og Tordnens Magt,
og bryder den lumre Døsigheds Aag,
hvori den duftende Dal er lagt.

Den smukke Pige fra Portør.

Der staar en Fyrr paa Bringenæs
 og luder mod det aabne Hav.
 Der er ei Blad, der er ei Græs,
 som Veir og Sø kan meie af.
 Kun vrede Bølger Blomster strø
 af Skum paa denne Klippes Barm,
 hvor Fyrren mod den vilde Sø
 i Stormen strækker ud sin Arm.

Som Kystens sidste Livsens-Tegn
 den bringer mangan Snekke Vink
 til Afsked fra den stille Egn,
 der ligger skjult bag Fjeldets Brink.
 Mod Seil, der stunde hjem igjen,
 den skuer over Havet ud;
 men Strandens Sønner hilse den
 dog aldrig som et Velkomst-Bud.

Den smukke Pige fra Portør
stod der en Gang med Angst og Nød,
mens Fyrren svang sit grønne Slør,
i Stormens Kast, mod Aftnens Glød.
Hun klynged sig til Træets Bark,
og stirred, sitrende og bleg,
paa Havets vilde Ødemark,
hvor Bølge-Bjerge sank og steg.

Det Fnug paa Sø, den lyse Plet,
det lette Seil, hun skimted der, —
den raske Svend, der førte det,
kom aldrig til at lande mer.
Et Glimt af Fryd, paa Bølgens Kam
for hende i et Nu oprandt;
det var hans Seil, — hun havde ham,
der i det næste Nu forsvandt.

Den smukke Pige fra Portør
har siden ført et Skygge-Liv.
Hun, der var Egnens Glæde før,
er nu et visnet, knækket Siv.
Hun staar ved Fyrren mangan Gang,
og stirrer hen med sorgfuldt Sind,
og hører Bølgens dumpe Klang,
og øiner Seil i paalands Vind.

Den stærke Fyrr paa øde Fjeld
fra fjerne Bølger kjendes kan:
men ene til et tungt Farvel
den vinker med sin Gren fra Land..
Mod Seil, der vende hjem igjen.
den skuer over Havet ud;
men Strandens Sønner hilse den
dog aldrig som et Velkomst-Bud..

Den Salige.

O, vær hilset atter og velsignet,
 blide Aand fra Salighedens Hjem!
 Ingen Glæde paa min Vei har lignet
 den, Du kaldte af min Vaar-Drøm frem;
 ingen Kval kan falde paa mit Hjerte
 tungt som den, Du klaged i min Favn.
 O, Du Salige! i Fryd og Smerte
 har min Sjel en Gjenlyd af dit Navn.

Alt er følt, fuldkommet og erindret,
 Alt fornyes evigt i mit Sind;
 mildt og ømt har Sorgen, der er lindret,
 spredet Mindets Fred om mine Trin.
 Sorgen vaaged, hvor din Aske blunder,
 og den vandred gennem Ørkner hen,
 og tilsidst, ved Kjerlighedens Under,
 fik jeg Dig, Du Salige, igjen.

Og da kom Du fra de stille Lande,
og den lange Sørge-Nat blev klar,
klar ved Skinnet om din rene Pande
og ved Straalen, som dit Øie har.
Og paa Ny din Salighed er over
mine Drømme som et Lysets Bad,
og jeg hører atter, hvad Du lover:
at vi aldrig mer skal skilles ad.

Det guddommelige Lys.

O Du rene
 Glands for Aandens Øie!
 Over Dagens trange Scene,
 over alle sol-belyste Høie
 hæver Du mig, — Du alene.

Dybest inde
 i mit Tungsinds Gange
 kunde Du mit Hjerte finde;
 som en frikjendt, lys-begjærlig Fange
 saa jeg Dig, min Sol, oprinde.

Morgenrøde
 for mit Mulm heneden,
 Du, der skinner blandt de Døde!
 Elskte Sjele, som i Sorg gik heden,
 førte Du mig mildt imøde.

Mismods Klage
skal som Taage lettes;
op mod Lyset vil jeg drage,
og for Smerter, som kan ei forgjettes,
bringe Dulmelse tilbage.

En Vinterdag.

Nu glimrer Sne fra Birketop,
og paa de mørke Graners Bar;
nu vil jeg slaa mit Øie op, —
idag er Vinterhimlen klar.

Saa ren og frisk som Luftens Glands
paa Skovens sølverhvide Tag,
skal Lysets Aand, for Sind og Sands,
nedskinne til min Gang idag.

Paa Elsktes Fjed, med Suk forladt,
og søgt i Mulm blandt Skyggers Hær, —
paa Tuen over Hjertets Skat
har Vintrens Glands et helligt Skjær.

O Dag fra Gud, som skinner nu
med idel Renhed over Sne!
De Elsktes Minde, skjært som Du.
staar over Savns og Angers Ve.

Med Haab, som her ei krones vil,
med Sorg, der ei bedøves kan.
jeg er idag som henført til
et stille, ny-skabt Fredens Land.

Mit Skib pløier Havet.

Mit Skib pløier Havet, og Bølgen gaar hvid,
 og Skyerne hastige skride;
 men endnu er det Sol-Veir og Midsommers-Tid,
 og endnu har jeg Børen den blide.
 I Medgangs-Strøm, i staaende Vind,
 kan Roret føres med Lyst og med Lempe;
 ak, kunde jeg og paa Bølgerne dæmpe
 mit speidende Blik og mit higende Sind!

Hvad lover os Himlen med Sky-Banken hist,
 hvis Kanter i Solskinnet funkler?
 Til Tvivlen og Frygten den siger kun for vist,
 at Lyset staar ved Magt bag det Dunkle.
 Som Havets Fugl, der aldrig har Ro,
 saa svæver paa Dybet Forhaabningens Tanke;
 som Bølgeslag skifter om Seilerens Planke,
 saa vexler mit Hjerte med Mistvivl og Tro.

Jeg kjender en Strand saa fredelig og grøn,
hvor Bækken i Løvskjulet spiller.
hvor Søgangen kastes med det sagtteste Drøn,
og døves fast af Sangfuglens Triller.
Der sad jeg tit med Fryd i min Vaar.
og talte de glimtende Seil i det Fjerne;
did ser jeg tilbage, og hastede gjerne
til Stranden fra Dybet. hvor Havbølgen gaar.

Men fremad nu til den ubekjendte Kyst
skal Farten og Tankerne stande,
og pinlige Timer og mangan farlig Dyst
vil komme paa de vældige Vande.
Et modigt Sind paa det skinnende Blaa,
i Brændingens Gny, og hvor Lynene gløde,
kan være fortabt i det vindstille Øde,
naar Dønningen skvulper og Seilene slaa.

Og derfor paa Dybet i føieligt Veir
til Himlen mine Sukke jeg sender,
at over al sin Uro min Sjæl maa vinde Seir,
og løftes af den Eviges Hænder.
Det klarnede Blik, den freidige Hu
skal gives mig da paa de langsomme Vagter,
og ingen af Rummets forfærdende Magter
skal fylde mit Indre med Tvivl eller Gru.

Ja, det er en Fart saa kvægende og skjøn,
med himmelske Syner i Følge,
naar Hjertet kan hvile hos Menneskets Søn,
der slumred paa den oprørte Bølge, —
naar Sjelen har lært, i Kjerligheds Favn,
langt mer end vort Haab og vor Længsel kan drømme,
og tør, gjennem Storme og stridige Strømme,
henskride med Lyst mod den rolige Havn.

En Sangers Bøn.

Verdens Tonefylde føres
 viden-om i Klang og Kvad, —
 Strengespil og Tunger røres,
 Ord og Toner følges ad.
 Under denne Strøm, som lyder,
 tyst i alle Sjele flyder
 Dybet, som af Gud kun høres.

Stille Dyb, hvor Toner blunde,
 som skal vaagne lydt engang!
 Kun din Breds de dunkle Lunde
 har et Nyn, en dæmpet Klang.
 Lifligt, gennem Toners Rige,
 Nyn og Klang vi høre stige
 fra de dunkle, skjulte Grunde.

Saligt har mit Øre dvælet
ved saa mangen Toneleg,
mens til Sange den besjeled
Haab, som af mit Indre steg.
Han, der Hjertets Uro hørte,
naadigt ved min 'Tunge rørte,
skjenkede mig Sanger-Mælet.

Men i Dybet, som jeg gjemmer,
dulgt for Verden, kjendt af Gud, —
der har Sjelen bundne Stemmer,
som skal løses paa hans Bud;
Sukke kun derinde bæve,
at hans Aand vil oversvæve
Dybets Liv, som han fornemmer.

Aanders Herre! Du skal raade
for de Skatte, Du mig gav.
O, men vis mig og din Naade,
naar min Sang er stilnet af!
Thi alt mer mit Hjerte banker
i usigelige Tanker
ved den store Livets Gaade.

Lad min Sanger-Krands da slynges
hen i Støv paa Glemsels Kyst, —

naar kun list, hvor Alt forynges,
Sjelens Dyb har lutret Røst, --
naar kun der jeg griber Tonen
i det store Kvad for Tronen,
som til Himlens Harper synges!

I Drømme.

Om Dagen, naar jeg grunder
 paa Slægters Aands-Bedrift,
 og, hvis jeg har Stunder,
 læser Naturens Skrift, —
 om Dagen, naar jeg vender
 mod Lyset Sjelens Speil,
 mon da mig selv jeg kjender,
 og kan ei tage feil?

Om Dagen, naar jeg følger
 min Gjernings slagne Vei,
 og røber eller dølger,
 hvad jeg ved om mit Jeg, —
 om Dagen, naar jeg tænker
 paa mit Før og mit Nu,
 mon da min Tanke sænker
 sig dybest i min Hu?

Om Natten, i min Slummer,
fornyes i mit Bryst
den overvundne Kummer
og den forsvundne Lyst;
de opgivne Planer
bevæges i mit Sind, —
paa længst-forladte Baner
boier jeg atter ind.

Og mellem Søvn og Vaagen
i mangen Morgenstund
staar endnu Drømme-Taagen
paa den daglyse Grund.
Saa underligt den fanger
min Sjel og tryller den,
at fast med Frygt og Anger
jeg ser mit Nu igjen.

Og da kan Vemod skygge
min klare Sommerdag,
skjønt lyse Alfer bygge
paa mit fredede Tag.
Da følger Tanken atter
det Svundnes dunkle Strøm,
og dybere jeg fatter,
at Livet er en Drøm, —

en Drøm, først da forstaaet,
naar hisset Alt er dømt:
Hver Fryd, jeg har forsmaaet,
hver Kalk, i Vaande tømt, —
og hvad, i Prøvens Dage,
min Sjel lod staa ved Magt,
og Frugt, den har tilbage
af Sæd, som da blev lagt.

Naar Sol gaar ned.

Lette Bølger glide hen paa Stranden,
 Sol-Nedgangen strør sit Guld paa dem,
 Hav og Himmel smelte i hinanden.
 svagt af Taagen glimter Maanen frem.
 Atter sidder jeg i Aftenstunden,
 mildt beaandet, under Granelunden;
 atter Syner staa paa Gyldengrunden
 som Legender fra mit Fædrehjem.

Hist, hvor Dagen for mit Blik er dalet,
 fandt min Sjel sin Morgenrødes Egn,
 og der har den i sin Vaar-Drøm malet
 lyse Billeder og Rune-Tegn.
 Over Alt, hvad jeg fik danne siden
 og beskjermede mod Tvivl og Viden,
 skinne disse Syner gjennem Tiden,
 vinke mig fra deres Tryllehegn.

Ja, de vinke mig, naar Dagen helder,
mens min Pilgrims-Vei vil nedad gaa;
og min Tankestrøm tilbagevælder
til sit Udspring, hvor mit Eden laa,
til en Havn, hvor Haab kan fæste Anker,
hvor formildet Hjertebølgen banker,
til et Dyb af barnlig-fromme Tanker,
hvoraf Livet skal igjen opstaa.

Symfoni.

Brusende Toner af Tuber og Streng, —
 liflige, sjele-stemmende Toner!
 Mægtigt de hemmende Skranker I sprænge,
 aabne mig Hallen, hvor Fantasus troner;
 tusind Demant-Kroner opsende der
 blendende Blus af de reneste Luer, —
 underfuldt aander, blandt Funkernes Hær,
 Vaar-Blomsters Duft fra de luftige Buer.

Fængslende, tryllerigt er at betragte
 Alt hvad den skinnende Hal aabenbarer;
 festlige Syner, af Tonerne vakte,
 samle sig der i utallige Skarer.
 Yndige Kvinder, heroiske Mænd,
 Former, som Sjelenes Adel har præget,
 træde i Dandsen, og tolke ved den
 Liv, hvoraf Hjerternes Dyb er bevæget, —

tolke det snart gennem ilende Takter,
snart som en hviskende Zefyr i Løvet,
stille for Aanden de higende Magter
alle, der løfte et Sind over Støvet.
Toner og Syner i svævende Chor!
op af min Vraa er jeg stegen ved Eder
did, hvor Erindringens dybeste Spor
over til Drømmenes Helligdom leder.

Glædens Erindring, beaandet af Sorgen,
danner min Drøm i de natlige Stunder,
og som et Gry af den skjæreste Morgen
bringer den Bud om Fornyetelsens Under.
Mildere da fra de lys-dunkle Aar
lyde mit klagende Hjertesprogs Runer;
Mindet af Fest-Hallens Lyst fra min Vaar
er mig som Dandsen i Zions Pauluner.

Saa har jeg drømt om de Saliges Himmel,
og med en Sjel, der begjærer det Tabte,
søgte jeg dybt i de Henfarnes Vrimmel
Englen, som Lys i mit Vaar-Mærke skabte.
Nu er min Sjel til Beskuelse vakt,
og med de svævende Syner forbundet,
nu, i Fuldendelsens lysende Dragt,
Længselens Syn er af Toner oprundet.

Ved Skovbækken.

Jeg hørte fjernt, i Skovens Skjul.
 Maaltrosten synge.
 og undveg, som en ensom Fugl.
 Vennernes Klynge.
 Ved Nuets Glæde paa Mindets Vei
 standsed jeg tit, — men denne Gang ei
 kan den mit Fjed forsinke.
 Det Svundnes Liv er vakt paa Ny.
 Stjerne vinke;
 sol-belyste, i Fjeldets Ly
 Løvkroner blinke.
 I friske Lunde, hvor Bækken gaar
 sval, mellem Minderne fra min Vaar,
 atter jeg hilser Eder!
 Hvor Somren blidt for Alfes Gang
 Græs-Teppet breder,
 ind til den stille, skjulte Vang
 Mark-Stien leder.

Ak, hvad jeg søger i Skyggen her,
er kun en Duft, et dæmrende Skjær
over et fagert Minde.

Ja, det var her, hvor end med Il
Smaaavover rinde, —

et vinget Ord, et Rosensmil
traf mig herinde.

Du Foraars-Kilde, med Livsens Drik
af Smil og Toner og søde Blik, —
nu er Du tømt og lukket!

Af Bægeret, som jeg krandsed glad,
Vemod blev drukket;

Vemod har i min Sommers Kvad
aandet og sukket.

Lønligt dog, som i dunklest Lund,
frem af Erindrings viede Grund
vælded min Sorgs Kastale.

Og hilser den med Vemods Røst
duftende Dale, —

dog kun til et drømmende Bryst
Tonerne tale;

Tanken, der lytter, et Nyn forstaar.
griber Akkorden, der sagte naar

Hjertets forborgne Toner, —

som naar den ensomme Sangfugl slaar
fjernt i en Løvsals Kroner.

Glemsel tilsidst.

Det stolte Slot ved Søen,
 med Liv og Lyst og Helte-Ry,
 med Tinder og Altaner,
 med Taarn og Spir i Sky, —
 dets Navn blev baaret vidt om Land,
 dets Herlighed af Magt og Glands
 blev speilet i det klare Vand.

Men Stilhed faldt paa Borgen,
 der blev saa tyst i hver en Hal;
 selv Eftermælet stilned,
 og blev som Hornets Gjald,
 naar fjernt det lyder mat igjen,
 med Vindens Røster blandet,
 og af dens Aande veiret hen.

Saa stod de tause Mure
 og stirrede i Søen ned,

hvis Speil var mildt indfattet
i tause Skoves Fred.
Kun fra de dunkle Vandes Skjød,
fra Mindets Drøm i Dybet,
endnu en sagte Hvisken lød:

„Naar vender hun tilbage,
den Borgens Rose fin og skjær,
hvis Billed her blev speilet,
hvis Taarer gjemmes her? —
Du stille Slot! Du ved det ei;
til dine tomme Haller gaar
en overgroet, sporløs Vei.“

Paa Bredden stod en Sanger,
som var saa træt og alders-bleg,
men kunde lifligt røre
til Kvad sin Strengelæg.
Han lyttede ved Søen,
og hørte, hvad den hvisked om,
og dybest fra hans Hjerte
et Svar i Sangens Toner kom:

„Hun vender ei tilbage,
og hæver aldrig mer sit Slør;

med mine sidste Sukke
den Fagres Minde dør.
Som i vor Afskeds-Time
sin Kval hun aanded i min Barm,
saa bær jeg den alene,
mens hun er glemt i Verdens Larm.

Min Streng har siden tonet
til mangan længst henveiret Sang.
min Sjel, ved Haabets Syner,
har blusset mangan Gang.
Men dybt i Sangens Kilde,
i Speilet for min Daad og Drøm,
der tindred hendes Billed
med Smil, med Blik og Taarestøm.

Tilsidst skal Alt omsløres,
Alt gives hen i Glemsels Magt. —
det gamle Slot skal synke,
og vorde mos-belagt;
af Søens Speil skal voxe Siv,
og Græs paa Slummerstedet
for Savn og Sorg og Sanger-Liv.”

En Monolog.

O, hvor jeg længes efter Vaar
i disse drøvelige Uger,
mens Skumring over Egnen ruger,
og værre Mørke forestaar.

Jeg siger altid til min Sjel:
lad nu de fjerne Syner vige,
og lev i dit forborgne Rige,
og ved Din indre Lysning dvæl!

Men Sjelen hæver mangan Gang
paa Ny den længselsfulde Stemme;
thi Livet, som den ei kan hemme,
vil aande gjennem Duft og Sang.

Da jeg var ung, og da min Røst
blev som paa Foraars-Skyer baaret,
alt dengang var min Glæde daaret, —
thi da var Verdens Aarstid Høst.

Og siden, — ja, hvor lidet blid
er Tiden for en Sanger vorden!
Men nu jeg kjender Dagens Orden,
og ved, at det er Vintertid.

Jeg fatter Mod, og dog igjen
jeg øser af min Længsels Kilde,
og vil ei for al Verden spille
Arkanet, som er gydt i den.

Thi denne Drik er Lægedom
mod Sjelens vinterlige Dvale,
og Længslens Væld er Liv i Dale,
som fra de lyse Høider kom.

Saa vil jeg bære Tidens Kaar,
og tro paa Hjertets Monologer,
og hilse gjennem Jordens Taager
min Sanger-Længsels rette Vaar.

Skjulte Toner.

En Melodi kan længe svæve
for Sjelen som et Minde kun,
og sagte kan dens Toner bæve
som Gjenlyd fra dit Væsens Grund,
og den kan Hjertets Harpe røre,
skjønt den er fjernet fra dit Øre
og ei mer nynnes af din Mund.

Men da den dog dit Sind bevæger,
var det vel ei en flygtig Sang;
ved Smertens eller Glædens Bæger
har den vist grebet Dig engang.
Et Haab maaske, som Hjertet gjemte,
og banked ved, og atter glemte,
er lagt i Sangens Efterklang.

Og til de skjulte Toners Kilde
i mangan Stund Du drages hen;

Du lytter, naar dit Sind er stille,
og hør! — nu klinger den igjen,
og Sangen, som dit Indre fatter,
bevæges paa din Læbe atter,
og Haabet gjen-opstaar ved den.

Ak, tænk Dig, om dit bedste Gode
var som den skjulte Melodi, —
hvor øde blev Du da tilmode
paa dine Minders dunkle Sti!
Hvor maatte da dit Indre stræbe,
til Ordet toned fra din Læbe,
og Hjertets Liv fik Røst deri!

Vidje-Kvisten.

Hvo der vil søge den forborgne Kilde,
 og stoler paa at finde den tilsidst,
 han vandrer om, forventningsfuld og stille,
 og bærer i sin Haand en Vidje-Kvist.

Det Træ, der Rødder fik, hvor Bækken rinder,
 og i dens Bad slog ud sin Vaardags Pragt,
 er siden bundet som ved dunkle Minder,
 der holde det med Vandene i Pagt.

Og derfor bøier Kvisten sig mod Grunden,
 hvor Aaren strømmer gjennem Dybets Vraa,
 og da er Kilden, den forborgne, funden,
 der snart i Dagen skal blandt Blomster gaa. —

O Du, som søger paa din Livsens Vandring,
for al din Mødighed og al din Kval,
det dybe Væld, der bringer sød Forandring
i Tungsinds tørre, farveløse Dal, —

vælg Trylle-Grenen, som er nær at finde,
fordi den spirer af dit Væsens Rod, —
der gennem Sorg og Glæde slutter inde
en Kraft fra Vandene i Jordans Flod.

Af Barnesindet, som din Daab har kristnet,
Du har en Spire i dit Indre vist.
Hold den da hellig, før dit Liv er visnet!
I Verdens Ørk den er din Vidje-Kvist!

Duggen.

Naar Himlen er for Skyer fri,
 og Sommer-Natten frisk og ren,
 da er det Duggens Tid, hvori
 den stærkest staar paa Urt og Gren.

Naar dertil Blomster-Bægret kun
 beaandes mildt af Nattens Luft,
 da synker bedst til Bægrets Bund
 det Væld, der giver Glands og Duft.

Og denne Fylde ovenfra,
 i Blomstens Indre følt og kjendt,
 udfolder Morgen-Lyset da
 af Livet, der var indad vendt.

Som Dugg paa Somrens Blomster-Blad,
beaandet af en skyfri Nat,
saa er det nye Livsens Bad,
hvortil min Sjel sin Lid har sat.

En hellig Nat, en indre Fred,
forlanger nu min travle Dag,
en Nat, hvori jeg fromt ser ned
paa Hjertedybets Nød og Nag, —

saa fromt, at Smerten slettes ud,
og Sjelen bæver kun af Haab,
og venter, bøiet for sin Gud,
paa Duggen, paa den nye Daab.

Det er en stille, salig Stund;
beredt er Herrens Komme da,
og som et Væld i Hjertets Grund
fornemmies Fylden ovenfra.

Den skjulte Kirke.

Et Sagn fortæller om Kapellet,
som var i Ødemarken gjemt;
det stod i Skoven, under Fjeldet,
af alle Sjele længst forglemt.
Den Helligdom blandt Stammers Vrimmel,
med Dødens Tomhed i sit Rum,
var skjult af Løv for Lys og Himmel,
og midt i Fuglesangen stum.

I Skoven færdedes en Skytte,
og spændte Buen mangan Gang,
og Skrig af mangt et fældet Bytte
og Vingeslag i Lovet klang.
Der brødes Blad, og Bark fik Skrammer,
og Grene knækkedes med Gny,
og fra de trufne hule Stammer
det lød som Suk i Skovens Ly.

Men hør! — hvad er det, som kan runge
med Malmets Klang i Granetop? —
Det er Kapellets gamle Tunge,
som, rørt af Pilen, lades op.
Og Skytten efter Klangen iler,
hvor Krat paa Slægters Grave gror,
og først i Kirkens Hal han hviler,
ved det forglemte Alterbord. —

Nu lyder, gjennem Tidens Virken,
med Varsler dette Sagn igjen;
thi nu gror Skoven stærkt om Kirken,
al Verdens Vext omstimler den, —
og stor er Glæden over Skoven,
der stiger mægtigt i det Blaa,
og brammer selv med Lys fra oven,
som før paa Helligdommen laa.

Men Et er vist, og kan ei glemmes, —
Du Tidens Barn! betænk det vel:
En Helligdom i Sjelen gjemmes
dybt inde, som bag Skov og Fjeld.
Ja, staar den dunkel, arm og øde,
forstummet mellem Larm og Lyst,
den har dog Sæd til himmelsk Grøde,
og Malm, som gjemmer paa sin Røst.

Der sendes Pile mod dit Hjerte, —
og vent, med hvert af Livets Aar,
din Harmes Gny, dit Skrig af Smerte,
og hule Suk ved dine Saar.
Det er en stakket Larm i Larmen,
og Aandedrag, som spildes kun, —
mens der er skjult en Vraa i Barmen,
hvor Livets Kræfter er i Blund.

Men lad blot Pilen Malmet røre
i Hjertets dulgte Helligdom!
Da falder ogsaa i dit Øre
den Røst, som Sagnet minder om;
og over alle løste Tunger,
og over alle Toners Kald,
har denne Stemme Malm, der runger,
og ryster den forborgne Hal.

Men skal det styrke, skal det lindre,
da lyt, mens Øret opladt er,
og søg, som Skytten, Kirkens Indre,
og lad din Tanke dvæle der!
Forskyld ei denne Helligbrøde,
naar Pilen, ved dit Malm har rørt,
at Hallen staar fremdeles øde,
og Kaldet er forgjæves hørt!

Morgen-Vandring.

Jeg drømte om en frodig Egn,
med lyse Sommer-Skyer, —
jeg vandrer nu bag Markens Hegn,
hvor Drømmen sig fornyer.

En Luftning over Agren gaar,
der nys stod jevn og stille,
og Lærken flagrer op, og slaar
til samme Tid sin Trille.

For Resten er saa dyb en Fred
bredt ud paa disse Enge,
hvor gjennem Hegn og Vange-Led
kun Rosen-Klynger trænge.

Hvor yndigt blaaner denne Luft,
med hvide Skyer blandet
saa let, som om af Markens Duft
det fine Slør var dannet!

Hvor mild er Morgen-Lysets Gang
hen over Egnens Grunde!
Her streifer det en frodig Vang,
og hist de tætte Lunde.

Og over Krattets grønne Net,
hvor Vidje-Grenen skinner,
opstiger Taagen lys og let,
og spredes, og forsvinder.

Og nu er Alt i Klarhed lagt,
og Dagens Færd begynder,
besjelet af den Livets Magt,
som Lærkens Røst forkynder.

Min stille Gang er snart forbi,
min Drømmetid forleden;
nu fører mig en knudret Sti
fra disse Sletters Eden.

Men i den lyse Birkelund,
hvor Kilden mildt sig slynger,
jeg standser end en stakket Stund
blandt unge Blomster-Klynger.

Her staar endnu i Duggens Bad
hver liden Urt forfrisket,
og her tilsidst med Blomst og Blad
har Morgen-Vinden hvisket.

Her dvæler jeg paa mosdækt Bred,
og hører Kilden strømme,
og sænker i dens Bølger ned
de søde Morgen-Drømme.

Blomstring.

Tag denne friske, duftende Buket,
 og se, hvor sindrigt den er sammenføiet!
 Det skønne Hele er en Lyst for Øiet,
 og selv den indre Sands fornemmer det.

I Blomster-Urnen stiller jeg den frem,
 og som et Offer til dit Hjem den kommer;
 ja, skilt fra Sol og fra bedugget Sommer,
 den ofres daglig, smykkende dit Hjem.

Maaske den Blomst, som skinner fagrest her,
 skal ogsaa hurtigst sine Ynder miste;
 men stakket kun vil og det Hele friste
 sit Liv af Vellugt og af Farveskjær.

Tænk da paa Vexten, som faar Kraft igjen,
just af det samme spirefulde Indre, ' ,
til nye Skud, der dufte vil og tindre,
naar denne Urnes Pragt er visnet hen.

Thi milde Tanker sammenføies maa
med Sommer-Englens ynderige Gaver;
af Hjerter, som af duft-opfyldte Haver,
skal Takkens Offer stige mod det Blaa.

Pris være Dig, Du blomster-svangre Jord,
og Eder, I usvigelige Kimer,
som svulme stille, og i lyse Timer
kan huldt fornye Eders Sommer-Flor!

Pris være Livet, som fik aandig Magt,
naar saa det voxer til sin Herres Ære,
og regner ei de Savn, det maatte bære,
og tæller ei de Gaver, det har bragt!

Et Sommer-Syn.

Alt længe har jeg vandret
i Lyngen med Besvær;
men glædeligt forandret
blev Fjeldmarken her:
paa de blomstrende Grunde
staar Granernes Vrimmel,
over Bjergryggens Lunde
er skinnende Himmel.

Og hvad neppe man aner
paa den nærmeste Hei,
er blandt Klipper og Graner
bredt ud for min Vei.
Ja, se Kjernet, det klare,
med Vand-Liljer krandsset;
her er Træernes Skare
af Smaavover standset.

.

Paa Granestammen seiler
et Drengbarn hist,
hvor Tjørnekraattet speiler
hver Blomst og hver Kvist;
og deilig er den Lille
med guldklokket Pande,
om hans Rosenhud spille
de blinkende Vande.

Den seilende Vette
er Juringen Hans.
Han er en af de Lette.
hvis Liv er en Dands;
han har Friskhed lig Vandet,
som Fjelddalen gjemmer, —
som en Alf er han dannet
i Sind og i Lemmer.

Han har kastet i Krattet
sin tarvelige Dragt,
og er nu omfattet
af Glimmer og Pragt;
ja, næsten som fortryllet
er Kjernet og Skoven,
fordi han blot er hyllet
i Glandsen fra oven. —

Her er skyggefuldt Sæde
paa den yndige Bred,
og ublandet Glæde,
og Frihed og Fred;
et Sind, som er forpuppet,
kan her finde Vinger, —
min Byrde har jeg sluppet,
min Harpestreng klinger.

Træet.

Den grønne Vang i Lien,
 hvor Græsset voxer tæt,
 er med sin rige Sommer-Pragt
 en lys, velsignet Plet;
 fra Fjorden sees den, —
 men før den blev saa fager,
 er lang Tid gaaet hen.

I fordums Tid der fandtes
 kun Bjerg og Mose-Lag,
 indtil man saa et Løv-Træ der
 en vakker Foraars-Dag;
 det stod i Klippens Spalt,
 og stred med Veir og Vinter,
 og kunde taale Alt.

Det strøde sine Blade
 paa Grunden, hvor det stod,

og der skjød friske Spirer
af dets knudrede Rod;
det samlede Dug og Regn,
og Kilde-Aaren risled
under Grenenes Hegn. —

Nu er der Liv i Lien,
som var saa øde før,
og Birke-Lunden dækker
alt Klippen med sit Slør.
Bag dette friske Løv
det gamle Træ er skjult og glemmt,
og smuldrer hen i Støv.

Den hvilende Gamle.

Nu sidder atter den gamle Helge
i Skyggen under den store Løn;
han ved ei bedre Paulun at vælge,
ei mildere Ly for sin Aftenbøn.

Fjernt galer Gjøgen i høie Lier,
hvor Solskin leger paa Skov og Krat;
i Træet sværme de vilde Bier,
nu folder det ud sin Blomster-Skat.

Og fjernt fra Mindernes Hjem fornemmer
den stille Gamle en Vellyd her,
hvor over hans Ro, fra Honning-Gjemmer,
den duftende Sødme udgydt er.

Thi her engang var hans Stevnemøde
med Dalens Rose, der blev hans Brud,
da Gjøgens Varsler fra Fjeldet lode,
og Lønnen stod i sit Blomster-Skrud.

Den Slægt, der priste hans Ungdoms Lykke,
er længst forstummet, er døet hen,
og som hans Hjemlivs det sidste Smykke
staar nu den løvrige Løn igjen.

En Flok Artister har skabt hans Rygte,
og bragt hans Navn og hans Billed vidt;
hans Hoved er af de meget søgte,
hans Klædning bærer det ældste Snit.

Jeg kom til Gaarden, og fandt den Gamle,
og saa hans rolige Sommer-Læ,
hvor Lys og Skygger saa mildt sig samle
omkring hans Plads under Mindets Træ.

Men her er Mer end hvad Kunst kan male:
en Vaar i Høsten, et Levnets Ro,
hvis Eden fredes i skjulte Dale, —
hvis Haab er bjerget i gammel Tro.

Taushed.

Her er ingen Fugle-Trille,
ingen Verdens Lyd at høre;
denne Dal er tyst og stille,
som om Alt var lutter Øre.

Ingen Sjel paa disse Stier,
intet Liv ved Hegn og Hytte!
Her, hvor Alt paa Ordet bier,
selv jeg standser, for at lytte.

Klippe-Skrent med Blomster-Ranke,
hvide Birk, som Grenen sænker!
Hører I mit Hjerter banke? —
Vil I vide, hvad jeg tænker?

Bort fra Gader og fra Sale
flygtede jeg hid bag Løvet,
pint af Larm og raadvild Tale,
træt, forkommen og bedøvet.

Grønne Lier, Skygge-Lunde!
Eder vil jeg stille gjeste!
Lukker kun de tusind Munde!
Taushed, Stumhed er det Bedste.

Paddehattens Tid.

Du stakkels duftende Viol,
som er skudt op saa sent iaar,
fordi Oktobers falske Sol
med denne Dal har leget Vaar.

Dit Hoved løft, og se dig om,
hvor Alt er farveløst og bart!
se Marken an, hvor den er tom,
især for Vexter af din Art!

Her voxer kun, paa øde Grund,
en Plante af det løse Slags,
der dukker frem saa blød og rund,
og trives frodigst nu-tildags.

En Vandrer i det Frie gik,
hvor den stod tyk og smudsig-hvid;
da sagde han, med sænket Blik:
Nu er det Paddehattens Tid!

Forstaar Du det, Du fine Blomst,
som er skudt op saa sent iaar? —
For tidlig er din Atterkomst,
for sildig Duften fra din Vaar.

Formosa.

Du ligner ingen af de Modens Kvinder,
 der i en Bal-Stads har sin rette Glands;
 Du er som en af hine Sparterinder,
 der omgav Artemis i festlig Dands.
 Thi Skjønhed kun, som ingen Prunk erstatter,
 og Høiheds-Præget i Gestalt og Gang
 har turdet hilse, medens Hymnen klang,
 Apollons Søster og Kronidens Datter.

Men Du blev ensom under Nordens Himmel,
 og er ei her af Høiheds-Choret fulgt;
 din stille Høihed i en smykket Vrimmel
 er som et Svøb, hvorunder Du er dulgt.
 I Skjønheds-Formen uden Feil og Dadel
 jomfrueligt din Sjel har fæstet Bo;
 men bly den sløres i dit Aasyns Ro,
 og Faa kun fængsles af dit Væsens Adel.

Og for den fjasende, modern-belevne,
den stimlende Beundring er Du fri;
de unge Mænd, i Artigheder drevne,
paa glatte Tiljer ile Dig forbi.
Og derfor kan, hvor Vinterglæder støie,
en Vaardag dufte i dit dybe Sind,
og rolig drages for din Tanke ind
det Billed, Vrimlen stiller for dit Øie.

Jeg saa dig en Gang i en Hal, hvor Sangen
til Horn og Strengelige lifligt lød,
og hvor min Sjel, som var i Tungsind fangen,
ved Magt af Toner gjennem Taagen brød.
Der høertes klare, fulde Harmonier,
som intet Mode-Flitter klæbed ved,
Forkyndelser om Herlighed og Fred
paa lyse Høider, over Jordens Stier.

Og Bifalds-Stormen drøned overmaade,
med vældigt Haandklap og med Bravo-Skrig,
og Kunstneren for Publikumets Naade
med øvet Anstands-Mine bøied sig.
Da saa jeg Dig, mens i den tætte Skare
som til et Fjernsyn løftedes dit Blik;
den Toners Magt, som gjennem Sjelen gik,
jeg saa dit Aasyn stille aabenbare.

Og for mit eget Drømmeblik jeg kunde,
trods al den Mislyd, skifte Scenen om
til Hellas' Grund, hvor Fantasiens Lunde
indslutted Tanke-Renheds Helligdom.
Fra dem kom Artemis med sølv-klar Pande,
og leded Musers og Chariters Chor,
mens Harmonier steg af hendes Spor
og skilte Hellas fra Barbarers Lande.

Hil være Dig, Formosa, der staar ene
blandt Rosenblommer, som de dyrkes her!
Ved dig kom Skjønheds-Rigets fjerne Scene,
paa Toners Tryllevei, min Tanke nær.
Du er som en af hine Sparterinder,
der omgav Artemis i festlig Dands, —
Du staar i Hallen, uden Bram og Krands,
en fremmed Gjest blandt Mode-Verdnens Kvinder.

Den friske Sang.

(Motivet af en spansk Folkevisе.)

Leander var en Ridder,
 som lagde Vind paa Sangens Kunst,
 og helst ved Elskovs-Kvidder
 han søgte Kvinde-Gunst.
 Paa Jagt i Mark og Lund
 han drog, med Falk og Hund;
 men og i Hallen mangan Gang
 han gik paa Rov med Sang og Klang.

Han stod en Dag ved Stranden
 i Jæger-Dragt, med Prunk og Puds;
 da skinned Himmelranden
 ved Morgensolens Blus.
 Dens lyse Glimmer laa
 paa Dybets Bølger smaa;
 de kyssed Strandens Blomster-Brem,
 og Havets Aande fulgte dem.

En Luftning vifted over
den Bugt, Leander dvæled ved,
og der paa klare Vover
en Snekke sagte gled.
Af Guld var Vant og Stag,
af Silke Seil og Flag,
og Knøsen, som ved Roret stod,
var just et ungt og fyrigt Blod.

Og han forstod at synge!
Han sang saa friskt, af Hjertets Lyst,
at Fugle kom i Klynge
fra Sø, fra Skov og Kyst;
ja, Dybets Fiske sprang
paa Voven ved hans Sang.
Det var et Liv i Morgenglands,
med Toner, Vingeslag og Dands.

Leander raabte: „Kjere,
o lær mig dine Toners Kunst!
da vinder jeg med Ære
de skjøne Kvinders Gunst.
Paa Jagt i Mark og Lund
jeg gaar, med Falk og Hund;
men helst jeg tog, med Sang og Klang,
en Beilers Bytte uden Tvang.“

Da lød den klare Stemme
med Svar til ham fra Havets Søn:
„Min Kunst kan Ingen nemme,
som venter Gunst og Løn.
Til Bølgers frie Leg
min Sang paa Dybet steg;
kun Den forstaar hvad Kunst jeg kan,
som støder kjækt med mig fra Land.“

Herakles.

Med Ungdoms-Kraft han havde Køllen svunget, —
 det første grumme Rovdyr var betvunget,
 Oraklets Løfter gjenlød i hans Aand.
 Saa staar han rede til den næste Prøve, —
 om Skuldren Huden af Nemeas Love,
 og med den tunge Kølle i sin Haand.

Den vise Pythia lod Helten ane,
 hvad der maa taales paa den steile Bane
 fra Skovens Løve-Skjul til Hebes Favn, —
 og alt i næste Prøve skal han lære
 den Kamp, der strides for en Halv-Guds Ære,
 og Kval, der knyttes til et evigt Navn.

En rædsom Hydra hvæser ham imøde,
 med mange Hoveder, med Svælg, der gløde,
 med Trolddoms-Kræfter i sin Drage-Krop.

De haarde Nakker kan han vældigt ramme, —
men af hver kappet Hals er i det Samme
et Drage-Hoved atter voxet op.

Og her han kæmper i et dobbelt Stevne,
et dobbelt Maal er stillet for hans Evne,
en skærpet Prøve for hans Heltesjel;
thi se, hans Gjerning er til Harm for Krybet,
og derfor lister sig af Mudder-Dybet
den grimme Krebs, og gnaver paa hans Hæl.

Ganymedes.

Kronidens Ætling Ganymedes stod
 paa Idas Brink, i Ly af Fyrre-Skoven;
 han saa Dardaners Mark ved Bjergets Fod,
 og fjernt dens Klippe-Kyst med Sølvrovov.
 Mens Vaarens Luftning rørte Fyrrens Naale,
 og Pauken lød fra Rheas Helligdom,
 og Æthren sendte ham sin Morgenstraale,
 en navnløs Bæven i hans Indre kom.

Hans unge Hjerte skjelvende fornam
 det Guddoms-Liv, der ulmed i hans Stamme, —
 og nu fra Skyen daled over ham
 den stærke Ørn, som har Olympens Flamme.
 Med Skræk, om sine liljehvide Lænder,
 han følte Ørnefloens faste Tag, —
 forgjæves med de uforsøgte Hænder
 han stred mod Kæmpefuglens Vingeslag.

Da blev han løftet over Idas Top,
og da, med Et, han følte Flugtens Glæde;
for ham Olympens Haller lodes op,
og frit i Guders Kredse han turde træde.
Den ypperste af alle Nektar-Skaaler
Kroniden selv betroede hans Haand,
og i et Lys, som kun en Salig taaler,
stod atter Verdens Billed for hans Aand.

Og salig pristest han af Jordens Børn,
og end i tusind Skalde-Kvad det klinger:
Salig den Isse, som Begeistrings Orn
har suset over med de brede Vinger!
Salig den Strid, at være gjennembævet
af stærkest Higen under Vanmagts Kval,
og dog tilsidst at vorde mægtigt hævet
til store Syner over Jordens Dal!

Filoktetes.

Han var den sidste vaabendjerve Mand,
 med hvem Herakles havde Forbund stiftet.
 Det glemtes dog, da han paa Lemnos' Strand
 laa bidt af Slangen, saaret og forgiftet.

Atriders Flaade drog med Hast afsted,
 og gav til Vindene den Pintes Klage.
 Den førte Nireus og Thersites med, —
 og lod en Halv-Guds Ligemand tilbage.

Blandt øde Klipper, hjemløs og forladt,
 han ligger henstrakt i en kvalfuld Hvile.
 Men endnu vogter han en arvet Skat:
 han har Alcidens underbare Pile.

Mørk har han skuet over Havet hen,
og talt hvert Skib, og stirret paa det sidste.
Men nu hans Øie hefter sig igjen
ved disse Pile, som han ei kan miste.

Han skal ei hungre paa den golde Kyst;
mod denne Kval kan Buen ham beskytte.
„Han skal ei hungre“! Det er Hærens Trøst,
mens frem den stormer mod det rige Bytte. —

O kolde Ynk! — Gjengjeldelsen er nær,
hvis Dom ei Anger kan tilbagekalde:
Han, den Forladte, veier op en Hær, —
hans Pil maa til, naar Ilion skal falde.

Det runde Bord og Stenen.

Kong Arthur havde et gjævt Palads,
 med gyldne Taarne og Tinder.
 Det blev en vinkende Samlings-Plads
 for Helte og ædle Kvinder.
 Men hvo, som ei var af ypperste Sort,
 kom let til Skamme, og vistes bort;
 thi Styrkens Prøver og Skjonhedens Love
 var svære og grundige der ved Hove.

Merlin stod hoit i Kong Arthurs Agt;
 thi han kunde spaa og mane.
 Og kom han tilkort med sin Tryllemagt,
 da hjalp ham hans Viv Morgane.
 Ved Arthurs Hof blev han tagen med
 til Værn for dets Ære mod al Fortræd;
 og gav den Tegn til at falde i Stykker,
 da laante han den usynlige Krykker.

Merlin har stiftet det runde Bord
for Helte i Arthurs Rige.

Det var en Kreds, som paa viden Jord
forgjæves har søgt sin Lige.

Til Sjeleføde paa Bordet stod
en god Kopi af Frelserens Blod;
den skattedes høit, — man vilde ei negte,
at den var nær ved at være det ægte.

Det runde Bord og Fromhedens Mænd
holdt altid endrægtigt sammen.

Og saa gik Tiden i Tryghed hen
med ridderlig Dyst og Gammen.

Til Manddoms Færd og adelig Tugt
var lagt en egen Helligheds Lugt,
og vidt over Fjeld og i dybe Dale
gik deraf opbyggelig Sang og Tale.

Paa Veien ved Arthurs Hof man saa
en Lind med mægtige Grene,
og under Linden en Stenblok laa,
der ei var som andre Stene;
thi vinked Skyggen til Hvile der,
saa taalte Stenen dog ei Enhver,
men kastede af og stødte tilside
hver levende Sjel, den ei kunde lide.

Kun Den, som var af et aabent Sind
og ærbar i Hu og Sæder,
sad trygt paa Stenen ved Borgens Lind,
som ellers paa Hvilesteder.
Men i Kong Arthurs hellige Tid
der var kun Faa, som voved sig did, —
og Stenen laa der til ingen Slags Nytte,
og var et Under, og lod sig ei flytte.

Det runde Bords ærværdige Kreds,
som vilde sin Fromhed øve,
kom selv forarget og utilfreds
tilbage fra Stenens Prøve.
Kun Gavein, kaldet den gode Svend,
har netop turdet røre ved den;
men Ingen fik sætte sig der, — nei Alle,
som hørte til Bordet, lod Stenen falde.

Saa var nu Stenen en Anstøds-Sten
i ridderlig Fromheds Skole.
Men Hvile fandtes for denne Men
paa Kredsens hellige Stole.
Og naar saa Helten til Linden kom,
da bøied han af, og gik udenom.
Og Bordet holdt sig i Ære for Resten;
men Stenen kom siden i Glemsel næsten.

Det var engang en ynderig Dag
med Solskin og Glædes-Toner.
Der leged Straaler paa Borgens Tag,
paa Engen og Skovens Kroner.
I Lunden spillede Trost og Gjøg, —
der stod Violer og Blomsterløg.
Og aarle alt i den skinnende Morgen
var Hoffet paafærde i Konge-Borgen.

Ved Borgens aabnede Vindver sad
de deiligste Hoffets Kvinder.
Da blev vel Luften et kjøligt Bad
for blussende Rosenkinder.
Thi mangen Ridder, med prøvet Skjold,
steg høvisk op paa den høie Vold,
hvor Arthur alt glimred i Morgensolen
med Kronen og Sceptret og Purpurkjolen.

Da vendtes pludselig hvert et Syn
mod Stenen i Lindens Skygge,
og Alle studsed, som naar et Lyn
slaar ned blandt de altfor Trygge.
Man saa, hvad Ingen ventede der:
en staalklædt Herre, med Skjold og Spær;
hans Ganger var bunden til Lindegrenen,
og selv han havde sin Plads paa Stenen.

Og ud drog Arthur med sine Mænd,
og hilsed ham nær ved Træet.
Da stod han op, og hilsed igjen,
og bøied beleven Knæet.
Han sagde: „Se, jeg satte mig ned
som ydmyg Gjest ved dit Borge-Lød;
i Heltenes Rækker er Den for ringe,
som bærer ved Beltet en navnløs Klinge.

Jeg er ei Helt eller Riddersmand, —
kun Vigalois man mig kalder.
Jeg kommer fra det lukkede Land,
fra Dronning Florines Haller.
Der stilner det af med Verdens Gny;
dog hørt der dine Kæmpers Ry.
Da drog jeg afsted, — da maatte jeg hige
at vorde de gjæve Ridderses Lige.“

Kong Arthur holdt en Turnerings-Fest
for alle sit Riges Store.
Da skulde den ædle fremmede Gjest
fortjene sin Ridder-Spore.
Det runde Bord fik prøve hans Kraft, —
de red imod ham, med Skjold og Skaft,
men flinkt han mødte dem, En efter Anden,
og rendte dem hæderligt af i Sanden.

Da Kredsen atter om Bordet sad,
begjærende mindst at fegte,
de skotted til det hellige Fad,
og sukked: hvor er det ægte?
Det var Galath, Peredur og Barth,
de gik paa Søgning i Pilgrims-Fart.
Man saa vel de trende af Borgen drage,
men Ingen har sagt, at de kom tilbage.

Forvandlet Elskov.

1.

Min Sjel var drømmebunden
til dunkle Spor paa Sagnets Kyst;
men mildt i Morgenstunden
jeg vaagnet er ved Lærkers Røst.
Dog vil ei Sagnet vige nu,
men vækker Tanken atter,
hvormed forlængst det greb min Hu.

Hvad tyst jeg maatte gjemme,
i denne Stund jeg tolke kan;
thi nu har Lærkens Stemme
min Sangs Akkorder slaaet an.
Du Vaarens Bud i Morgengry,
med Toner over Tue!
ved Dig faar Sagnet Røst paa Ny:

Den skjønne Melusine,
som manges Skald har sunget om,
var øm af Sind og Mine,
og for al Verden mild og from.
Hun bar dog i sit Hjertes Grund
en Angst, en grufuld Smerte,
som Ingen aned, uden hun.

Saa smuk var ingen Anden, —
hun var, som Vaaren, Alles Lyst,
med Lokkers Guld om Panden,
med Rosenkind og Svanebryst. —
Hver Uge kom der dog en Dag,
da hendes milde Skjønhed
blev fjernet ved et Trylleslag.

Vemodig tog den Hulde
en hellig Ed af sin Gemal,
paa det han aldrig skulde
bespeide hendes skjulte Kval.
Han var en Herre stolt og fin;
men dog han brød sit Løfte,
den bolde Ridder Raimondin.

Han blev saa meget fristet,
og tungt han kæmped med sin Ed,
og endelig han listed
sig til den Elsktes Skjulested.

Men rædsom var den Straf, han fik, —
thi, tænk, i Drage-Hammen
laa Melusine for hans Blik.

Saa var hans Fryd tilende;
thi vaandefuld hans Viv forsvandt,
og aldrig for de Tvende
en Samlivs-Time mer oprandt.
Men naar der forestod en Sorg,
besøgte hendes Skygge
med Suk den elskte Ridder-Borg.

Vidt-hen blev Sagnet baaret
om Melusines Kval og Nød, —
ved hendes Ve-Raab saaret
blev mangt et Bryst i Glædens Skjød.
Og lige kjer i Hyttens Vraa
var Melusines Sage
som der, hvor Silke-Bolstret laa.

Ja, den blev tusind-tunget,
og gjenvakt tit ved Haand og Mund,
til Strengelige sjunget,
og skildret af paa gylden Grund.
Og altid mere fuld og rig
for Folkets Blik og Øre
dens Trylle-Scene aabned sig.

Lig mangen anden Sage,
dens indre Liv er som en Bæk,
hvis friske Vande drage
i Skyggen af en frodig Hæk,
og fostre Løv og Blomster der
saa rigt, at snart de danne
en Buegang af Krat og Trær.

Der bygger Trosten Rede,
og synger i det grønne Hegn,
og Blomsterkalke sprede
saa stærk en Duft i Sol og Regn.
Og Mange standse der sin Gang,
mens Alt, hvad de fornemme,
er Sommer-Pragt og Duft og Sang.

Men hvo, der kommer stille,
og lytter med det rette Sind,
han hører Vældet trille,
skjønt det er gjemt og hyllet ind.
Og naar han frem til Bækkens Rand,
da kan han finde speilet
sit Billed i det dunkle Vand.

Jeg tolker, hvad jeg hørte,
da Bækkens Rislen blev mig klar,
og hvad mit Indre rørte
ved Synet i det Speil, den har.

Af al den Pragt, som dækker rigt
den indre Strøm i Sagnet,
et Glimt kun falder i mit Digt. —

Den skjøne Melusine,
med Rosenkind og gyldent Haar,
med lønlig Men og Pine
i Elskovs Favn, i Glædens Aar. —
hun er ei bunden til sit Slot,
men fødes altid atter.
og er ei Sagnets Gjenfærd blot.

Hver Sjel, som fik i Eie
Naturens rige Adels-Brev,
og som ved Kunst og Pleie
end mer i Glands opløftet blev, —
hver Sjel, som kaldes skøn og god,
har dog, som Melusine,
et angstfuldt Nag i Livets Rod.

Ja, om dit Liv sig præger
i Yndets Form, i Ungdoms Glands,
og kalder og bevæger
til sød Betragtning Sind og Sands, —
det gjemmer dog en anden Magt,
skjult og i Ly, som Ormen,
der er i Rosenklyngen lagt.

Hvor stille, hvor forborgen
den dunkle Magt i Sjelen bor, —
dog alt fra Livets Morgen
den finder Næring der, og gror,
og se, — i mangel bitter Stund
den samler sine Kræfter,
og stiger mægtig af sin Blund.

Og har Du maattet friste,
hvor snart den voxer, til din Skræk, —
og ved, hvad Du kan miste,
naar den forvansker dine Træk, —
da sukker Du vel mangel Gang:
o, var jeg skjult i Mørket,
naar den staar op og øver Tvang!

2.

I Elskovs Foraars-Dage
besjeles Verdens Sangerflok.
Om Elskovs Fryd og Klage
kan aldrig synges lifligt nok;
dens Purpurskrift, dens Hjertesprog
har mærket alle Blade
i Livets store Mindebog.

Af Elskovs Taarer sløres
selv lyse Blik i Lykkens Havn, —
i Elskovs Sange høres
saa mangt et Suk af dybest Savn.
Og ak, hvor sorgfuldt er dens Kvad,
naar to forbundne Hjerter
i Livets Kampe skilles ad!

Naar Verdens Vold og Harme
har lagt en Ørken mellem dem,
og til en Molochs Arme
bragt deres Haab som Offer frem, —
og naar, for al den tabte Lyst,
de faa af Savnets Bæger
Erindrings bitter-søde Trøst!

Til hvilke Klage-Stemmer
betror ei denne Sorg sin Trang! —
til Nyn, som Verden glemmer,
til høi og mindeværdig Sang,
til Cithar-Spil ved Borge-Led.
til Harper og Basuner,
som Høitids-Hallen bæver ved.

Der er en anden Smerte,
en anden Kalk i Elskovs Kaar.
med Gift fra samme Hjerte,
som henrykt i sin Lykke slaar, --

en Kalk saa tung og selv-forskyldt,
snart med en vammel Dvale
og snart med varig Anger fyldt.

I alle Livets Gange
har denne Jammer sat sit Spor, —
men sjelden kun i Sange
den finder et besjelet Ord.
Og slaar den Strengen an en Gang,
ak, da er al dens Mislyd
fornyet i den brudte Klang.

Et Par, et ømt forenet,
har engang glimret for mit Blik.
Det var med Alt forlenet,
som skattes høit i Verdens Skik, —
med Skjønheds Pryd, med Guldets Magt,
med idel lyse Egne,
hvor Livets Bane syntes lagt.

Jeg saa dem aabne Banen
med Glands paa deres Bryllupsdag.
De stode paa Altanen,
en broget Mængde til Behag, —
og mildt laa Sommer-Aftnens Ro
og Duft af Festens Roser
omkring de lykkelige To.

Og det var Alles Tanke,
at Elskovs Pagt blev sluttet her, —
som naar en villig Ranke
om Ege-Stammen snoet er.
Ja, Mange sagde: „se, hvor smukt!
et Eden uden Slange
og uden den forbudne Frugt.“

Og dog, den var forsvunden
den dyrebare Lykke snart, —
fortabt, forspildt i Grunden,
før det blev nogen Speider klart.
Den Orm, der vuggedes i Ro,
mens deres Hjerter hinged,
den vaagned, og har skilt de To.

Og nu, hvad Sladder hørtas,
om hende snart, og snart om ham!
Og inden kort oprørtes
den halve Stad ved deres Skam.
Af Ynk, af Skadefryd, af Gru
man raabte: „hvor forvandlet
er det forelskte Par dog nu!“

Forvandlet? — Nei, den sande
Forvandling manglede just her, —
det Bad af Livsens Vande,
der gjør hver Attraa ren og skjær

og heler Hjertets skjulte Brud,
som Elskov flygtig dækker
med Slør af lette Blomsterskud.

Ak, paa de tusind Munde
det røbes med tungsindig Spot,
at Livets dybe Vunde
af Elskovs Blomstring dækkes blot
med Duft, der varer ganske kort,
med Glands, som midt i Vaaren
et Vind-Pust tit har aandet bort.

Lyt til Childe Harold's Sanger,
til Nag, der skurrer i hans Kvad,
naar mellem Trods og Anger
hans Elskovs Minder splittes ad!
Er det en Sang af Hjertets Røst,
hvor Haan er lagt til Smerte,
og Ordets Gift skal bringe Trøst?

Og lyt til dem, der synge
om Elskovs Drøm i samme Aand,
og som i Flok og Klynge
er vaagnede paa anden Haand
til Kval, der søger Luft i Skjemt,
til Leg paa Æmheds Harpe,
som er i nyest Smag forstemt!

O Sang om Elskovs Lykke,
 som Verdens Øre hænger ved, —
 hvor dybt er Livets Smykke
 i al din Mislyd hvirvlet ned!
 Naar hæver Du din Skat igjen?
 Naar finder Hjertets Gaade
 en Harmoni, der løser den?

En gud-indviet Stemme,
 Betoningen af Fromheds Røst,
 maa Verden først fornemme
 i Sangene af Sorg og Lyst,
 og Elskovs aandelige Pagt,
 som ingen Tid forandrer,
 maa vorde først en Verdens-Magt.

Hvad er det, som besjeler
 med Bævelse i Hjertets Rod
 det unge Par, der knæler
 andægtigt ved et Alters Fod?
 Det er ei jordisk Elskov nu,
 men Liv af himmelsk Spire,
 der trænger frem i deres Hu.

Det vil i hellig Handling,
 i Troskabs Ed med Sjel og Mund,
 begynde sin Forvandling
 af Elskovs-Livets dunkle Grund,

og søge Kraft hos Ham, der kom
at knuse Slangens Hoved
og danne Slægtens Hjerter om.

Lyksalig, hvo der nærer
i Æmheds Forbund Aandens Liv!
Hans Krands bestandig bærer
den fine Duft af Haabets Bliv.
Han er i Høsten vaarlig-glad, —
ja han blev helt forvandlet
i Elskovs aandelige Bad.

Og er han saa en Sanger,
da har han Fyldens Tønestrøm,
og ren for Tvivl og Anger
den vælder af hans vaagne Drøm.
Og altid glædeligt og klart,
hans Kvad i Mindets Dale
har Lærke-Sangens rette Art.

Se, Lærken bygger nede
i Straaet paa den lave Vang!
Just over denne Rede
den svæver med sin bedste Sang.
Saa er der Glæde Aar for Aar,
mens høit i Foraars-Skyen
det tonerige Hjerte slaar.

Men før en Sanger klinger
det Varsel gennem Lærkens¹ Kvad,
at Røst paa spændte Vinger
og Hjemmets Lyst maa følges ad.
Du Vaarens Bud i Morgengry,
med Toner over Tue!
ja. Du har vakt min Sjel paa Ny.

Og jeg har tænkt paa Dagen,
hvis Gry af Haabet skimtes kun,
den Dag, da Rædsels-Dragen
ei ruger mer paa kristnet Grund,
og skal ei mer af Hjertets Liv,
som Melusines Gjenfærd,
opstige mellem Mand og Viv.

Aandens Liv.

1.

Nu ruger Sneen overalt
paa Plantelivets stille Hjem.
Hvor Vintrens tætte Byger faldt,
staar Busken knapt af Sneen frem.

Paa stenet Grund, paa Blomster-Bed,
det samme Øde udbredt er
saa jevnt og dybt, at Ingen ved
at skille Død fra Dvale der.

Men følte Planten Vintren nu,
og havde Aandens Liv og Ild,
den skjalv vist ei af Angst og Gru,
mens Sneen dækkede den til, —

den sukked vist ei Tiden hen,
 men laa i Skjuleet rolig-blid;
 den vidste jo, at just for den
 er Vinter-Mørket Haabets Tid.

Den vidste det, — thi Aar for Aar
 den staar paa Ny i Sol og Dag,
 naar Vintren smelter og forgaar
 ved Vaarens milde Aandedrag.

2.

Men Planten er i Dvale lagt,
 dens Liv er altid stumt og trygt.
 Kun Adams Æt er aandig-vakt,
 har Tvivl og Tro, har Fryd og Frygt.

Kun Slægten, som til Lys blev skabt,
 og er af Gud i Høihed sat,
 kan i sin Modgang staa fortabt,
 som i en evig Vinters Nat.

Hvor er da Vinter for en Aand?
 Og hvor er Aandens Vei saa mørk? —
 Maaske, hvor Nød har Overhaand,
 og Sorgen gaar i Savnets Ørk?

Ja, med et bittert, haabløst Navn
betegnes tit en jordisk Nød,
og mangt et Sind i Sorg og Savn
har lidt den aandelige Død.

Da var, dog Livets Liv forglemt,
og Lyset for hver Tanke slukt.
Laa Du da blot, som Planten, gjemt,
og under Sneen indelukt!

3.

Men tænk, for Aandens Vinter vil
Naturens Vaar-Lys ei gaa op.
I Aandens Vext en anden Ild
maa gjennemtrænge Rod og Top.

Det præges dybest i dit Bryst,
det slettes af dit Letsind ud, —
det er igjen din Angers Røst,
at Du har Livets Væld i Gud,

i Ham, der af Naturens Svøb
har hævet os til hellig Daab,
og stillet for vort Levnetsløb
et saligt, overjordisk Haab, —

i Ham, der overalt har Magt,
 og i vort Støv sin Helligdom,
 hvor Ordet til vor Aand har sagt:
 „Du ved, hvad Jorden drømmer om,

Du ved et Sted, hvor Tvivl og Strid
 og Mulm og Skygge kjendes ei, —
 Du ved et Spor, som leder did,
 og Lys, der skinner paa din Vei.“

4.

Det Liv i Gud, som Adams Æt
 er dannet og indviet til,
 det hævder overalt sin Ret,
 gjør Svaghed stærk og Styrken mild.

Om Alt er tabt og givet hen,
 Alt, hvad vor Jord har Lykke kaldt,
 da tage vi det dog igjen
 i Ham, hos hvem det hviler Alt.

Og fandt vi Glæder uden Ham,
 og Held, der stod vor Stræben bi, —
 var dog vort Liv, i Glands og Bram,
 et bundløst Kar, med Tomhed i.

O Smerte midt i Glædens Larm,
naar Hjertet ængsteligt maa slaa,
fordi det huses i din Barm
som i en øde, fremmed Vraa!

O Kval og Angst, naar Alt er nydt,
og Livets Frugt, af Tanken dømt,
er Vin, der blev i Havet gydt,
og Herlighed, der kun var drømt!

5.

Om Enfold i dit Indre bor,
hvad heller det er tankerigt,
staar dog ved Magt det Alvors-Ord:
Dit Liv skal dømmes aandeligt, —

ei efter Tegn og efter Glimt
af Liv, der hisset forestaar, —
ei efter Syn, der har et Skimt
af Himlens Lys i Jordens Vaar.

Thi Aandens Liv skal være klart,
og gjennem Tiden altid ungt.
I ydmygt Skjul og aabenbart,
det har et evigt Straalepunkt.

Thi ved et Bliv fra Herrens Mund
oprinder Aandens indre Dag,
og føles i dit Væsens Grund
som gjenfødt Sjel og Hjerteslag.

Saa mægtigt er et Liv i Gud
mod Jordens vinterlige Gys. —
dets Kraft, der driver Angsten ud,
er Aand af Aand, og Lys af Lys.

6.

Vi sige, at i Gjenskin af
Hans Dag, der aldrig skal gaa ned,
bevæges Himmel, Jord og Hav,
med Alt, hvad Syn kan dvæle ved.

Og Sjelen har en Tanke-Traad,
hvorved et Jordens Barn forstaar,
at Gud har Magt i Støvets Daad,
og at hans Aand bevæger vor.

Men saa vi Ham i Speilet kun,
og vare vi Hans Redskab blot, —
da greb vor Aand et tvivlsomt Fund
paa Livets Flod af Ondt og Godt,

og fulgte den, og strømmed hen,
mens under den var Dybets Nat,
og tomme Himle over den,
og paa dens Bølger al vor Skat.

Alt Liv gaar frem af Herrens Haand,
og overalt Hans Glands er tændt.
Gak frem, — men vær i Ham, min Aand,
paa hvert et Punkt tilbagevendt!

7.

Saa har da Aanden Vinter der,
hvor Gud fra Hjertet holdes fjern.
Selv om dit Liv som Vaarens er,
det mangler da sit Ly og Værn.

Selv om din Aand fik Kraft og Glød,
som Jordens Former lutres ved, —
den har da Mørke kun og Død,
naar i sig selv den skuer ned.

Ak, aandfuld kalder Tidens Sprog
saa mangan Helt i Kløgt og Kunst,
hvis Aand i Livets Prøver dog
sank hen som i en Taage-Dunst.

Lig Hallen, hvor der nys var Fest,
 hans Barm med Et er bleven tom,
 og som en hjemløs, smykket Gjest
 hans Verk i Verden driver om.

I ham fandt Gud en Gjennemgang
 for mangt et himmelsk Straalekast, —
 men borte var den Livsens Trang.
 som holder Gud i Lyset fast.

8.

„Gud!“ er al Verdens høie Raab
 i Glædes og i Kummers Tid;
 fra ensom Vraa, fra Folkets Hob
 det høres gjennem Fred og Strid.

Ja, lød det Raab kun overalt
 af dybest Trang fra hvert et Bryst, —
 ja, var det altid Ham, det gjaldt,
 naar Han blev nævnt med Støvets Røst!

Men gaar Hans Navn fra Hjertets Grund,
 hvor Aandens Liv paa Ny er skabt, —
 det vandrer og fra Mund til Mund,
 just som et Ord, hvis Kraft er tabt.

Og staar det fast i Fromheds Sprog,
 og for en Ydmygs Ærefrygt, —
 det prøves og fortolkes dog
 og tydes om af Tidens Kløgt.

Spørg denne Slægt, hvorpaa den tror, —
 og hør, det er paa Lysets Seir!
 Ja, hvad er Lys? — Dets rette Ord
 er i vor Kamp et Mundens Veir.

9.

Dog, — mellem Kampens hule Drøn
 gaa Suk til Gud af Angst og Savn;
 selv Tvivlen stammer nu den Bøn,
 at helligt vorde maa Hans Navn, —

maa vorde helligt til Sabbat
 fra Splid og Angst, som nu er vakt, —
 maa føles gennem Folk og Stat
 som alle Magters Overmagt.

Med Frygt gaa Tidens Helte frem
 paa deres egen Bane nu,
 og Tidens Løsen foran dem
 har fyldt dem med en stille Gru.

Hvor er en Røst, der, stærk og klar,
kan standse Verdens vilde Hast,
og give al dens Grublen Svar
med Løsnet, der staar evig fast?

Hver kaldet Sjel, hvert Sendebud,
som denne Røst skal komme fra,
maa først staa bævende for Gud,
som hans Profet Jesaia.

10.

Jesaia, den Herrens Tolc,
stod ene i hans Tempel-Hal,
imens Jehovas kaarne Folk
forblindet raved mod sit Fald.

Hans Syn var opladt, og han saa
Gud Herren paa sin Hersker-Stol,
han saa Serafers Klynge staa
i Vingskjul for denne Sol.

De loved Gud med Jubel-Sang,
med Røst for Himmel og for Jord,
og Helligdommens Mur gav Klang
og skjalv ved deres stærke Chor.

Og midt i al den Klang og Glands
forsagende Profeten stod, —
han stod for Gud med Sind og Sands,
og bævende sin Røst oplod,

og raabte: „Ve mig! jeg forgaar;
thi Herrens Aasyn skinner her, —
og med en uren Mund jeg staar,
hvor nu Hans Navn ophøiet er.“

11.

Da svævede til Altrets Ild
en Engel i den samme Stund,
og tog en Glød, og holdt den til
Jesaias, Profetens, Mund,

og sagde: „Se, med denne Glød
er lutret dine Læbers Røst,
og sonet hvad dit Liv forbrød,
og Angsten tagen fra dit Bryst.“

Da blev Profetens Hjerter trygt,
og Klarhed i hans Indre kom,
og løftet over Tvivl og Frygt
han stod i Herrens Helligdom.

Og ei Serafers Stemme blot
 i Prøvens Time han fornam.
 Thi nu den Herre Zebaoth
 sin Røst opløftede for ham:

„Hvem skal jeg sende til mit Folk?
 Hvo bringer Budet fra min Hu?“
 Da svarede den Herrens Tolk:
 „Se, jeg staar rede, send mig nu!“

12.

Ja, hvert et kaaret Sendebud,
 som Livets Ord skal komme fra,
 maa først staa bævende for Gud,
 som hans Profet Jesaia. —

og vorde døv for mangt et Ord,
 der nu med Klang gaar Verden om,
 og lytte til et himmelsk Chor
 i Guds forborgne Helligdom. —

og renses for den Hovmods Kløgt,
 der søger Gud i Hjernens Vraa,
 og dog med Læbens Kunst har søgt
 Hans Billeds Herlighed at naa.

Thi farer nu med Stormens Art
en Døgn-Røst over Verden hen, —
hvor maa det Ord da lyde klart,
der skal paa Dybet standse den!

Men skatte vi et freidigt Sprog
og Mandemod til Tidens Verk, —
da kjende Herrens Kæmper og
en Frygt og Bæven, der gjør stærk.

13.

Det Ord, som i hver enkelt Barm
kan skabe himmelsk Lys og Fred,
er og et Ord, som Verdens Harm
og blinde Hast maa stilne ved.

Se Lysets Banner paa et Hav,
hvis Bølger gaa i vildt Begjær, —
og tænk, om det var skjernet af
en gud-besjelet Folkehær!

Men tro for vist, i Livets Hjem
beredes Frelsens Kræfter alt, —
i Tidens Fylde træde frem
de Sendebud, som Gud har kaldt,

med Stemmen, som er altid ny,
 og dog det gamle Løsen har, —
 med Stemmen, som i Verdens Gny
 skal lyde stedse mere klar;

ei med den bitre Straffedom,
 som Guds Profet sit Folk har bragt,
 men med det Fredens Ord, der kom
 til Jorden med den nye Pagt.

14.

O Lys, der i vor Tid er tændt,
 og dæmrer i hver Hytte ind, —
 hvor er nu Slægtens Øie vendt
 mod hver en Blussen af dit Skin!

Thi ak, Du gaar ustadigt hen
 mod mangan øde Taage-Strand,
 og dæmpes, og faar Magt igjen,
 og gløder som en Vredens Brand.

Urolig spørger Tidens Aand
 i Gny af Tunger og af Staal:
 „Hvo løfter Faklen i sin Haand,
 og fører Slægten mod dens Maal?“

I Herrens Aand er Svaret gjemt.
Thi Lyset hører Himlen til;
ved Jordens Arner er det glemmt,
at det er Herrens Alter-Ild.

Men atter lyder Frelsens Røst,
og Tvivl og Glemsel drives ud, —
og Aanden vidner i vort Bryst,
at den har Lys og Liv i Gud.

Caroline Fougstad,

født Diriks.

(1846).

Naar Hjertet er forsonet og fortroligt
med Savnet af den Elskte, vi begræde,
da kommer Minde-Stunden blidt og roligt,
og har et Gjenskin af vor svundne Glæde.
Først naar vor Sorg har fundet Fredens Ly,
kan en Forklaret hilse os paa Ny;
thi, ak, naar Savnet fængsler vore Sjele
i Smertens Mulm, i Haabløshedens Dvale,
da er det os, der bo i Dødens Dale,
hvor ingen Salighedens Aand kan dvæle.

Nu tør hun atter om de Kjere svæve,
og være hos dem alle deres Dage,
og fra det rige Samlivs-Billed hæve
et Slør, der nedfaldt under Savnets Klage.

Nu er det sødt at skue stille hen
 paa dette Billed, der fik Lys igjen
 og vil for Kjerlighedens Blik sig klarne;
 thi hver en Skygge i det kjere Billed
 er under Vemøds Taarestrom formildet,
 og blidt beaandet af den Hedenfarne.

Se, med den Salige tilbagevender
 den bedste Glands af hendes Jord-Livs Lykke,
 og Yndets fagre Blomst i hendes Hænder
 vil atter Hjemmets Helligdomme smykke.
 Det lyse Sind, som hun af Himlen fik,
 den Fryd, hun blandede i Livets Drik, —
 de dyre Gaver kan ei Døden rane;
 de lægge Kraft i hendes Aandevinge,
 de danne søde Toner, der vil klinge
 for hendes Elskede paa Længslens Bane.

Ja, i en trofast, vaagende Erindring
 kan Hjertet trøstefuldt sit Tab erstatte.
 Den indre Røst, der bringer denne Lindring,
 har kjerligt hvisket til den Efterladte:
 „Lad hende svæve om din stille Vei!
 Vær stærk i Savnet, — o, men glem det ei!
 Glem ei den Tabte, som din Sjel har kaaret!
 Husk ved hver Trøst, som Du af Livet henter,
 at Gjensyns-Glæden, som os hisset venter
 er Mindets Frugt, af Kjerligheden baaret!“

Du blide Aand, der staar for Sjelens Blikke,
og vækker fagre Minder i min Tanke,
dit Støv er signet, og Du glemmes ikke,
mens dine Kjeres Hjertekilder banke.
Det Flør af Roser, som dit Liv os gav,
skal holdes friskt og dugges paa din Grav.
Hver Dag paa Ny dit Billed skal oprinde
i Hjemmets Fred, til Lægedom for Sorgen,
saa klart og rent som denne Somrens Morgen,
der gav mig Sangens Offer til dit Minde.

Andreas Nicolai Stenersen.

(1847).

Hans stærke Sjel har overvundet Døden
alt længe før den rammede hans Bryst,
og derfor gik han som i Morgenrøden
i Støvets Land paa Salighedens Kyst.
Dybt fra hans Indre over Menigheden
kom Ordets Ild og Magt;
han var mig som en Lysets Aand hernelen
i jordisk Præstedragt.

Hvor han var trøsterig og mildt bevæget,
mens Dødens Ve omkring hans Hjerte laa!
Hans Aasyn, som en Overengels præget,
lod da hans Elskte ane, hvad han saa.
I Vemod sank mit Hoved til hans Leie,
og hviled mod hans Kind.
Det var som om jeg fulgte ham paa veie,
og saa i Himlen ind.

I Sorgens Nød hans Aand er vendt tilbage
til Hjemmet, til de Elskte, han forlod;
han er blandt dem med Glædes-Bud for Klage,
med Ordets Kræfter for det sunkne Mod.
Et Spor af Lys, som altid sig fornyer,
hans Vei har efterladt,
med samme Klarhed under Jordens Skyer
og over Dybets Nat.

Ja, det er godt at dvæle ved hans Minde,
og skue fremad i hans lyse Trin.
Med ham jeg var i Helligdommen inde,
hans Sjel har seet prøvende i min.
I Mindet kan jeg anende fornemme
den Fryd, min Sorg har drømt:
at naa hans Blik, at hilses af hans Stemme,
naar her min Kalk er tømt.

Statsraad Jonas Collett.

(1851).

Han havde nok af jordisk Ære,
og Folket vidner om hans Daad.
Men ak, for dem, der Sorgen bære,
det veier lidt mod Savnets Graad.
Ved Himlens Port, i kristnet Jord,
er Verdens Pris et fattigt Ord.

Men for hans Elskte sødest lyder
et andet Ord, en bedre Trøst.
Thi gjennem Dødens Øde bryder
hans rette Pris med Livets Røst:
en Sjæl, der har holdt Prøven ud,
et Hjerte, som er gjemt i Gud!

Du ædle, barnlig-blide Gamle,
dit Dagverk skal ei glemmes her.

Men al din Daad vil Mindet samle
i dette Fromheds milde Skjær,
som lyste paa din Aftensky
og er din Himmels Morgengry.

Paa Herrens Vei, hvor Du gik heden,
stod Ømheds Roser om din Stav,
og som dit Liv i Menigheden,
saa er velsignet nu din Grav
med Trøst, som Sorg vil kjendes ved,
med Sød for Tid og Evighed.

I Sorgen over Prinds Gustav.

(1852).

Nu gaar Sorgen gjennem Norges Dale,
 Vemod sænker sig i Folkets Hu;
 Savnets Klage i de høie Sale
 har i Hytterne sin Gjenklang nu.
 Kisten lukkes, Kirkeklokken kimer,
 paa hver Glæde tynger Sorgens Vegt;
 bævende, om Kongen og hans Slægt
 samles Tankerne i Bønnens Timer.

Milde Sæd, som Kongehaanden strøde
 paa det varme Folkehjertes Grund,
 o, hvor rig Du viser nu din Grøde,
 taaredugget i en høstlig Stund!
 Gjennem Sukkene fra Folkets Indre
 Herrens Aande over Sæden gaar,
 med Husvælelse for dybe Saar,
 som ei Purpur eller Guld kan lindre.

Mangen Hylding under glade Fester
lød om Tronen gennem Folkets Raab, —
altid for de kongelige Gjester
Sangen toned med et lifligt Haab.
Stille nu, mens vore Bønner stige,
Folkets Hylding er i Sorgen bragt;
o, men se, nu voxer Tronens Magt
i det indre Kjerlighedens Rige.

Tag vor Hylding i de mørke Dage,
ædle Slægt, som blev os dobbelt kjer!
Og naar Savnets Blik skal se tilbage,
vend det mildt mod Kongehjemmet her!
Her, hvor Taaren bitrest maatte rinde,
og hvert Hjerte slog ved Eders Kval, —
her fandt Sorgen, i den fagre Dal,
friske Krandsse til den Tabtes Minde.

Johan Ludvig Heiberg.

Prolog ved Opførelsen af „Elverhøi“ paa Kristianias Theater.

(1860).

Der er et Hlidskjalf i det Høie sat,
 en Tind for rige Syner over Norden,
 hvor Lysning falder, selv ved dunkel Nat,
 med Varsler, frelsende for Fædrejorden.
 I Aanders Kreds, som er om Varden stillet,
 ser Nordens Brødre folk sit Forbunds-Thing,
 for hvem det Skilte staar i sluttet Ring,
 og Fjeld med Slette i et samlet Billed.

Og kan det glemmes i et taaget Nu,
 der slører Høidens Tegn og Sagas Blade,
 det kjendes dog, det kommes dog i Hu,
 naar En af Kredsen kaldes fra sit Stade. —

En Taage atter fra vort Blik er gleden,
og Norden skatter dobbelt, i sit Savn,
og løfter høiere, med evigt Navn,
den danske Skald, der nys er vandret heden.

I Kamp han opsteg paa den steile Sti,
og dog saa lifligt har hans Harpe tonet;
thi mens han higed, var han aandig fri,
og under Kampen ridderligt forsonet.
Blandt Tidens Lynglimt og dens vilde Veer
han blev sin Tankes Ledestjerne tro,
og fandt sit Alt i Harmoniers Ro,
fordi han var en Sanger og en Seer.

Og mens han forsked med en rastløs Aand,
og stod paa Høiden i et livfuldt Stille,
han bandt med Skjønheds underbare Baand
de vidt-adskilte Syner til sit Snille.
Med klare Træk i Speilet af hans Lune
stod Døgnets friske Billed i hans Hjem,
og lige klart hans Aand har manet frem
det sunkne Trylleslot af Sagnets Rune.

Og drog der Skyer om hans Aftenstund,
og blev han glemmt fast mellem Tidens Helte,
han veg dog ei fra sine Syners Grund,
og bar endnu sit Rune-Sværd ved Belte.

Og se, nu staar han dog med krandsset Pande,
fordi han, løftet over Had og Strid,
har vinket Slægten, i en larmfuld Tid,
til Freden i det Skjønne og det Sande!

Mens denne Scene sørger ved hans Grav,
og vil sit Offer til hans Urne bære,
skal Mindets Toner, som hans Kunst os gav,
i Hallen atter stige til hans Ære.
Men før vi lytte til de gyldne Streng,
hvor Nordens milde Alvors-Stemme bor,
skal og et trofast Løfte finde Ord,
som Fjeldets Hilsen til det danske Vænge:

De tvende Nordens Folk, hvem samme Sprog
og Seklers Samliv inderligt forbinder,
vil holde fast, som i en Pagtens Bog,
hinandens store aandelige Minder.
Den danske Daad skal i sit Eftermæle
ei gaa forgjæves til vor Klippekyrst, —
lydt vil den kalde os med Blodets Røst,
og vække Gjenklang, og for Tanken dvæle.

Overlærer Otto Thott Fritzner.

(1860).

Han var en Vandrer fra det Fjerne,
der tyded svundne Tiders Tegn,
og dog han heftede saa gjerne
sit Blik ved Nuets Himmeleegn.
Beredt paa sin Forvandlings Gry,
med vaagen Sjel han kunde dømme
det Spil af Liv i gamle Drømme,
som fængsle Verdens Hu paa Ny.

Saa vandred han, med Fred i Sindet,
og bar, som Faa, sin Alders Vegt,
og stærk ved Haabet og ved Mindet,
han fulgte med den unge Slægt.
Hans Dobbeltlys paa Mindets Vei,
og over Dødens Glemsels-Vande,
var Straalen af det evig Sande
og Sjelens Haab, der svigter ei.

Den Aandens Sæd, hans Liv har baaret,
skjød Rod i mangen Norges Dal,
og mens han hviled, sølverhaaret,
han havde end sin Læresal.

I Hegnet om hans Aftenstund
vi sade ved hans Mimers-Kilde,
og skued i hans barnlig-milde
og dog saa dybe Væsens Grund.

En Oldings Liv, saa skjønt bevæget,
er helligt paa sin Pilgrims-Gang,
og derfor, tankefuldt og kvæget,
mangt Øie ved den Gamle hang.
Naar Sjelen lyste i hans Blik,
det var som om hans hvide Isse
af Freden, af det himmelsk Visse
en Aande og et Gjenskin fik.

Saa har hans ædle Vandring lignet
en Dag, der gaar i Klarhed ned;
saa er den Gamle kjendt og signet
i hver en Kreds, han dvæled ved.
Han lever ei i Rygtets Røst,
hans stille Færd, hans Navn skal glemmes;
men først skal dog hans Minde gjemmes
med Savn i mangt et trofast Bryst.

Christian Fougstad.

(1861.)

Hans Sol i Efteraarets Tid gik ned,
 da Lunden kastede sit sidste Løv;
 dog var hans Kiste som et fyldigt Bed,
 med Vaars og Sommers Offer til hans Støv.
 Ja, paa hans Vei til Graven fra hans Hjem
 den blomsterrige Baare maatte standse.
 mens vennefulde Hænder ræktes frem
 og til dens Rigdom foied nye Krandsse.

Han var saa ung, saa elsket og begrædt.
 og i hans Indre var der frodig Vaar;
 hans Urnes Blomsterskat har tolket det
 i stille Billedsprog, som Sorg forstaar.
 Men Smerten i det Hjem, han har forladt,
 der brænder dyb, naar den vil ømt erindre,
 den tunge Længsels-Drøm i Savnets Nat
 kan intet jordisk Trøstebilled lindre.

Som deiligst Udsigt over sol-klart Land,
som sagte Strøm, hvis Leie gjemmer Guld,
saa var hans Liv, saa haabefuld var han,
saa rig en Skat med ham blev lagt i Muld.
Ak, som en Skygge, svindende og tom,
staar nu hans løfterige Fremtids-Billed;
men dog vil Sorgen, tankefuld og from,
ved sine Syner hæve sig formildet.

Et Liv, der er for Saligheden skabt,
en Sjæl, der blomstred til sin Herres Pris,
har vundet Alt, naar den for os er tabt;
til den har Jorden intet Paradis.
O Du, der sukker for din tabte Søn,
og kalder ham velsignet i din Klage, —
hvis Døden kunde bøies ved din Bøn,
sig, turde Du vel kalde ham tilbage?

Dog, Mindet bringer Dig en hellig Stund,
da Du den Elskte kan forklaret se;
hans Blik er ømt, og Smilet om hans Mund
er fast tungsindigt ved din Længsels Ve.
Men mildt han hæver Palmen i sin Haand, —
og trøstet kan Du i hans Himmel skue;
da slaar dit Hjerte for en salig Aand,
men vil ei drage ham til Jordens Tue.

Statsraad Jørgen Herman Vogt.

Ved Afsløringen af en Minde-Støtte,

30te Mai 1864.

Den Ædles Daad, med Kraft af Gud,
er en velsignet Grøde,
der Aar for Aar med nye Skud
gror Slægterne imøde.
Af Herrens Aande sendt,
gaar Frøet vidt om Land,
og Funken vorder tændt
til Liv for Dal og Strand,
som ei kan lægges øde.

Men dog med mangt et ædelt Støv
dets Navn er lagt i Dvale;
ja selv paa Ærens Egeløv
kan Glemsels-Taager dale.
Beskjerm da tro din Skat,

Du Borgersindets Tegn!
lad over Gravens Nat,
i fred-indviet Hegn,
dit Malm til Slægter tale.

Hans Gjernings Frø er spredet vidt
i Klippelandets Egne;
og se, hans Billed, alvors-blidt,
kan selv hans Daad betegne.
Besindig, tankefuld,
med Viljen from og stærk,
og tro som prøvet Guld, —
saa staar han i sit Verk,
velsignet allevegne.

1848.

Det høit-opsatte Friheds-Træ,
 som nu al Verden dandser om,
 hvis Løv er uden Ly og Læ,
 hvis Glimmer-Frugt er hul og tom, —
 det er den samme gamle Stang,
 behængt med Flitter og med Krands,
 hvorom man stimled før en Gang
 og tumled sig i stakket Dands.

Og staar det end i frugtbar Jord,
 det har ei Rod, det har ei Knop;
 det er jo efter Maal og Snor
 beskaaret, høvlet og sat op.
 Det Livsens Tegn, som Stammen bær
 til Sommer-Mærke og til Sir, —
 den laante Krone dannet er
 af vissent Grønt og af Papir.

Og møder jeg den faste Tro,
at dette Træ er Palmen selv,
der over Slægters Fred og Ro
skal slaa det nye Tempelhvælv, —
da prøver jeg mit Syn igjen,
men ak, jeg finder altid Grund
til min Betragtning, som er den,
at Træet er en Mai-Stang kun.

Af Verdens gamle Ygdrasil
skal hugges mangen saadan Stang,
før Gylden-Aaret stunder til
med Glands og Toner over Vang.
Hos Adams-Ætten dannes maa
en anden Jord og Himmel først;
da stiger Palmen i det Blaa,
da svales Verdens Friheds-Tørst.

Minde-Sang.

(1850).

Alfers Hjem ved klare Sunde,
fagre Dannevang!
Atter steg fra dine Lunde
Bjarkemaalets Klang.
Atter lød det over Strande
mægtigt gennem Nordens Lande:
„Vaagner, Mænd, til Prøvestunden!
Dagen er oprunden.“

Dag for Danmark, glandsfuld stegen
over blodig Val!
For dit Lys en Sky er vegen
fra hver nordisk Dal.
Da din Glands ved Thyras Gjerde
faldt paa skarpe danske Sværde,
klang det og fra Klippetoppe:
Nordens Sol er oppe.

Nu er Haabets Varsel sandet,
viet er vor Pagt.
Fosterlagets Blod er blandet
paa dets Grændse-Vagt.
Mellem Dans og Sveas Bolde
faldt der Mænd paa røde Skjolde,
Mænd, som bar i Arm og Væрге
Malm fra vore Bjerge.

Minderige Aande-Skare
i den danske Hær, —
alle slagne Mænd, som vare
Nordens Vidner der!
Tankerne ved Eder dvæle,
alvorsfulde, seiersæle.
Over Eders Æreminder
Sol-Opgangen skinner.

Det kan dybest Sorrig lindre,
standse Savnets Graad:
som en Kraft i Folkets Indre
lever Eders Daad, —
lever, naar i nye Farer
Heltens Æt sin Arv bevarer, —
gjenopstaar paa Fædre-Jorden
til et Værn for Norden.

Den 4de November 1854.

Nu vaie over Kongesale
 de tvende Broder-Rigers Flag,
 et Tegn i Sky for Nordens Dale,
 med Hilsen til hvert Hytte-Tag, —
 et Tegn, der drager os til Minde
 den Fredens Vaar i mørkest Høst,
 da Blus blev slukt paa Klippetinde,
 fordi det dagedes i Øst.

Du Sol for vore Arners Lykke,
 som over Kjølens Graner steg,
 hvor deiligt kan Du Vangen smykke
 med Blomster og med gyldne Neg!
 Hvor mægtigt er det Samlivs-Billed,
 som Du af Mulmet kaldte frem,
 da Du før bolde Brødre stilled
 det store, hele Fædrehjem.

Idag for Brødrene i Norden
staar manende det rige Syn;
thi over Festens Glædes-Torden
har Himlen Blink af Vredes-Lyn.
Det lyner vildt fra høie Volde,
til Freds-Pauluner gaar der Gny,
og af de gamle, gjemte Skjolde
vil Runer glimte frem paa Ny.

Men trofast, over Frygt og Fare,
og som en Borg paa Klippe-Grund,
skal Fosterlaget aabenbare
sin Magt i hver en Alvors-Stund.
Du ædle Folk, som høit tør bære
dit Banner over „Gossar blå,“ —
med Dig, for Broder-Pagtens Ære,
skal Normænd Prøverne bestaa!

Krands-Tale ved Restaurationen af Vor Frelzers Kirke i Kristiania.

(1851).

Vort Spir er reist. Med gylden Top
det rager smukt mod Skyen op.
Og nu den arbeids-vante Haand
har prydet det med Krands og Baand.
For Staden og den vide Egn
bevidner dette Glædes-Tegn,
at hver en Mand, som tømred her,
har ogsaa havt sin Gjerning kjer,
og gjort sin Del forsvarligt stærk,
af Omhu for det hele Verk.
Betragt da Taarnet nu, — hvor skjønt
det staar med Pragt af Somrens Grønt,
og tænk, det bærer lige let
hvert Slag, som Stormen giver det!

Med Fryd vi hæved dette Taarn,
 der var saa lavt og armt tilforn;
 thi fast det er som om vor By
 med Spiret her blev reist af Ny,
 og fik først nu et Tegn, hvorved
 det mindes om sit Samfunds Med.

I Klynger Byens Huse staa
 med Glædes-Hal ved Kummings-Vraa,
 med Glimmer under hævet Tag,
 med Ringhed inden Dør og Fag,
 med stille Skik, med travle Kaar,
 med Liv, der skifter Aar for Aar.
 Saa bo vi sammen i vor Stad,
 og spredes dog og skilles ad.
 Og derfor er Guds Helligdom
 det Sted, vi alle samles om,
 og kaldes i det samme Navn,
 og holdes i en fælles Favn.
 Det sande Liv i Sorg, i Fryd,
 i husligt Verk, i Borger-Dyd,
 det sidste, faste Samfunds-Baand, —
 alt dette eier Kirkens Aand,
 alt dette er en Kraft af Gud,
 der sletter hver en Sondring ud,
 og hæver Sjelens Øie blidt
 fra Vandre-Tidens tunge Skridt.

Et Herrens Tempel skal da ei
 i Ringhed stilles paa vor Vei,
 og skjules af den travle Stad
 i andre Huses Flok og Rad, —
 men som den Aand, hvis Navn det har,
 er over Verden høi og klar,
 og lader i sit Lys opgaa
 Alt hvad vi her ved Aand forstaa,
 saa skal og Templet for vor Sands
 opstige frit mod Himlens Glands,
 og skinne for sin Menighed,
 og skue paa hver Arne ned.

Saa reiser Herrens Hus sin Tind
 til Vink for mangt et bøiet Sind
 og for de mange Blik, der let
 vil bindes til en jordisk Plet, —
 saa stiger Kirken rolig, høi,
 op over Stadens Færd og Støi,
 og peger i det frie Rum
 paa alle Tankers Hovedsum, —
 saa staar den over Vang og Strand,
 og hilser hver en Vandringsmand,
 der stunder til den nære By
 og ser det Fredens Tegn i Sky,
 hvorunder der er godt at bo
 i Kjerlighed og Haab og Tro.

Vort Spir er reist med Lyst og Flid
 i Aarets bedste Glædes-Tid,
 og lig en Vext i Guds Natur
 det steg i Skjønhed fra sin Mur.
 Men derfor priser nu Enhver
 den Mesters Haand, der hæved her,
 som af den dybe Vinter-Blund,
 det Liv, der laa i stivnet Grund.
 Og naar hans Verk faar Lov og Pris,
 vor Tak vi bringe ligervis
 de gode, vel-erfarne Mænd,
 der hjalp vor Flid og leded den,
 saa Alting her til denne Dag
 har vundet Mestrens Velbehag.

Til Ham, der kjender Støvet's Hu,
 vor varme Bøn vi hæve nu.
 Han tage mildt, fra Slægt til Slægt,
 vor Kirke i sin Varetægt,
 og give denne Helligdom
 det Livets Liv, den vidner om!
 Hvert Lysets Frø i Templets Ly
 Hans Kraft beskjerme for vor By,
 at den kan voxe rigt og trygt
 i jordisk Flor og Herrens Frygt,
 og sætte, fri og aandig-stærk,
 Fuldendelsen paa Fædres Verk!

Ved Arbeidets Begyndelse paa Jernbanelinjen.

(1851).

En Tanke, der blev baaret
 med Ild i Folkets Hu,
 er som en Rune skaaret
 i Fosterjorden nu.
 Som ved sin bedste Ager
 skal Landet staa i Flor,
 hvor Jernet Furen drager
 fra dette første Spor.

Mens Linjen end gaar øde
 i Dal og over Hei,
 ser Aanden i vort Møde
 dog der en slagen Vei.
 Ja, paa den vilde Bane
 et Tog er faret hen:
 Alt, hvad vort Haab tør ane,
 har frydfuldt aabnet den.

Og nu, i Høitids-Stunden,
vor Bøn til Ham er vendt,
hvis Magt har dannet Grunden,
hvis Hjelp er himmelsendt.
Hans Kraft vor Daad besjele,
og gjøre Armen stærk!
Hans milde Øie dvæle
ved dette Fredens Verk!

**Prolog ved Kunstner-Foreningens
Aften-Underholdning.**

(1849.)

Vi saa med Undren her, i Vintrens Hjem,
paa Klippegrund en Plante skyde frem,
der syntes hidført fra en sydlig Have.
Ja, Mange ventede af vor Luft og Jord
dens Blomstring kun som en exotisk Flor,
der er en sjelden Sommer-Times Gave.

Men frit den folded sine Blade ud,
og Aar for Aar den stod med nye Skud,
og nu betragte vi dens Blomsterkrone;
i den er Fjeld-Naturens Ynde lagt,
og alle Mærker i dens Flor har sagt,
at Planten hører til vor egen Zone.

For Norges Liv, der skabte sig en Vaar
af skjulte Kimer fra dets gyldne Aar,
er Kunstens Flor det kosteligste Smykke.
Naar den er kommen, krones Haabet bedst, —
den slutter Vaaren som en Pintse-Fest
med ny Forjettelse om Folkets Lykke.

Thi ingen Stormands- eller Fyrste-Gunst
har aabnet Banen for vor unge Kunst, —
af ydre Glimmer vil den Intet borge.
Og ingen Skole-Regels Ledebaand
har kunnet fængsle til en fremmed Aand
det Kunstner-Blik, der aabnedes i Norge.

Hvad Norge priser høiest i sit Nu
er Mindets Glands, der staar for Folkets Hu,
og Landets Adel i Naturens Billed.
Men disse Goder, der saa mangen Gang
forkyndtes vidt i Tale og i Sang,
har Kunsten atter for vor Tanke stillet.

Vor Oldtids Kraft er ei et Minde blot, —
thi Saga peger fra vort Ane-Slot
paa Folkets Arner i de grønne Dale;
der gror det samme Liv fra Slægt til Slægt,
som fordum gav en Kæmpe-Øxe Vegt,
og lagde Malmen i den frie Tale.

Alt hvad der møder os i Folkets Færd
med Præg og Mærker af dets eget Værd,
hver Skik, som holdes hellig i sin Ælde, —
Alt staar i Lys endnu af Kraftens Old,
og mer end Saga-Bog og Rune-Skjold
betyder dette Liv blandt vore Fjelde.

Se, Kunsten viser det med klare Træk,
og som i Fjernsyn over Søkkva-Bæk
vi føle Aanden af det store Svundne.
Og denne Aand, der gjorde Stammen stærk,
og Nuets Friskhed i det skjønne Verk
staa nu for Blikket, levende forbundne.

Og med det samme Syn paa Norges Liv
har Kunsten vist, som ved et andet Bliv,
den stolte Form, hvori vort Land er præget.
Spørg dette Billed, som Du drages til,
hvad Magt det har i sine Miners Spil,
hvis høie Alvor er af Smil bevæget!

Her svæver Nordens Aand om Klippens Tind,
og vækker Tanker i dit eget Sind,
hvormed din stille Spørgen er besvaret.
I disse Former staar en Billed-Skrift,
hvis skjulte Ord er i vort Folks Bedrift
og i vort Haab for Norge aabenbaret.

Sku viden om i Verden, og erfar,
hvad Lys der skinner, og hvad Nuet har
at bringe Norge fra de travle Lande!
Men lad vort Fjeld ei vente paa dit Blik!
thi Runen for vor Gjerning og vor Skik
er sat i Tidens Morgen paa dets Pande.

Saa tyder Kunsten, i sit stille Sprog,
og løser smilende af Tvivlens Aag,
hvad der er gjemt som Anelse hos Folket, —
og mangen Gaade, som det grunder paa,
og mangt et Tegn, som det i Drømme saa,
skal det i Kunstens Verker finde tolket.

Den norske Kunst forsamler os ikveld
om sine Billeder fra Fjord og Fjeld,
der skal belyses af en magisk Kjerte.
Den aabner Scenen med sin Tryllestav,
og peger paa sit Maal og paa sit Krav,
og beder Folket lægge det paa Hjerte.

Madame Rosenkildes Afsked

paa Kristianias Theater.

(1850.)

Nu tier Spil og Sang,
og nu, alene,
jeg staar for sidste Gang
paa denne Scene.

Her, hvor en frydfuld Røst saa tit jeg hæved,
her skal jeg sige nu
et Ord, hvorved min Hu
har længe bævet.

Ja, i hver dunkel Kveld,
som Høsten bragte,
jeg syntes, mit Farvel
blev nævnt mig sagte;

mens Tankerne til Barndoms-Hjemmet stunded,
har Vemod grebet dem,
og til min Ungdoms Hjem
mit Hjerte bundet.

Min Ungdoms Hjem er her, —
og om dets Minder
som i et vaarligt Skjær
staa Fjeldets Tinder.
I denne Dal jeg nød en Arnes Lykke;
her af min Vaar oprandt
min glade Kunst, og vandt
sit første Smykke.

Jeg ser de gyldne Aår
i Afskeds-Stunden
som Rosers Flor, der staa
paa Klippegrunden.
Og den skal skinne paa min Fremtids Dage,
naar, med vemodig Lyst,
til Norges fjerne Kyst
jeg ser tilbage.

Farvel! Af Hjertets Grund
min Tak jeg bringer.

I gav, med Haand og Mund,
min Stræben Vinger.
Til Trøst, naar Sindet vil mismodigt stemmes,
mit Blik skal heftes paa
den Krands, I lod mig naa,
som ei kan glemmes.

~~~~~

Sang

i Foreningen mod Brændevins-Drik.

(1854.)

Et Haab, som er til Himlen sat,
skal ei beskjemmet blive;
der falder Glimt i dunklest Nat,
som holder det ilive.
Ja, laa det under Sne
i Skjul som Vintersæd,
det skal dog Dagen se,
og fra sit Skjulested
en gylden Grøde give.

Saa feire vi vort Haab paa Ny,
og signe, hvad det lover;
der er alt Lys af Foraars-Gry,
hvor Liv i Spiren sover.

Et Jubel-Aar med Høst
forleener Gud engang,
naar Folket, Bryst ved Bryst,
er lig en fredet Vang,
som Sæden skinner over.

Det Ordets Frø, som spirer nu,
er ei en Døgnets Stemme, —
det har et Vidne i vor Hu,
hvis Kald vi dybt fornemme.
I Kjerlighedens Aand
faar Ordet Liv og Magt,
og Han, hvis Faderhaand
beskjermer Brødræs Pagt,
vil ei sin Gjerning glemme.

Læg Kraft, o Gud. i Røst, i Skrift,
som her til Maalet stræber!
Tag fra vort Hjem den Kalk med Gift,
som daarer og som dræber!
Omhegn med dine Bud
hver Frugt, hver Læskedrik!
Du er en hellig Gud, —
o hæv da Folkets Blik,
og rens til Bøn dets Læber!

De Unges Forbund.

(Studenter-Mødet 1852.)

De vidt-adskilte Frender
har Somren sammenbragt,
og i de rakte Hænder
er Mer end Velkomst lagt.
Fra vore Løv-Pauluner,
fra Festens Tonestrøm,
fremskyde gamle Runer
i Haabets vaagne Drøm.

Her unge Hjerter banke,
her funkler Glædens Drik,
og Mødets dybe Tanke
staar lys i hvert et Blik.
Saa let som Fugle synge
i Lundens Skygge-Ly,
saa løfter her vor Klynge
sit Høitids-Kvad mod Sky.

Men som i Lundens Blade
et høstligt Veir skal gaa,
vil ogsaa for de Glade
en Alvors-Time slaa.
De Glade og de Unge
skal høre Nornens Bud,
hvor Alt, hvad her fik Tunge,
maa holde Prøven ud.

O fagre Samlivs-Dage!
Fra Eders Lys og Lyst
skal klare Minder drage
med os til Dal og Kyst,
og stærke Vidner være,
i Feide som i Fred,
for disse Rigers Ære
og Broderskabets Ed!

Studentersamfundets Fest

den 13de Januar 1855.

En Fest for Frey ved Nytaars-Tid i Norden
 er ei et dunkelt Oldtids-Minde blot;
 thi Festens Arne steg igjen af Jorden
 og skinner atter i vort Vinter-Slot.
 Den milde Frey med straale-smykket Pande,
 Forsonings Billed i Valfaders Hjem,
 staar nu for Tanken, over Nordens Lande,
 som Fredens Aand, der har forenet dem.

Et Brage-Bæger blev af Kæmper drukket
 ved Freys, den Vennesæles, Gildebord;
 men Hornet viedes, før Tørst blev slukket,
 med Løftets uforkrænkelige Ord;
 thi høiest stod hos vore bolde Fædre,
 paa Manddoms trange Bauer, en Bedrift,
 som Brage ved sin Harpe kunde hædre
 med Runers Efterklang for Sagas Skrift.

- I denne Stund vi hylde Frey og Brage:
ved Løftets Bæger lyder Festens Kald.
Ja, vi er med, og vi vil ei forsage,
hvor Norden bygger paa sin Æres-Hal!
For hver en Krands, som i dens Høiloft hænges,
for hvert et Navn, som lyder der igjen,
skal Brages Harpe rigere bestrenges,
og Nordens Treklang bruse gjennem den.

**Den norske Studenter - Sangforenings
Ti - aars - Fest.**

(1855.)

Hæv Dig, vor Sang, med nyvakt Røst!
Lad dine Toner mildt beseire
Tungsinds Aander i Nordens Høst,
medens Erindringens Fest vi feire!

Vaarligt os vinker den festlige Tanke;
thi gennem Aarenes Rad
har som en levende, duftfuld Ranke
slynget sig Gjenlyden af vore Kvad.

Samlet ved Mimers dybe Strøm,
har vort Chor med Sangene tolket
Ungdoms-Livet i Daad og Drøm,
Minder og Haab, der kan løfte Folket.

Barmen blev fri med den hævede Stemme,
fri ved harmoniske Baand, —
Tonernes Kunst lod os huldt fornemme
Sjelenes Glæde i Samklangens Aand.

Samklang er Løsnet for vor Fest;
den forhøier vor Sanger-Lykke,
rækker sin Krands til hver en Gjest,
præger Erindringens gyldne Smykke.

Fjernede Stemmer dens Fylde forbinder,
samler de spredede Spor, —
slutter paa Ny, med tonende Minder,
Sangernes vidt-adsplittede Chor.

Studenternes Sangforening til Damerne.

(1855.)

Af Hjertets Grund er Alt, hvad vi kvæde, —
 der er Ungdoms-Lyst i det klingende Chor;
 men der vaagner en Alf i vor Glæde,
 med Suk blandt de flygtige Ord.
 Længselens Alf, som beaander vor Vise,
 vil gjennem Tonerne flagre
     hen til de fagre,
 smilende Døtre af Folkvangs Dise.

Vi vandre tit i løv-dunkle Gange,
 naar af Dalene stiger Blomsternes Duft,
 og vi hæve med freidige Sange
 vor Glæde i Sommerens Luft.
 Kan da vort Kvad, under Lundenes Kroner,
 fængsle den Deiliges Øre?
     Og vil hun høre
 Længselens Nyn i de glade Toner?

Ak, Somrens Lyst paa lokkende Stier
kan for Vindene sprede Tonernes Kald.
Men i Vinterens Stilhed indvier
vor Sang sin beskjermende Hal.
Nu kan den samle, hvad Sommeren spreder,
sværme i Haab og i Minder.

Yndige Kvinder!

Nu har jo Alfen nynnet for Eder.

Sangernes Vaar-Fest.

(1856.)

Vort Land er skjønt, og i dets Bryst
 et Væld af dybe Toner gjemmes,
 som lydt og lønligt kan fornemmes
 fra Fjeld i Sky til skumdækt Kyst.
 Og se, der er et Chor, som lytter
 til al den spredte Toneklang;
 og siden mellem Dalens Hytter
 gjenlyder den i Sang.

Af alt det Liv, som trindt er vakt,
 en Tone i vort Indre klinger,
 og Hjertet slaar som under Vinger,
 der foldes ud med Sangens Magt.
 Vi hilse Jer, I fagre Egne,
 hvor Vaar er kommen over Vang,
 hvor Fryd er gjenvakt allevegne,
 med Gjenlyd i vor Sang!

Saa stedes vi til Vaarens Fest
med Lyst, som kan en Sjel forynge,
med Ungdoms-Haabet i vor Klynge,
som en lyksalig Dalens Gjest.
Det vil til Folkets Arner træde
og blomsterstrø sin lette Gang,
og samle nye Toners Glæde
til Gjenlyd i vor Sang.

Under Studenter-Toget 1856.

1.

Afsked i Upsala.

Fest-Solen blegner, — Afskedens Stund
 skygger vemodigt de Glade;
 Blomsten, der steg over minderig Bund,
 sænker de duftende Blade, —
 men for dens Frø kan Hjerternes Grund
 sig oplade.

Brødrenes Hjerter svulmede her,
 blomstred hverandre imøde, —
 Samlivets Spire, bedugget og skjær,
 skal i Fornyelse gløde;
 Afskedens Dugg Velsignelsen bær
 for vor Grøde.

Atter gaar Valas varslende Ord
vidt over Fjeldet og Fjorden, —
Hjerternes Vaar skal i Mindernes Spor
vidne for Himlen og Jorden,
vidne om Ide-Voldenes Flor
i vort Norden.

Venner i Upsal! Længsler og Savn
følge de festlige Dage.
O, men vort Haab i Erindringens Favn
hviler, som Idun hos Brage.
Sødt vil vi der, i vort Broderskabs Navn,
se tilbage!

2.

Paa Gustav Adolfs Torv

i Stockholm.

Midt i de nye Slægter og Tider
skinner det Svundnes Glorie frem, —
tyst over Døgn-Bevægelsen skrider
Hæren af Aander i Mindets Hjem.
Aandesyn i Lys af Bedrifter,
Liv, som aldrig ældes og skifter!
Mægtigt Du bryder Glemselens Sky,
hæver de Drømmendes Blik paa Ny.
Snart har Du Sol-Straalen, snart har Du Lynet, —
og Folkets Sjel er i Glød ved Synet.

Mindets Hjem ved Mælarens Strande
stemmer til Alvor Nordboens Hu;
Glandsen, der steg for studsende Lande,
dvæler blandt disse Mure endnu.
Ild, der dybest i Folket ulmer,
Haab, som i æt-store Slægter svulmer, —
tolket i Mindernes Glands det staar
her, hvor Svea sit Blik opslaar.
Stands da, Du haabfulde Ynglinge-Skare, —
lad Mindets Syner sig aabenbare!

Storheds Aander, Vidner for Norden!
Dybt vi fornemme her Eders Kald;
Ofret, vi skylde Fædrenejorden,
maales i Eders skjoldhængte Hal:
Ei blot Kraft, som i Haab besynges,
o, men Liv, som i Daad forynges,
Liv med Kjerne fra Heltes Old,
rigt, som det, I har skrevet paa Skjold.
Signer vor Higen, naar Norriges Faner
hos Sveas flyve paa Ærens Baner!

Naturforsker-Mødet i Kristiania

1856.

Atter til Forskningens Gjerning og Fester
aabnes for nordiske Frender vort Hjem,
og som en Hal for de ædleste Gjester
smykket er Egnen, der omgiver dem.

Smykkede Dale

aande og tale,

tindre med Runer for granskende Mænd, —
bringe dem Krands i festlige Sale,
vinke til stille Betragtning igjen.

Tusindfold Liv, som vort Klippeland gjemmer,
stunder fra Dybet til Klarhed og Klang;
alt kan de stærkere Lysglimt og Stemmer
mærkes fra Bølge, fra Fjeld og fra Vang.

Nu vil vort Rige

fremmes og stige,

hæve sin Flor af den svulmende Knop.
Ja, naar blot Kræfterne sjelfulde hige,
springer den farverig, klingende, op.

Frender i Norden og Forskningens Verden!
Eder vi hilse med broderligt Sind;
glade vi samles med Eder paa Færden
i vore Vætters forborgneste Trin.

Frydfuldt ved Eder

Aanden os leder

did, hvor I bygge mod Syd og mod Øst.
Stort for vor Tanke sig Norden udbreder,
signet med Lys og besjelende Røst.

Hil Eder Alle ved Mødet i Dalen,
her, hvor et Vaar-Liv blandt Arnerne gror!
Tager vort Haandslag, og løfter Pokalen,
medens vor Fest-Tanke finder sit Ord:

Taagerne svinde,

Lys-Kilder rinde

rigt gennem Vexten paa Slette og Fjeld!
Ja, som en Daab over Tue og Tinde
strømme det lutrende, kvægende Væld!

Norges Seilere.

(Ved Sanger-Festen i Arendal 1859.)

Med Havet har vort Folk en Pagt,
som knyttet er i Ættens Morgen.
da Nor til Falke-Syn blev vakt
af Havfru-Sang ved Klippeborgen.

I Leg om Skjær og Øer
han skued Havets Møer;
mens vidt han stirred over Strand,
de slog hans Drapas Toner an.

Saa langt hans gode Drage for,
hvor Fjernet laa i Taager hyllet,
den vandt et Ry, den skar et Spor,
som ingen Sø har overskyllet.

Ja, den blev ubeskjæmmet,
da Nat sank over Hjemmet,
og paa sit Seil, i Bølgers Dands,
den førte Rigets Efterglands.

I Norges gjen-oprundne Dag
lød atter Kald af Havfru-Sangen,
det lød i Klippekestens Brag,
det nynned under Blomstervangen.

Det bragte lydt tilbage
en Røst af Sagn og Sage,
og friske Toner kom med dem,
og trylled Haabets Syner frem.

Nu nævner Verden Dig paa Ny,
Du Seiler-Flok fra vore Fjorde,
med Friheds Banner under Sky,
med bolde Hjerter inden Borde!

Mens kjæk Du stevner over
de vilde Dybets Vover,
med Dig gaar tro til fjernest Kyst
en Fylgje fra vort Norges Bryst.

**Studenternes Sang
til Professor Hansteen,**

23 Oktober 1861.

Som Aftensol paa Skovens Kroner,
med Efterskin af Dagens Lyst,
der vækker mildt til ømme Toner
en vinget Sanger-Skares Røst,
saa er din Kveld, den gylden-klare,
saa vinker den vemodig-glad,
og skinner for de Unges Skare,
og aander nu i deres Kvad.

Velsignet var din Dag i Norden
med Daad, der sendte vidt din Glands,
med frodig Sæd for Fosterjorden,
med Immergrønt til Norges Krands.
Og som din Sommer-Sol er steget,
med Lys for Forsker-Aandens Flugt,
har og dens milde Straaler leget,
hvor Lunden gjemmer Iduns Frugt.

Mens høit dit Dagverks Ære klinger
fra Fjeld og Dal, fra Rygtets Mund,
af Hjertets Fylde Sangen bringer
et Offer til din Aftenstund, —
et Nyn kun af en vaarlig Tunge,
og dog den Sødme for din Sjæl,
at Du er elsket af de Unge
saa varmt som Du er alder-sæl.

Dit Navn skal leve og forynges,
mens Slægter synke hen i Støv,
og friske Roser altid slynges
i din Erindrings Egeløv.
Og lifligt og med Fryd vi ane
den Vellyd i din Minde-Sang,
hvis Tone, paa din Æres-Bane,
fra unge Hjerters Hyldest klang.

I Bøgeskoven.

(Under Studenter-Toget 1852.)

Friske Skov, hvor Droslen bygger,
 Løvsal sommergrøn!
 Sødt i dine svale Skygger
 dvæler Brages Søn.
 Der, hvor Skovens Dôm sig hæver,
 Harpen i hans Indre bæver,
 og Akkorden, som var døvet,
 vaagner under Løvet.

Bøgeskov, som lifligt kalder
 til Skjærsommers Fest!
 Norges Sang i dine Haller
 er en gammel Gjest.
 Nors og Danas Sanger-Minde
 bor i Løvets Vift herinde,
 her, hvor Kvad til gyldne Streng
 steg for Fjeld og Vænge.

Nyn af Brage-Slægtens Aner
til de Unges Sang
hvisker gennem Fjeldets Graner
og fra Bøges Hang, —
Aanders Nyn, som ei skal glemmes,
men fornyes, sammenstemmes,
og med Sangens Krands lønnes,
medens Skoven grønnes.

Deiligst Pryd paa grønne Banker,
svale Sanger-Ly!
Tit Du skal i stille Tanker
trylle os paa Ny.
Da vil Mindets Duft og Tone,
Alfer smaa fra Bøgens Krone,
kalde over vilden Vove
til de danske Skove.

Kantate ved Universitetets Halvhundred- aars Fest,

2 September 1861.

(Musik af C. Arnold.)

Chor.

Vi prise Dig, Du Lysets Gud,
som i vort Støv din Klarhed tænder,
og strør i dine Verdner ud
en himmelsk Sæd med milde Hænder.
Hos Dig, hvis Øie vogter Stjernehæren,
og ser i vore Sjele,
hos Dig i Takkebøn vi dvæle, —
thi dit er Riget, Magten og Æren!

Svarende Chor.

Ja, lover ham med Sjel og Mund
for denne Mindets Høitids-Stund

med Glæden over Aandelivet!
 Sandheds-Længsel, Troens Styrke
 har hans Visdom Norden givet;
 af hans Dyb vor Stamme fik
 Forsker-Aand og Alvors-Blik,
 som ser hans Lys i Tidens Mørke.

Recitativ.

Lysets Fest til Betragtning kalder,
 Blikket naar Mimers Gyldenalter
 med dens Gry af Guddoms-Væld;
 Harpers Guld i dets Opgang skinner,
 og med Runer og med klare Tinder
 staar i Morgenskjæret Norges Fjeld.

Solo med Chor.

Fjeldets Aand Harpen tog,
 stemte den til Vala-Sangen;
 alvorsfuldt Varslet drog
 vidt om Land i Sol-Opgangen:
 Denne Døgning skal formørkes,
 onde Magters Idræt styrkes,
 Mulm-Tid ruge over Vangen.
 Men paa Ny skal Mørket brydes,
 og i Ly af hellig Fred
 Verdens dybe Gaade tydes.

Engang skal for Asers Rige
 Dag med Lys, som ei gaar ned,
 af de øde Nætter stige.

Recitativ.

Det sandes, det fuldendes
 gjennem de lange Seklers Rad;
 i Norges Saga kjendes
 en Tone af Valas Verdens-Kvad.
 Den vidner om Glands, der sank og svandt
 i vinterlig Folkedvale;
 den hilser en Dag, som atter randt
 og vakte de stille Dale.

Arie med Chor.

Deilig opsteg over Strande
 Dag paa Ny med Lærkers Røst.
 Da fik Nør en skyfri Pande
 og et mildt forynget Bryst.
 Hellig er Du at erindre,
 Dag, som kroned Slægters Haab,
 længe drømt i Folkets Indre,
 hilset af dets Jubelraab!

Deiligt reistes i din Morgen
 Vidsoms Hal i Granelund;
 Folkets Arv, som laa forborgen,
 glimted frem af Templets Grund.

Frydfuldt blev til Altret baaren
Tempel-Skat fra hver en Egn;
Spirerne til Friheds-Vaaren
fik et Værn i Hallens Hegn.

Her har Nor paa Odelsgrunden
sine Syners Ide-Vold,
her blev Runeskriften funden
paa det gyldne Ane-Skjold.
Her er Verdens Gaade tolket
i et Ly af hellig Fred;
herfra skinner over Folket
Lys af Sol, som ei gaar ned.

Vexelsang.

Lifligt er Minde-Harpernes Kald,
og et Folk til Tonerne lytter;
thi som til Helg, over Dalenes Hytter,
Festdagen kalder fra Visdommens Hal.
Aandeligt her, i Erindringens Spor,
samles Disciplenes spredede Skare;
vidt over Vang, til vort festlige Chor,
Gjenlyds-Toner fra Fjeldene svare.

Recitativ med Chor.

I Hallen, der staar helliget og fredet,
 et halvt Aarhundred er tilbagelagt,
 og rigt og vidt den har sin Fylde bredet.
 Thi som Lys, der i hver Farve spiller,
 og som Væld, der nærer tusind Kilder,
 er for Slægterne dens milde Magt.

Vi signe Eder i vort Jubel-Møde,
 I, som brød Fjeld for Hallen, og holdt Stand,
 hvor Grunden lagdes i et vidt-strakt Øde.
 Ja, med Fryd I løfted tunge Byrder,
 og fra Høiderne, som Folkets Hyrder,
 har I hilset et forjettat Land.

Recitativ og Arie.

Norges Land er for Lyset vundet,
 i dets Krands Laurens Løv er bundet,
 og fra Hallen vaier Friheds Flag.
 Visdoms Hal, Folkets Værn og Smykke,
 signet stande Du fra Dag til Dag,
 fast i Grund, med Klarhed under Tag,
 fattet ind i vore Dales Lykke!

Chor.

Vi løftes fra Jordens Vraa,
 vi dvæle med Sjelens Øie,

hvor Folke-Aanderne staa
om Tronen i det Høie.
Der flammer i Norges Aand
et Haab, som ei vil svige;
løst er hans Vingers Baand,
mægtigt hans Tanker hige.
Vis ham, o Herre, med styrende Finger,
Straalernes Vei for hans hævede Vinger,
styrk ham til Daad i dit evige Rige!

**Til Norges Vice-Konge, Kronprinds Carl,
og hans Gemalinde.**

Deklamation paa Kristianias Theater,

9 September 1856.

Naar en Høst-Dag kvægende og klar
er oprunden over Norges Tinder,
i vort Indre den et Gjenskin har,
som kan vække Rosetidens Minder.
Ikke glandsfuld, som i Sydens Høst,
vexler her den nys forsvundne Lyst
med en Fest blandt drue-tunge Ranker;
    over stille Markers Neg
    Fjeldets Dise, skjøn, men bleg,
dvæler ømt ved sine Sommer-Tanker.

Men hvis Scenen var en Birkelund,
som saa vide strakte sine Grene,
at den kunde nu, i Høstens Stund,
Folkets Hjerter i et Chor forene, —

o, da drog — ei stille, men med Klang —
Sommer-Tanken sin Erindrings-Gang,
og et elsket Navn blev hørt i Klangen.

Ja, da lød det mægtigt nu:

„Hil dig Konge-Søn!“ — thi Du
var dog kjerest Sommer-Syn paa Vangen.

Gjennem Landet Glædes-Røsten gaar,
som skal høres end i fjerne Dage:
Dette blev et rigt-velsignet Aar,
rigt med Vext i Folkelivets Sage.
Som ved Gyldentidens Atterkomst,
paa hans Vei stod Dalene i Blomst,
duftende for Unge som for Gamle.

Alle Bygders Samklang lød, —
alle Hjerter kom i Glød;
Haab med Minder har han kunnet samle.

Thi et Billed, som i Folkets Sind
er fra Heltekongers Old bevaret,
drog med ham i Klippeborgen ind, —
stod i ham fornyet og forklaret.
Han, der blussed lige bold og kjæk
mellem Strandene paa Vidars Dæk
som tilfjelds, hvor Jøkel-Mure stande, —
ham blev Folke-Aanden huld,
og den saa, at Olafs Guld
vilde lyse deiligt om hans Pande.

Ædle Fyrste! Haabets Røst, der gik
 foran dine Fjed, er bleven sandet.
 Og hvor frydfuldt er det Tanke-Blik,
 hvormed Du kan skue over Landet!
 Dvæl ved Synet, send dit Øie vidt!
 Norges Hjerte banker imod dit, —
 Du er ei blot konge-født, men kaaret.
     Derfor staar i Lys og Flor
     alt en Sæd af dine Spor,
 som i Folke-Tanken kroner Aaret.

O, saa mødes Du med Dalens Slægt
 i en høstlig Stund, ved Somrens Minde!
 Og i Mødet er et Alvors Vegt
 lagt til al den Fryd, det slutter inde.
 Alvors-Tanker fra vort dunkle Fjeld
 har Du blandet i det Glædes-Væld,
 som Dig kvæged paa de grønne Tuner.
     Derfor hil Dig, Oskars Søn!

Tag, som han, vort Hjertes Løn,
 mens Du raader Klippelandets Runer!

Og naar saa Du for din ædle Viv
 denne Sommers Minde-Skat udbreder,
 skal af Folke-Sindets bedste Liv
 milde Aanders Flok omsvæve Eder.

Stille skal fra mangan Hytte-Vraa
Bønnens Aander til dit Høiloft gaa,
og sit Offer ved din Arne lægge.

Herren selv, der sender dem,
vogte, smykke Eders Hjem!
Han, vor Gud, beskjerme Eder Begge!

Til Kronprindsesse Louise,
med en Buket Hyacinter.

(Ved en Vinter-Fest paa Bogstad 1856.)

Den Blomst, som deiligst kan vor Vinter smykke,
og som fortrolig ved vor Arne gror, —
med den er sagt i Blomster-Sprogets Ord:
„Jeg savner Dig, men glædes ved din Lykke.“

Det Bedste af vor Vinter-Floras Gaver
er Dig, Fyrstinde, som en Selam bragt;
Du ved, at Blomsten, med sin Duft og Pragt,
er fostret i dit Fædrefædres Haver.

Til Dig, som selv er Vinter-Festens Smykke,
med Hyacinten træder stille frem
den søde Hilsen fra dit fjerne Hjem:
„Vi savne Dig, men glædes ved din Lykke.“

Et Albums-Blad

til H. C. Andersen.

(1835.)

I Skovkanten glimter et Hus af simpel Sort;
i Huset ligger Bonden og snorker sin Plage bort.
Men Egnen aander sagte i Skumringens Magi;
det er en Sommer-Aften, — og Klokken kan være ti.

Hist nede har vi Stranden, med Kampesten og
Sand;

der staar en Pil og fisker i det rolige Vand.

Man skimter netop Hveen, der ligger mild og lun
i Aften-Taagens Puder af det blødeste Dun.

Nu dufter Nat-Violen, og Løvet skjelver blidt,

og Græsset vipper sagte for Alfernes Skridt;

der gaar et stille Budskab til Urter og til Trær,

at Natten bliver deilig, at Maanen er nær.

Hist standser der en Vandrør ved Bondens lave
Hus,

og det er Peter Kogse med sin evige Rus.

Nu vækker han sin Fader med Raaben og med
Drøn;
den Gamle støier indenfor, og skjænder paa sin Søn.

*

Paa Taget vaagner Storken, en morsom, langbent
Fyr;
han kneiser i Landskabs-Faget over de andre Dyr.

I en dansk Dames Stambog.

Min Tanke-Snekke svømmer
til Sjellands grønne Strand.
Vil De vide, hvad jeg drømmer,
mens jeg glider mod Land? —

En Skrent er Drømme-Scenen
ved det rolige Sund,
hvor Bøgen sænker Grenen
mod den blommede Grund.

Se, der samles en Skare
af Kvinder og af Mænd!
O, de Venlige, de „Rare“! —
de har kjendt mig igjen.

Og af alle de Fagre
gaar En paa Skrenten frem,
og Sløret lar hun flagre,
og i Sandhed — det er Dem.

Med „Halvhundrede Digte“

paa et Juletræ.

(Et Par Aar efter at de i 1848 vare udkomne.)

Valgte Du min Bog i Blinde
blandt de mange rare Sager,
og selv det, den slutter inde,
er for Dig det Ubekjendte, —
ak, da kan jeg neppe vente,
at min Gave Dig behager.
Derfor ligger Ønsket nær,
at Du heller maatte finde
gamle, gode Venner her!

I et Traad-Vindsel.

(Til en kjøbenhavnsk Basar, 1866.)

Fra Norge flyver dette Blad,
og som et vildsomt Løv det er:
det ved nok Vei til Axels Stad,
men ei, hvor det skal dale der.

Den Haand, der sender det afsted
med sød Erindrings Finger-Kys,
fik af de danske Rosers Bed
saa mangen Skjenk forlængst og nys.

Og flyver Bladet vildsomt nu,
det naar dog vist et venligt Hegn,
og finder der et Blik, en Hu,
som tyder mildt dets Rune-Tegn.

Gud signe Dig, Du danske Vang!
dit Folk, din Skov, din Blomster-Kyst!
Og Tak for Duft og Fuglesang
og Sjelefyrd og Øienslyst!

Tilfjelds.

Jeg vil min Vei forandre, —
 paa Fjeldet vil jeg vandre,
 og tage Gangens Møie let.
 Jeg søger Klippeluftens Bad,
 og føler der, forynget, glad,
 det frie Aandedræt.

Hvor Tidens Magter stride,
 jeg fik min Del at lide
 af al den Sorrig og Fortrød;
 men staar jeg først paa Skrenten hist,
 da synker denne Byrde vist
 i Dybets Dunster ned.

Jeg ved et Sted paa Fjeldet,
 en Li, hvor Bakkeheldet
 er dækket til af Birk og Lind.
 Der staar en Hytte og et Hegn,
 beskjermet, i den vilde Egn,
 med Ly for Veir og Vind.

Der, mellem Fugle-Kvidder,
den gamle Jæger sidder
og hviler i sit Enebo.
I lang Tid er hans Flint ei brugt;
han agter ei paa Glentens Flugt, —
for ham har Bamsen Ro.

Men bag sit grønne Gitter
i Løn og Alm han snitter
med sikker, kunst-erfaren Kniv.
Han snitter Kar, med Løv og Dyr,
der træde frem som Eventyr
fra Gubbens Jæger-Liv.

Den gamle, stille Jæger
har rakt mig mangt et Bæger
af Klippebækkens klare Drik.
Det friske Væld i Birkes Ly
er ligt det Liv, han ser paa Ny
med indad-vendte Blik.

Staar jeg ved Gubbens Hytte,
da vil jeg gjerne bytte
mit Syn paa Verden bort mod hans;
den Verden, som hans Øie naar,
forenes mildt med den, der staar
lys for hans indre Sands.

Ser jeg fra Fjeldets Lunde
det vide Landskabs Grunde,
med stille Bygder mellem dem, —
da er mig disse Dages Strid
lig Minderne fra gammel Tid,
som Sagnet tryller frem.

Ja, Verdens Kamp og Klage
er fjern, og lagt tilbage,
paa Fjeldets skyggefulde Sti.
Hvor godt, at tage forud der
den Fredens Dag, da vor Tid er
som Sagnets Tid forbi!

Paa Sæteren.

Aftnens Glød paa Bjergets Haller
 skinner over Skovens Skygge,
 og paa fjerne Fjelderygge
 gyldne Skyers Gjenskin falder.
 Gjennem Kvelden Luren gjalder,
 og de høie Lier svare;
 alle Fjeldets Alfer fare
 bævende om Sæter-Vangen,
 hvor nu Glandsen, fulgt af Klangen,
 kan det Skjulte aabenbare.

Her, blandt mos-begroede Tuer,
 paa en Fjeldmarks golde Vidde,
 her, hvor stille Houg-Folk sidde
 i de skumle Jette-Stuer, —
 her har Himlens milde Luer
 vakt en Sjel i Aftenstunden,
 og hver Tone, som var bunden,
 løses nu af Livets Aande,
 og den stumme Ørknens Vaande
 er i klangfuld Andagt svunden.

Møllergutten.

Møllergutten sad ved Kværnehuset
under Houkeliens Fjeld,
og han hørte der i Elvesuset
Halling-Slaatten fra det dybe Væld.
Fossegrimen sine Strengte rørte,
Skummet sprang og hvirvlede dertil.
Ingen uden Møllergutten hørte,
hvordan Elven gik med Strengespil.

Og han kunde siden med sin Bue
stryge Fossegrimens Dands.
Aldrig før, i Hytte og paa Tue,
var der hørt saa gjævt et Spil som hans.
Aldrig gik der over Gulv og Enge
saadan Halling som hvor han gav Klang.
Men han har vel og, med sine Strengte,
gjort det stilt i Laget mangan Gang.

Og der kom, — hvorom han aldrig drømte,
skjønt han gik saa tankefuld, —
Brev og Bud til ham fra den berømte,
vidt-bereiste Mester Ole Bull.
Han, der turde selv ved Konge-Troner
lade Slaatten over Strengen gaa, —
han erindred, at dens bedste Toner
lød paa Fjeldet i en Hytte-Vraa.

Og da lod han Møllergutten bytte
denne Hytte med en Hal,
hvor vel Fler end Tusind kunde lytte
til de underbare Toners Fald.
Møllergutten sad, som naar man stirrer
overbøiet paa et Elv-Dybs Pragt, —
og som Broen, hvor man dvæler, dirrer,
saadan rysted Sædet ved hans Takt.

Men hans Spil var og som Fossefaldet,
der i stride Hvirvler gaar,
og ved Spillet blev hver Tanke kaldet
did, hvor Fossegrimen Harpen slaar, —
kaldet fjernt hen til de grønne Dale,
som har Kilder fra et snedækt Fjeld,
hvor vor Kunst, i Toner som i Tale,
altid finde kan sit friske Væld.

Løkkende Toner.

Der fløi en Fugl over Grane-Hei,
 som synger forglemte Sange;
 den løkked mig bort fra slagen Vei,
 og ind paa skyggede Gange.
 Jeg kom til skjulte Kilder og Kjern,
 hvor Elgene Tørsten slukke;
 men Fugle-Sangen lød endnu fjern,
 som Nyn mellem Vindens Sukke:
     Tirilil Tove,
 langt, langt bort i Skove!

Jeg stod i Birkenes høie Sal,
 mens Midsommer-Dagen helded;
 der tindrede Dugg i dybeu Dal,
 det skinned som Guld af Fjeldet.

Da bæved Lunden, da lød det nær,
som af en susende Vinge,
og grant jeg hørte fra Fjeld og Trær
de lokkende Toner klinge:

Tirilil Tove,
langt, langt bort i Skove!

Der fører en Sti saa langt af Led
til Lien, hvor Fuglen bygger;
der stemmer den op hver Sang, den ved,
i dunkleste Grane-Skygger.

Men om jeg aldrig kan vinde did,
jeg kjender dog Lokke-Sangen,
hvor sødt den kalder ved Sommer-Tid,
naar Kvelden har dugget Vangen:

Tirilil Tove,
langt, langt bort i Skove!

Raad for Uraad.

Gudmund Thorsen Store-Bingen,
 han var gjæv i Et og Alt, —
 smal om Livet, bred om Bringen,
 fast paa Taa, hvor Andre faldt, —
 glad og let, men arm paa Gods;
 derfor var han flink tilfods,
 flink, med Skreppen paa sin Nakke
 baade op og ned ad Bakke.

Knud Labeit i Vium-Aasen
 var en tver og uglad Mand.
 Men han havde Fæ i Baasen,
 Sølv i Skab og fulde Spand.
 Knud var baade grim og gram,
 skak i Vext og hofte-lam;
 derfor drog den rige Styggen
 helst i Vei paa Hesteryggen.

Ingeborg i Fagerlien, —
bedre Terne saa Du ei.
Gik hun først paa Sæter-Stien,
blev den snart en Alfar-Vei.
Bygdens unge Karleflok
drog til Sæters flittigt nok.
Men hun saa, hun endsed Ingen
uden Gudmund Store-Bingen.

Det gik hen, til ud paa Høsten, —
Sæter-Hytten stod forladt;
da blev Gudmund reise-lysten,
og saa tog han Skreppen fat.
Mens han drog paa Salg og Kjøb,
Gudmund fra sin Lykke løb;
Knud Labeit, hvis Fart var liden,
passede des-bedre Tiden.

Saa kom Gudmund hjem for-silde;
thi hans Hjertens-kjer var Brud, —
tvungen, skjønt hun bar sig ilde,
solgt for Sølv til rige Knud.
Gudmund sagde: „Stands din Graad!
Vent, — der findes vel et Raad,
Raad for Uraad, — om ei førend
Du skal ind af Kirkedøren!“ —

Det blev Vaar i alle Dale,
Elven steg og Løvet sprang.
Da begyndte Knud at prale
med den Fest, han fik igang.
Der blev brygget, der blev bagt, —
der var nok af Stads og Pragt;
vidt omkring drog efter Gjester
Spillemand og Kjøgemester.

Mellem Fagerliens Birke
og det stride Elvedrag
red i Brudefærd til Kirke
Knud Labeit paa Pintsedag.
Foran Spillemanden drog, —
saa kom Bruden med sit Tog;
først bag Den, der slog paa Tromme,
saa man Knud med Følge komme.

Men i Skjul af grønne Grene,
ved den samme Kirke-Sti,
Gudmund Thorsen gik alene,
just da Færden kom forbi.
Snildt han passed sine Skridt,
saa han fulgte Brudens Ridt, —
og da var der Intet uden
Krattet mellem ham og Bruden.

Saadan gik det frem til Næsset,
der, hvor Elven bøied af.
Her stod Flommen over Græsset
op til Sti og Gjerdestav.
Kirken laa saa nær derved,
over paa den anden Bred, —
men af Bro der var ei Andet
end en Stump, som drev i Vandet.

„Tør der Nogen vade over?“
— raabte i sin Vaande Knud, —
„Den, der prøver det, jeg lover
Vium-Aasens bedste Stud“.
Men de svared ham med Spot:
„Rige Knud, Du lover godt! —
vade over, — det kan Ingen“.
„Jo, jeg kan“, — sa' Store-Bingen.

Og i Tummelen og Larmen
frem til Bruden trængte han,
løfted hende høit paa Armen,
sprang saa i det stride Vand.
Elven om hans Hofte stod;
men han stemmed sig imod, —
og man saa ham opret skride
over til den anden Side.

Da han stod paa Kirke-Volden.
jubled Store der og Smaa.
I hans Arm sad, hel og holden.
Bruden, med sin Krone paa.
Knud Labeit forsøgte ei
Gudmunds nye Kirke-Vei;
Ingen af hans Bryllupsfæller
bar ham over Elven heller.

Folk paa dette Kirke-Stevne
loved, — og besvore det, —
at hver Mand, med al sin Evne,
skulde staa paa Gudmunds Ret.
Præst og Klokker ligedan
loved ham at holde Stand.
Knud blev snart saa spag tilmode,
at han gav sig med det Gode.

Og man har i disse Egne
fra den Tid et Mundheld havt,
som i Korthed kan betegne
Gudmund Store-Bingens Kraft.
Er et Arbeid tungt og slemmt,
har man strax den faste Skjemt,
naar man just faar Bugt med Tingen:
„Jo, jeg kan, — sa' Store-Bingen“.

Traver-Banen.

Kaare fra Næs stod høit i Ry
 baade for Kløgt og Kæmpe-Kræfter.
 Hvor han drog hen, i Bygd og By,
 kunde det spørges længe efter.
 Kaares Hest var hans bedste Eie,
 let under Sadel og stærk for Læs.
 „Denne Blak“, sa' Kaare fra Næs,
 „løber nok helst fra Folk paa Veie.“

Gamle Harald paa Berg i Flaa
 hørte saa nødig Blakkens Rygte;
 thi hans Ganger, den abildgraa,
 Grane kaldet, sin Lige søgte.
 Nu den var, som sin Eier, ældet, —
 viste dog end sin Traver-Hu,
 sprang for Slæden, og trak endnu
 Mønster-Ploven i Præstegjeldet.

Haralds Plov, som var kunstigt støbt,
 kosted sin Herre svære Penge;
 Kaare fra Næs, da den blev kjøbt,
 havde nok overbudt ham længe.
 Ploven laa under Svalegangen, —
 og naar Harald blot saa derhen,
 husked han, hvad han gav for den, —
 holdt det lønlige Nag ham fangen.

Harald sad som en Jarl paa Berg.
 Rig var Gaarden og sommer-fager,
 mørk af Graner paa Hei og Bjerg,
 lys derunder af Eng og Ager.
 „Her,“ sa' Harald, „skal ei staa Skifte;
 Anne, min Datter, arver det Alt.“
 Derfor var det jo og, hun gjaldt
 vidt omkring som det bedste Gifte.

Traf Du Anne, da slog Du let
 alt hendes Gods og Grund i Glemme;
 bedre Arv af en gammel Æt
 bar hun i Aasyn, Vext og Stemme.
 Alle Tanker, som adle Kvinden,
 gav hende gunstige Norner ind;
 derfor fik hun saa sundt et Sind,
 lyst som Blodet i Rosenkinden.

Havde hun end kun liden Ro, —
idelig søgt af Frier-Færden, —
En hun kjendte, som, gjæv og tro,
var hende kjer for Alt i Verden.
Anne valgte blandt Ungersvende
Kaare fra Næs til fuld-tro Ven, —
og saa satte han trygt igjen
hele sit Livsens Haab til hende.

Gubben paa Berg blev vrang og tver
hver Gang han hørte Kaare nævne.
Derfor just med sin Hjertens-kjer
havde hans Datter lønligt Stevne.
Altid skjernet af Tugt og Ære,
stod deres Møde ved Dag og Kveld, —
og saa kunde de Tvende vel
Sorg betvinge, og Haabet nære.

Julen, den glade Høitid, kom;
Sneen laa dyb paa Vei og Tue.
Mangen en Hal, der nys var tom,
blev nu en gjestmild Gilde-Stue.
Rigt, efter gammel Skik i Norden,
Haralds Arne var smykt og tændt.
Nu som bedst, paa den høie Skrent,
brammed hans Gaard ved Krødren-Fjorden.

Og blandt Gjester i Gubbens Hal,
samlede tæt i Flok og Række,
stod han selv som en Tømmer-Tall
over de lave Graners Hække, —
stor af Vext og af Lykkens Gaver,
Herre til al den Mark og Skov,
Eier af Bygdens bedste Plov
og af den vidt-berømte Traver.

Det var Kveld, den anden Dag Jul.
Snever og kvalm blev Gilde-Stuen;
ei var sparet paa Øl og Sul, —
mægtigt flammede Arne-Luen.
Udenfor, paa de øde Stier,
skinnede Maanen festlig-smukt;
glimrende hvid laa Krødrens Bugt
under de steile Birkeliev.

Harald sagde: „Det er en Gru,
støt at sidde i Arne-Vraaen.
Bedre var det, om Godtfolk nu
prøved et Trav med mig og Graaen.
Nu er det just en Tid for Grane, —
Krødren ligger saa trygt og glat.
Over til Næs gaar Løbet rat, —
der er den bedste Traver-Bane.“

Men blandt Gjesternes Ganger-Flok
fandtes ei Dyr af Traver-Blodet.
Rige Harald vidste det nok;
derfor hos Gubben voxed Mødet.
Og han raabte: „I lovlig Orden
sætter jeg op en Pris af Mit.
Den, der vinder, tør tage frit,
hvad han kan bære selv af Gaarden.“

Men det lød jo som Skjemtens-Ord;
her var paa Kap-Løb ei at tænke.
Lystig dog over islagt Fjord
syntes en Fart fra Hallens Bænke.
Harald skulde i Spidsen fare
over til Næs, og hjem igjen, —
Harald, Kaksen blandt Bygdens Mænd,
fulgt af sin glade Gjeste-Skare.

Men da nu fra den høie Vang
Gangerne nedad Kleven førtes,
lød der fra Krødren Bjelde-Klang, —
Fodslaget af en Traver hørtes.
Og nu kjendte de Svøbe-Knaldet, —
ja, det var, efter Alles Dom,
netop Kaare fra Næs, der kom
hid med Blakken, som han var kaldet.

Tænk Dig saa, hvilken Leg og Lyst
Gjesterne fik med Et paa Isen.
Alle raabte med samlet Røst:
„Harald! se, nu først gjelder Prisen!“ —
Harald saa nok, at her var Fare,
og han skjulte til Nød sin Frygt, —
vilde dog helst med snedig Kløgt
lægge for Kaares Fod en Snare.

Og han sagde: „Lad Kaare gaa
flux til min Gaard, og Prisen tage!
Vinder da nu min Abildgraa,
bringer jeg Byttet selv tilbage.“ —
Harald tænkte: han er forvoven,
og han henter jo vist min Plov;
Kleven er slem for sligt et Rov,
og der styrter han nok for Ploven.

Kaare ham tog paa Ordet flink,
iled til Haralds Gaard med Glæde.
Harald, under den mørke Brink,
sad imens i sin Traver-Slæde.
Midt i Gangernes Flok ved Stranden
stod paa Sprang de vælige To,
hakkede Is med skarpe Sko, —
og man saa, de forstod hinanden.

Kaare var snart, med sikker Fod,
kommen til Gaards ad Klippetrinet.
Oppe paa Tunet Anne stod,
fager og lys, i Maaneskinnet.
Studsende Glæde greb de Tvende, —
hurtigt vexledes Blik og Ord;
Kaare fra Næs var stærk og stor,
og paa sin Arm han lofted hende.

Medens han bar sin Brud afsted,
høortes fra Isen Gny og Latter.
Klippernes Skygge, dyb og bred,
skjulte dog ham og Haralds Datter.
Og saa var han med Et i Laget,
satte i Slæden flux sin Skat, —
stod paa Meien, greb Tommen fat,
varsled sin Blak med Svøbe-Slaget.

Gamle Harald for heftig op,
fandt nu tilgavns sin Jul besværlig.
Medens han skreg forgjæves: „Stop!“,
vrinskede Grane kamp-begjærlig.
Bjelder rasled og Laget støied,
Gangerne for afsted paa Stand, —
med et Ryk, som i sluttet Spand,
trak de Tvende i Sæletoiet.

Og saa gik det i uhørt Fart;
bagud laa alle Haralds Gjester.
Men det kjendtes i Løbet snart,
hvo der i denne Færd blev Mester.
Hvinende fløi paa Krødren-Sletten
Snoen fra Nord om Annes Kind.
Blakken, der selv var rap som Vind,
bragte sit Herskab først paa Pletten.

Da saa Gjesternes Flok kom til,
blev for den Gamle Legen værre.
Og der holdtes et Efterspil,
endnu for Nat, hos Granes Herre.
Ei han kunde, i al den Gammen,
skille med Magt de Tvende ad,
allermindst, da med Stevets Kvad
Laget i Hallen sang dem sammen.

Og i Bygden, fra Gaard til Gaard,
hørte man siden Stevet vandre.
Og skjønt Gubben paa Berg var haard,
maatte han snart sit Sind forandre.
Lysning fik, inden Paaske-Festen,
Anne med Den, hun havde kjer, —
først i Sangen af En og Hver,
saa i Kirken af Sognepræsten.

En Jæger paa Fjeldet.

Jagten er splittet, —
 jeg finder ei mit Følge.
 De sidste Spor, jeg hitted,
 i Lyng og Ur sig dølge.

Høst-Solen Glimmer spreder
 paa Skrent og paa Klippetinde;
 Fjeldmarken vidt sig breder,
 Stjerne brat forsvinde.

Raskt gjennem Krat og Lunde
 halsede mine Hunde.
 Men nu, — hvor tyst! de er ei at øine.
 „Rapfød! Balder!“
 Forgjæves jeg kalder, —
 omsonst har jeg søgt de Forfløine.

O, hvilket øde Rige
 af Aaser og trange Dale!
 Fra Fjeldvandet Taager stige,
 og trindt om dets dybe Vige
 staa skov-dunkle Klippesale.

Her er jeg ene. —
 hvert et Liv er fjernet;
 ei mindste Lyd jeg hører.
 Blandt mos-lagte Stene,
 i Skoven, paa Kjernet,
 Intet sig rorer.

Kom hid fra Sæter-Hage,
 Du hvide Bjelde-Ko!
 Imorgen skal Du drage
 fra Fjeld til Vinter-Bo.
 Kom, kom, Liljehvide!
 her gro Urter under Lide.
 Løft over Lyngen din blanke Bringe,
 og lad din Bjelde klinge!

Du stærke Orn, som bygger
 i Mastefyrrens Top, —
 forlad din Skov-Hals Skygger,
 slaa dine Fjedre op!

Kom, kom, svæv herover!
Fisk i Kjernet jeg Dig lover.
Mit Krudt gik op, — min Bøsse maa hvile;
trygt kan Du Vingen spile.

Du Granesanger lille,
med Sommerfryd i Bryst,
som kan saa lystigt spille,
hvor ellers Alt er tyst, —
kom, kom, hæv din Stemme!
— Ak, Du er ei længer hjemme.
Her synker Løv i taagede Vande, —
Du er draget af Lande.

Jeg speider og lytter forgjæves,
og ser alt Dagen helde,
mens Taagen sagte hæves
fra Kjern mod steile Fjelde;
se, for dens klamme Vinge
hvert et Lysglimt daaner.
Hvad Spor skal bringe
mig bort fra dette Øde,
hvis Ring af Blaaner
saa fjernt sig løfter? —
Jeg vil i Hornet støde,
og til Samklang tvinge
Aaser og Klofter. — —

Det lyner hult tilbage,
som Ve-Raab og Klage:
Tys, tys! — Ur-Jetten sidder
og strækker sit Spær over alle Vidder.
Dybt ind i Bjergenes Nætter
er trængte og stængte Alfer og Vætter!

Men hør, — et andet Horn mig svarer,
og nu jeg finder Veien.
Fra Vildsporets Farer
jeg vandrer over Heien.
Hist har jeg mine Venner,
den raske Jæger-Klynge;
Stok-Ilden brænder, —
jeg hører dem synge:

„Det vifter koldt, og skumrer,
og Aftnens gyldne Blink forgaa.
Alt Granekollen slumrer
i lukket Telt af Taager graa.
Men høit paa Sæter-Vang
vi holde Tørn mod Nat og Veir,
og vaage trygt, med Blus og Sang,
og slaa vor Leir.

Snart synker Alt i Taage,
og Mulmet hilder hvert et Trin;

i Bjergets Drømmekroge
da kogles let en Vandrers ind.
I Høst for sidste Gang,
Du vilde Hei, Du dunkle Fjeld,
vi sige Jer, med Blus og Sang,
Farvel, — Farvel!“

Ved Sundet.

Der hviled over Øen
 saa skjært et Maaneskin;
 i Bugten rulled Søen
 sin Sølvervove ind.

Ved Sundet stod min ensomme Hytte,
 og der er Nøkkens Krat.

Der var det min Hu, at vaage og lytte
 den ganske Sommer-Nat.

Det dufted og det dugged,
 det aanded over Sund,
 og Nattevinden vugged
 hver Blomster-Alf i Blund.

Det var som en Vinge af Dun mig rorte,
 og holdt mit Øie til,
 mens al den dæmpede Klang, jeg hørte,
 lød sødt som Harpe-Spil.

Min Sjel blev tryllebundet
til denne milde Bugt,
og til hvert Seil i Sundet,
og til de Skyers Flugt.

Jeg vandred siden saa tit alene
paa Strand ved dyben Strøm;
det nynned fra Sø, — det hvisked fra Grene,
som Minder af en Drøm.

Ydale.

(Prolog til Asbjørnsens Vinterskrift af samme Navn.)

Sif har en Søn, — hans Navn er Ull,
fostret af Thor paa Klippetinde;
blomstrende Mark og solbar Muld
rørte hans Fødder ingensinde.
Thor har ladet den stærke Dreng
hvile paa Is i Marmor-Seng,
fare i Dyst mod barske Vinde.

Ull har bygget paa Jøkel-Fjeld
Borgen, hvis Glands er vidt at skue;
deiligt især ved Gry og Kveld
skinner dens Tag med Gyldenlue.
Ull, som dvæler om Somren der,
speider frit, over Skyers Hær,
Tidens Bane paa Himlens Bue.

Ser han da Aarets Dag gaa ned,
lader han Nordlys-Varden brænde,
staar, ved dens Blus, paa Ski afsted
der, hvor ei Ren og Ulv kan rende, —
skikker i hvinende Pile-Skud
vidt om Land sine Sendebud,
myldrende Skarer, som Veien kjende.

Alle, der ei hans Vink forsmaa,
kalder den bolde Herre sammen.
Nu skal hans Hjem paa Vangen staa,
hvor han vil holde Jul med Gammen.
Alle, som Ull har kaldet did,
endse kun lidt den barske Tid,
smutte med Lyst i Reisehammen.

Ydale hedder dette Hjem,
fuldt af smykkede Gilde-Haller;
Arnen blusser i hver af dem,
Skinnet vidt over Sneen falder.
Altid nyt til den rige Gaard
Gjesters Tog over Tunet naar, —
Bjelden klinger og Svøben knalder.

Øde Vidder af Sne og Is
slutte tæt om de lyse Sale, —
Vintrens Luft lader skiftevis
Stjerner tindre og Skyer dale.

Men, som Veir over Gaardens Tag,
vexler og i det lune Lag
kvægende Skjemt med Alvors-Tale.

Alt i fjerneste Heden-Old
hørted derinde Sang og Sage;
der kom Runer paa Sværd og Skjold,
medens hvert Øre hang ved Brage.
Fredet stod, over Asgaards Fald,
Nordens tonende Vinter-Hal, —
gav os Harpen af Guld tilbage.

Saa skal den og, fra Aar til Aar,
værne om Aandens nye Luer, —
samle sit Folk, mens Mørket slaar
Leir over Fjeld og frosne Tuer.
Ydales Navn kan da nok staa
skrevet, som her, paa Kamre smaa,
mellem de store Gjeste-Stuer.

Alfons.

Der drog et Tog paa Jagt afsted, —
 det var imod Nattens Ende;
 Alfons, den unge Prinds, var med,
 og han var saa let at kjende:
 han sad i Sadelen rank og kjæk,
 hans Øie var Fyr og Flamme, —
 forynget aandede i hans Træk
 et Liv af en ædel Stamme.

I Skovens Ly, hvor Kilden sprang
 og faldt i et Klippebækken,
 og hvor en skraanet, græsrig Vang
 fik Duften af Rosenhækken, —
 der holdtes det første Byttes Fest
 i Morgnen med Jagt-Fanfare.
 Alfons tilorde tog dernæst
 og talede til sin Skare:

„Her sættes Stevnet, mine Mænd,
i Løvet's hvælvede Haller;
her samler Eder, naar igjen
mit Jagthorn ved Kilden kalder.
Nu rider jeg dybt i Skoven ind,
bag mosede Jette-Stene,
og sporer op hin hvide Hind,
og jager den helst alene.“

„Hil dig Alfons!“ var Alles Raab, —
„ja, din være Jagtens Krone!“
Og til hans Pris, med freidigt Haab,
opsendtes Basunens Tone.
Saa kasted han om sin Ganger graa,
og red gennem Lier trange;
da hørte han sit Hjerte slaa
i Skovens de tause Gange.

Om Hinden i den dybe Skov
gik Ordet paa Folkemunde:
„Saa let som Vinden, slaar dens Klov
de overskyggede Grunde, —
men engang fanger den dog et Ram,
og standser med røde Vunder,
og er med Et, i skiftet Ham,
en Fe og et Skjønheds Under.

Og Held den Ridder eller Svend,
som rastløs tør Hinden jage,
og kan i Skovdybet standse den,
og Underets Bytte tage!
Da er den fagreste Kvinde hans,
med rigeste Brudebelte, —
da har han Magt og Æres-Krands
langt over al Verdens Helte.“

Alfons red frem med ivrig Hu,
bag mosedede Jette-Stene,
og lytted og bespeided nu
hvert Vift i Skovens Grene.
Hvad lød vel hist som raske Trin,
hvad glimted som Sne bag Hækken?
Ak, det var ei den hvide Hind,
men Rislen og Skum af Bækken.

Han saa, hvor brune Hjorte gik
i Lundene, næsten tamme,
og jog forbi, mens for hans Blik
stod fjernt — en hvidlig Stamme.
Han endsed ei Bassen, som med Gny
brød frem af et sivdækt Dige,
men vel den hvide Taage-Sky,
som Dunsterne der lod stige.

Han for saa vidt i Skoven om,
og speidede uden Hvile, —
men endnu ei paa Buen kom
en eneste af hans Pile.

Med mødig Ganger, ved Middags-Tid,
han kom til en skovløs Steppe;
der dandsede Hinden sølverhvid
hen over det grønne Teppe.

Hans Spore klang, — da fik han Hast,
da gik det i Ring paa Engen;
snart prøved han et Slynge-Kast,
snart hvinede Bue-Strengen.
Men Hinden dandsede, let og fri,
og standsede tit forvoven,
og lod ham skynde sig blindt forbi,
og smutted tilsidst i Skoven.

Og atter red paa Hindens Spor
Alfons under Løvets Buer;
han irred om paa stenet Jord
og mellem de golde Tuer.
Han kvalte sin Harm, han tvang sin Ve, —
da styrted hans gode Ganger,
og Kvidder høertes, som Spot og Spe,
fra Krattets pibende Sanger.

Fast daaned han ved Linderod,
og steg af sit Fald med Møie;
det sitred i hans Ledemod, —
det svimlede for hans Øie.

Hvor Klippen helded og Lov hang ned
for Grotternes mørke Gjemmer,
han fandt et skjermende Hvilested,
og strakte de trætte Lemmer.

Som koglet ind i Dverges Hjem
han laa paa et mosdækt Leie,
og for i Drømme atter frem
paa alle de øde Veie.

Han kom den flygtige Hind paa Skud, —
den sprang med strømmende Vunde;
og atter hasted han ind og ud,
alt gjennem de dunkle Lunde.

Der sank saa mangt et Blad i Skov,
og mangan en Urt i Enge;
men tryllet i sit Ly han sov,
og drømte saa fast og længe.

Hvad standsed tilsidst den vilde Jagt,
hvad rørte den skjulte Sover? —

Han vidste det ei, — hans Sjel blev vakt,
og Drømmenes Tid var over.

Det var Alfons, den gjæve Prinds, —
 ham lysted ei mer at jage;
 men allermest han var tilsinds
 fra Skovdybet hjem at drage.
 Med spage Tanker, mod Sol-Nedgang,
 han gik af sit Sovekammer;
 da hørte han en Kildes Klang
 bag Hegnet af tætte Stammer.

Og se, det var det kjendte Væld,
 der faldt i et Klippebækken,
 hvor Vangen med sit Bakkehæld
 fik Duften af Rosenhækken.
 Men ingen Stemme blev vakt paa Ny,
 som kunde hans Horn besvare
 her, hvor hans Pris steg før mod Sky
 i fyrige Mænds Fanfare.

Han stod ved Kilde-Speilets Rand,
 hvor Kveld-Solens Straale spilled,
 da saa han i det klare Vand
 med Rædsel sit eget Billed:
 Hans Nakke luded, hans Lok var graa,
 hans falmede Kind var runken;
 den Øiets Glød, han stirred paa,
 var dybt under Brynet sunken.

Saa fik han for sin Jægerfærd
kun Klagen af Kildevoven, —
saa stod han, støttet til sit Sværd,
mens Hinden løb frit i Skoven;
saa fatted han grant den bitre Skjemt,
at han var paa Jagten fangen,
og ældet i Drøm, og ganske glemt,
og vakt under Sol-Nedgangen.

Stilhed og Toner.

I Fjeldmarkens Vidder er indfattet Kjernet,
 hvor reneste Livs-Væld henbæres fra Fjernet,
     fra Urtidens Minder
     med Jøkler og Tinder,
 fra Aaren i Mulmet hos Sølv et og Jernet.

Dog Stilhed er lagt paa de hvilende Vande,
 hvor Bræen ser ned, med sin hvælvede Pande,
     hvor Ensomhed bygger
     i Bjerg-Hallens Skygger,
 hvor Ørnene ruge paa skyhøie Strande.

Men Elven fra Kjernet, med brusende Toner,
 har fundet sin Vei under Fyrrenes Kroner,
     og Dalen fornemmer
     de fjeldbaarne Stemmer,
 hvor syngende Sommer i Løvsalen troner.

Dé brusende Toner gaa hen over Enge,
hvor Lundenes Slør over Stierne hænge;
    til blomstrende Ranker
    gaa Storhedens Tanker,
som Stilhed har aandet paa mægtige Streng.

I Dalen paa Høien jeg lyttende sidder,
mens Birkene bæve ved Brusen og Kvidder;
    men Sjelen i Klang
    er sendt mig til Vangen
fra Dybet i Høiden paa lydløse Vidder.

En Høst-Aften.

Der er kun tilbage en stakket Rest
 af Aarets Glimmer og Glædes-Tid;
 idag man holder en Blomster-Fest,
 skjont Veiret løfter sin Røst til Strid.
 Den gaar med susende Stød i Lunden,
 hvor Festens brogede Blus er tændt;
 men Mulm-Skyens Telt er vidt udspændt,
 og vinterlig-dunkel Aftenstunden.

Jeg er i mit Hjem, og hviler mit Sind
 ved Arnens kvægende Lys og Ly,
 og gjennem den vildsomt farende Vind
 jeg hører Festens dæmpede Gny.
 I Mulmet stiger Ild-Kunstens Stjerne,
 som gjennem et Tungsind Glimt af Fryd;
 fra Tonernes Leg en svævende Lyd
 kalder som fra min Erindrings Fjerne.

Hvor underligt ømt, gennem Veir og Larm,
gaar frem den tryllende Melodi!

Den steg engang af en Sangers Barm,
som Himlen speiled sin Klarhed i, —
og tabt derude i Mængdens Vrimmel,
den døves dog ei, men bæres hid
med sødest Nyn fra en anden Tid,
med Luftning fra en lunere Himmel.

Den skønneste Røst maa vige engang
for nye Stemmers brusende Leg;
dog dør den ei, den gribende Sang,
hvis Toner af Hjertets Dybde steg.
Den finder dem, som forstaa at lytte,
og lig en Alf med hemmelig Magt,
i Skjul for Døgnets Tummel og Pragt,
svæver den til en fredelig Hytte.

Saa røres nu mildt den villige Streng,
der over mit Hjertes Grund er spændt;
det er mig fast som om Duft af Eng
og Droslers Sang var tilbagevendt.
Du Væld af Lys, som min Sjel har drukket
i Rosentiden med fulde Drag, —
Du skinner frem af min indre Dag,
naar Mørket holder mig indelukket.

O høstlige Aften, med Mulm og Blæst
og Gny af Glæde, som ei er min, —
jeg fandt ved Dig til en Blomster-Fest
dog fredet Vei for vingede Trin.
Snart falder Løv af Lundenes Kroner,
og Mørket drager nu frem med Hast;
men Hjertet haaber, og holder fast
sin Sommer af indre Lys og Toner.

En Skumrings-Time.

Solen sank i Purpurovnen,
 snart vil Himlens Guldglands blegne;
 over Vangen, over Skoven
 raader Skumring allevegne.

Sagte Vift af Aftenvinden
 høres gjennem Løvets Haller;
 thi med Lysets milde Svinden
 Stilhed over Egnen falder.

Og mens atter Vinden tier,
 og kun Aspens Blade skjelve,
 bæres hid til øde Stier
 Suset af de fjerne Elve.

Sødt, naar Dagens Larm er svunden,
 kan den indre Harpe stemmes;
 liflig her er Skumrings-Stunden
 for et Bryst, hvor Toner gjemmes.

Liv, som vi i Drøm bevare,
hvorom Læber Intet sige,
aander i den dunkel-klare
Sommer-Skumrings tause Rige.

Fjernest Klang i Sanger-Mindet,
Nyn fra morgenlyse Dage,
helligt Gys i Barne-Sindet,
komme bævende tilbage.

Og blandt disse fagre Enge,
hvor nu Fredens Alfer dvæle,
toner blidt i Hjertets Streng
Sorgs og Glædes Eftermæle.

Som nu Luft og Jord formæles
og i Fjernet sammensvinde,
saa vil og til Et besjeles
Hjertelivets Haab og Minde.

Og mens fjerne Vande høres
gjennem Sommer-Aftnens Stille,
fri og glad min Tanke føres
til sit Bad i Sangens Kilde.

En Sang-Fugl.

Hvor Larm af Fossevældet
 kuer al anden Røst,
 der bygger og bor paa Fjeldet
 en Fugl med Sanger-Bryst.
 I dunkleste Klippe-Kløfter,
 ja tæt ved Elvens Fald,
 sin freidige Røst den løfter, —
 og derfor hedder den Fossekæl.

Mens Regn af Skummet driver
 gjennem dens Rugested,
 dens Sang og Flugt beliver
 Vandenes øde Bred.
 Men mangan en Gang, til Takke
 for Triller og blide Kvad,
 faar Fuglen over sin Nakke
 et isnende, umildt Styrtebad.

Dog aldrig den forlanger
at kvæde i Blomster-Duft,
og ei, som Skovens Sanger,
den undflyr Vintrens Luft.
Paa Is, som Taage slører,
i Elvegruben trang,
alene, for døve Ører,
den hæver endnu sin friske Sang.

Men skal en Sanger trives
i Fossekallens Kaar,
maa han for Alting drives
af Iver, som forslaar, —
dertil af Himlen skjenkes
en rigtig Fjeder-Pels,
som taaler at overstænkes
af bistert brusende Vand tilfjelds.

Et Tab.

Salen var tom, og Festens Spor
 ryddedes hurtigt bort derinde.
 Hvor var nu Gjesternes muntre Chor?
 Spredet i alle fire Vinde.
 Sangen var sunget,
 Strengen var sprungen,
 og dybt er sjelden en Fest-Dags Minde.

Der just havde vi Glæden fat,
 Hjertens-Glæde blandt Sjele-Freuder;
 men som en funden, forkoglet Skat,
 slap den os og med Et af Hænder.
 Lykken var svunden,
 forleden Stunden
 med Liv, som aldrig tilbagevender.

Sidste Stund af saa lang en Rad
 lyse Timer paa Ungdoms-Banen,
 hvor til en Krands med duftende Blad
 føied sig Digten, Haab og Anen,

i Samlivs Gammen,
ved Arne-Fammen,
eller i Ly hos Birken og Granen.

I vort Farvel fra Ven til Ven
lod sig et dæmpet Suk fornemme:
Ingen kan samle vor Kreds igjen,
eller dens brudte Harpe stemme.
Tider skal komme,
travle og tomme,
og de skal bringe vort Savn i Glemme. —

Tiderne kom, og mangan Gang
mødtes det løste Samlivs Rester;
aldrig dog kunde dets Efterklang
samle dem mer som Mindets Gjester.
Ringere Glæde
vinker til Sæde
de fordums Venner ved Nuets Fester. —

Ene jeg sad, en høstlig Kveld,
og lod fjernt mine Tanker drage,
og i Erindrings tonende Væld
hørte jeg Nyn fra hine Dage.
Sangen er sungen,
Strengen er sprungen, —
en bævende Klang er her tilbage.

~~~~~

Det lukkede Land.

Der er en vaarlig Egn,
 med idel klare Dage,
 med Ynde, som ei falme kan;
 den har ei noget synligt Hegn,
 men dog i Sagn og Sage
 den nævnes som et lukket Land.

For Kløgt, der gaar paa Spor,
 det ligger langt af Leden,
 og fjernt det er fra banet Vei;
 der drager sig en Tryllesnor
 om det forborgne Eden,
 hvis Sted i Verden kjendes ei.

Men den, der kommer did,
 har Lykken ført i Blinde, —
 han gik som i et Ledebaand;

han spørger ei om Sted og Tid,
han er med Et derinde
hos Feen, som er Vaarens Aand.

En Helt, med Skjold og Stang,
af Arthurs Ridder-Skare,
Herr Gawain, rig paa Seiers-Ry,
han førtes fra sit Telt engang
til dette underbare
Lyksalighedens Rosen-Ly.

Hos Vaarens Fe forsvandt
hans barske Krigermine,
og glemt var Leirens Vaabenlarm.
Saa mild og let en Lænke bandt
den deilige Florine
om Helten med sin hvide Arm.

Til sidst dog Hjertet slog
i ridderlige Længsler,
der drog ham bort fra Fredens Havn.
Hos Vaarens Fe han Orlov tog
og sagde: „Snart du fængsler
mig atter, Hulde, i din Favn.“

Til mangan vældig Dyst
han sporede sin Ganger,
og vandt sit gamle Ry igjen;

men ogsaa til den tabte Lyst,
af stille Savn og Anger,
med større Magt han droges hen.

Hr. Gawain tog afsted
og søgte Tryllelandet,
og drog saa vidt i Verden om.
Men, ak, omsonst var hvert et Fjed,
og Hjertets Haab var strandet,
da han igjen til Leiren kom.

Paa Ny med Heltes Tog
han drog i Arthurs Krige,
vandt Guld og Glands i alle dem;
men stadigst færdedes han dog
i Savnets øde Rige,
og bragte intet Bytte hjem.

Og tit i Skovens Hal
skred hen ad dunkle Gange
den længselfulde Riddersmand, —
og hørte skjulte Kilders Fald
og fjerne Fuglesange,
der nynnede om Florines Land.

Epistel til en uerfaren Digter.

(1855.)

Som naar en Vandrør truffet har afsides,
 i Uren eller i et Tjørnehegn,
 en Flor af smukke Vexter, som ei vides
 at høre hjemme i den hele Egn, —
 saa har jeg der, hvor knap en Mark-Sti gaar,
 med Undren heftet mine Blik, og dvælet
 ved din i Gruset fødte Digtning's Vaar,
 hvoraf hvert Skud er duftfuldt og besjelet.

Men ak, den lokker dog ei Mængden bort
 fra Parken med de rummelige Baner,
 fra Blomster som Pæoner, Tulipaner
 og Vext-Monstroserne af blandet Sort.
 Jeg ser dit Savn, trods Fylden af dit Eie, —
 og frygter, Du skal føle dig forladt,
 fordi Du undveg de besøgte Veie
 og fast er bleven ensom med din Skat.

Min Ven, — jeg fatter, hvad Du higer efter,
og hvad Du kræver for din Aands Bedrift.
Harmonisk stemmer Du dit Væsens Kræfter,
dit Hjerte svulmer, dine Tanker gløde;
men Lunkenheden træder Dig imøde,
og lønligt trues Du af Mismods Gift.
Men vil Du lettes i din indre Strid,
da bliv fortrolig med vor Samtids Billed,
og nær ei Længsel, som Du ei faar stillet,
med Drøm om Goder fra en svunden Tid.

Betragt da Nuet med den kloge Slægt,
hvori dit Verk skal leve og fornemmes;
den skrider frem, og hæver Nakken kjækt,
men har et Sind, der vakler og forstemmes,
og bærer hemmelige Angsters Vegt.
Mod dette Aag, som er paa Slægten lagt,
og mod dens Irren gennem Tivlens Øde,
i Nag, Forventning, Skuffelse og Brøde,
har Poesien ei annammet Magt.
Den løser ei, hvad Himlen holder bundet,
og blotter ei Forvildelsens Bedrag;
den er kun Følgesvend, hvor Vei er fundet,
og smykker Festen paa en Hvile-Dag.
Ei taktfuldt nu til kjere Melodier
vil Slægten mod det Fjerne føres hen,
og mens den spredes paa de tusind Stier,
kan ingen Tone-Fylde samle den.

Ak, om Du eied Mæonidens Evne,
 og fik et Navn, der i et Nu gav Klang,
 og blev bekrandset i et Sanger-Stevne, —
 Du fængsled dog ei Mængden med din Sang.

Det er jo sagt, at Poesien hører
 til det moderne Væsens Industri, —
 den har Plakater, Puf, Entrepreneurer,
 og bruger helst Forlægger-Fantasi;
 og som de andre Kunster har den lært,
 hvad disse Dages Halv-Kultur forlanger:
 et Verk, som let er gjort, men synes svært,
 et godt-kjøbs Noget, som artistisk pranger, —
 en tilsat Duft for Nerver, som er fine,
 og for de grovere en krydret Dunst, —
 kort, hvad der søges hos den ny Rutine,
 som blander sammen Fuskeri og Kunst.
 Kun saadan lavet, vil en Digtning nydes
 i Masse, der kan love en Gevinst, —
 skjønt Himlen ved, den trækker endda mindst
 blandt alt det meget Brogede, som bydes.

O Daarskab, naar for Tiden en Poet,
 der bringer Mængden, hvad den helst forlanger,
 til Gjengjeld kræver, som en hyldet Sanger,
 ei blot en Krands, men varig Pietet!
 En flygtig Hob, der ødsler med Applaus
 til sine Tider og for visse Sager,

kan ane dog, at dette Skin bedrager,
at hvad den priser, er i Grunden Snaus.
Hvor den vil hen, kan ingen Forsker vide,
og hurtigt vexler den blandt Løst og Fast,
og i dens Luner, i dens Hui og Hast,
dens Yndling fra igaar er skudt tilside.
Den endser ei, at han er harm, forknytt,
og spørger aldrig om, hvad han maa lide, —
men spørger altid: Er der noget Nytt? —

Min Ven! Du digter med en Kunstner-Aand,
der skuer dybt og præger skarpt sin Tanke;
din Digtning's Frihed, ved Du, har sin Skranke
i Skjønheids-Linjen, tegnet af din Haand.
Du har fornummet, at i Tankens Tugt,
der griber Emnet i de mindste Dele,
er og den Aandens Glød, der gjør det Hele
til en i Sandhed gennem-moden Frugt;
kun derved stiller sig din Sjel tilfreds
og sin Ide tilfulde aabenbarer.
Velan, hvor er da den Opfatnings-Kreds,
som til en saadan Digter-Stræben svarer? —
en Kreds, der ei blot griber til en Text
for Rørelser, som netop kræve Mæle,
men og begjærer, tankefuld at dvæle
ved Digtets indre Spiregrund og Vext, —
en Kreds, der just, som Goethe siger, „kan
en Digter følge i hans Digtning's Land,“ —

en Kreds, som inderligt hans Verk opfatter,
 og som forstaar den Ynde ved et Digt,
 hvis Liv tør kalde sig uvisneligt,
 at det behager, atter læst og atter?
 Hvor denne Kreds kan kjendes i et Folk
 som Et med Folkets aandelige Stamme,
 der er en Digter salig som dens Tolk, —
 der er den rette Arne for hans Flamme.

Ak, se Dig om, og søg kun fjernt og nær,
 og spørg: „hvor finder jeg en saadan Kreds?“
 Lad Verdens Røster svare: „Ingensteds,“ —
 og sig Dig selv, at ei den findes her.
 Maaske vil disse Tidens Daad engang
 paa stemte Streng faa en Efterklang,
 der toner ind i en poetisk Alder, —
 det er et Haab; men hvad der digtes nu,
 for halve Tanker og en adspredt Hu,
 for Mængden, som et Publikum man kalder,
 gjør — hvad Du selv bemærket har — med Gru —
 omtrent en Virkning som et løst Rabalder.

Men dog, min Ven, — Du, som blandt Livets Goder
 et af de bedste, Digter-Gaven, fik, —
 syng hverken falske eller vrede Noder,
 og bland ei Malurt i din Nektar-Drik!
 Husk til din Trøst, at Poesiens Evne
 forhøiet Livs-Kraft skaber i et Sind,

og giver, snart sagt, Alt, hvad man kan nævne,
Forklarelsens unævnelige Skin.

Ja, den er underbar som Elskovs Lykke,
der gjør en Ørk til et fortryllet Land,
og som i Hverdags-Livets jevne Sand,
ser nok af Perler til et Høitids-Smykke.
Blev da end ei dit Digter-Syn til Kvad,
og ei til Billed i en Læsers Haand, —
det gryr dog frem af Hjerte-Toners Bad,
lig Sol af Bølger, deiligt for din Aand.
Saa kan Du kvæges af dit Væsens Kilde,
og frigjort, skuende, dit Kaar formilde,
selv i en aandløs Virkeligheds Baand.

Formilde, siger jeg, Du kan dit Kaar, —
thi ak, jeg ved jo, at dets Tryk fornemmes;
en Sangers Bryst af Tone-Længsel slaar,
til Kvad og Efterklang hans Higen staar,
og der er Smerte ved at Sangen hemmes.
Men aldrig maatte dog den dybe Trang,
paa Døgnet's Bud, din Genius forføre
til denne matte, ufuldbaarne Sang,
der fra en taage-svanger Tankegang
opstemmes, yndig for et Midas-Øre.
Vær heller taus, — og allerhelst vær døv
for Nuets Tilraab, hvor din Evne svigter,
og for hvert Krav, som en prosaisk-sløv,
nyfigen Hob kan gjøre til en Digter!

Tit høres end det gammeldagse Ord,
 hvormed utroligt man paa Vers kan vove,
 at den Poet tør aldrig kaldes stor,
 som nøie holder sig til Kunstens Love.
 Hvad er det, siger man, som Digtet kroner? —
 en Smule Tænkning, megen Fantasi,
 en Kraft, en Flugt, der helst bør være fri,
 som i Naturens Skuespil og Toner.

Ja, saadan Løshed fremfor Alt man vil, —
 og denne Sats har Mange ført i Munden,
 at Poesi saa lidt skal være bunden
 som, til Exempel, Æols-Harpens Spil;
 det Billed, mente man, kån godt forslaa,
 thi disse Strenge lyde uvilkaarligt,
 snart høstligt dybt, snart sværmerisk og vaarligt,
 naar frie Vinde gennem Harpen gaa.
 Men man förstod ei, eller dog man glemte,
 at andre Kræfter i dens Klang er gjemte,
 at den er øm og tønrig og stærk,
 fordi dens Bygning er et sindrigt Verk, —
 fordi dens Strenge blev af Kunsten stemte.

Digtning og Tænkning, — hvordan skal de skilles?
 Dog ei vilkaarligt, paa et uklart Punkt,
 hvor Digteren i sine Traade hildes,
 og Tankens Arbeid falder ham for tungt.

Skal det benævnes en begeistret Tale,
der dels er frigjort, dels er lagt i Baand, —
skal deri Verden se det Geniale,
da faar man ud, at hos en Digter-Aand
er just dens Mangler mest at anbefale.
En Digtets Emne er som Verdens-Taagen,
hvoraf en Klodes Former skal gaa frem;
det Tankens Liv, der klarer sig i dem,
er selv begeistret Kraft, som holdes vaagen, —
vaagen i Kamp, hvor Stoffet staar imod,
til Alt har Form, og Intet holdes taaget,
og Alt fuldendes fra sit Væsens Rod, —
indtil den mindste Rørelse i Sproget.

Du kjender dette, — men Du spørger dog,
hvorfra det sande Digter-Mod skal komme
til Verker, klare i Gehalt og Sprog,
naar Vers-Triumfer, under Stoffets Aag,
kan feires med det Taagede og Tomme.

Til Kunstens Verker kræves Fryd og Fred,
og, fremfor Alt, et Sind, som er husvalet
i Tankens Enrum, og i Glæden ved
de stille Timers Kamp for Idealet.
Lad da ei Mismod ruge i din Sjel
og føde Sorger, som Du nu blot aner, —
gak freidigt paa de aandelige Baner,

og søg at glemme din Achilles-Hæl!
Du, som vil aldrig dine Kræfter øve
for Mængdens Ros, skjønt den har Tryllemagt, —
tænk Dig en Løn, som holder bedre Prøve:
den Verkets Pris, som ingen Tid kan røve,
at det Fuldkomne er for Dagen bragt.

Og synger Du da Lidet eller Meget,
skal ogsaa Gjenlyd vækkes af din Sang,
om ei hos Mængden, sikkert hos de Faa,
der tage Ros og Dadel af sit Eget, —
de Faa, hvis Sangbund er at stole paa
for Harmonier og for Toneklang.

Du kjender Sagnet om et Kongesæde,
hvis Glands og Lykke fik et Dødsens Men,
fordi Prindsessen, som var Alles Glæde,
i Løn blev stukket af en Vølves Ten.
Mangfoldigt og Forskjelligt er at sige
til Tydning af den gaadefulde Ve;
for mig er Kongesædet Sangens Rige,
og i Prindsessen skuer jeg dens Fe.
Men hvo er Vølven, som kom der tilhuse,
og lagde øde Poesiens Hjem?
Ak, man kan gjerne stille hende frem
som Spinderiets, Industriens Muse.

Prindsessen neppe var af Tenen rammet,
før hun sank hen som i sin sidste Blund;
og se, det skede i den samme Stund,
at hvert et Liv i denne Borg blev lanmet, —
Alt sank i Dvale under Trylleslaget:
den bolde Ridder og hans Ganger graa,
de flinke Svende og de Terner smaa,
og Falk og Hund og Duerne paa Taget.
Men trindt om Stedet voxer Aar for Aar
en livlig Rosenflor i Hækker høie,
og Slottet skjuler sig for Mængdens Øie
bag denne tæt-opskudte Rosengaard.

Saa mangan Kvist er bleven brudt af den,
og plantet om i Potter og i Bede,
og sat tilskue paa en Blomster-Disk,
og neppe kjender Du dens Vext igjen,
som den kan arte sig i Kvalm og Hede
og ved et Affald efter Fugl og Fisk.
Men fra de rette Rosenhækkers Eden
et Varsel høres, som et Vaarens Bud,
om Borgens Liv, der bryder ud,
naar Kogleriets Tidsfrist er forleden.
Prindsessen vaagne skal i Tidens Fylde,
og hendes Duer svæve under Sky;
hver Sjel skal vækkes i sit Drømme-Ly,
og hendes underfulde Skjønhed fylde.

Men Du, min Ven, der lever i en Slægt,
for hvem dit Savn er mod den vante Orden, —
Du maa ei bøies under Savnets Vegt,
og ei forsage eller klage kun;
men Du skal huske, i din bitre Stund,
at dog dit Vaar-Liv staar i Rosengaarden,
der dufter sødt paa Poesiens Grund.

PT
8933
A1
1867
Bd.5

Welhaven, Johan Sebastian
Cammermeyer
Samlede skrifter

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

UTL AT DOWNSVIEW

D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 13 06 05 16 020 9